HARLEQUIN®

33 T 05/00

GALERIE Romance™

Diana Palmerová

TAJEMNÝ MUŽ

VÝSTAVNÍ SÍŇ
ROMANTICKÝCH PŘÍBĚHŮ

GALERIE Romance™

Janine se schová v domě na mexické pláži, aby unikla jistému hrdinovi ze svého oblíbeného sci-fi seriálu. Jako na potvoru se však právě ve vedlejším domě usadí muž, který jako by seriálovému hrdinovi z oka vypadl. Canton Rourke chová mnohá tajemství a Janine to nedá, aby se je nepokusila odhalit…

HARLEQUIN®
Makes any time special ™

Cena 65 Kč

ISSN 1212-8457

Milá čtenářko,

láska na inzerát je ještě i dnes poněkud kontroverzní téma, které má jak své zastánce, tak i odpůrce. Před několika desetiletími nepřicházela možnost vyhledání ideálního partnera přes inzertní rubriku novin téměř vůbec v úvahu, v posledních letech se však situace v tomto ohledu mění. Tempo života se zvyšuje a možností seznámení - zdá se - ubývá. A tak přicházejí ke slovu dříve neobvyklé seznamovací metody. Moji hrdinové patří v tomto směru často k těm progresivnějším. Na seznámení přes inzerát jim ve zvláštní životní situaci nepřijde nic divného. Vždyť nehledě na způsob, jak se dva lidé dají dohromady, nakonec stejně musí ke slovu přijít láska. A pokud ta přijde, na nějakých vedlejších okolnostech stejně nezáleží. A co teprve, když někdo přes inzerát hledá pro sebe mámu a pro svého otce ženu. To je potom o nečekané zauzlení milostného příběhu postaráno - tak jako v knížce **Jeanne Allanové** *nazvané* Nevěsta z Údolí naděje, *jedné ze dvou, které Vám tento měsíc přináším ve své hvězdné edici Galerie Romance.*

Hezké počtení a příjemnou zábavu přeje

Váš Harlequin

Diana Palmerová

TAJEMNÝ MUŽ

Toronto • New York • Londýn
Amsterodam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu:
Mystery Man

První vydání:
Silhouette Books, 1997

Překlad:
Hana Pafková

Odpovědný redaktor:
Petr Neugebauer

© 1997 by Diana Palmer © Harlequin Publishers, s.r.o.,
Praha 2000 Tento titul vychází v edici Galerie Romance,
ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

Adresa redakce: Kubánské nám. 11, 105 00 Praha 10
Telefonní spojení:
sekretariát: 71730486
distribuce: 71732417
produkce: 67311348
redakce: 67310099

CENA 65 Kč

ISBN 80-241-0347-8

PRVNÍ KAPITOLA

„Byla temná a bouřlivá noc…"

Zelené oči se zadívaly na dvanáctiletého chlapce, který stál u okna a záhrobním hlasem deklamoval otřepanou větu.

Pak pokrčil rameny. „Každý přece začíná strašidelný příběh těmito slovy, Janine," řekl s ušklíbnutím své starší sestře.

Janine si rukou projela své krátké tmavé vlasy a netrpělivě se zadívala na pár slov na obrazovce počítače. „Já ne," zamumlala nepřítomně. „Právě proto se moje knihy tak dobře prodávají."

„Diane Woodyová," pronesl zpěvavě, „nejlépe prodávaná autorka bestselerových Tajuplných příběhů Diane Woodyové." Nakrčil obočí. „Proč používáš svůj spisovatelský pseudonym i jako jméno pro svou hlavní hrdinku? Není to trochu přehnané?"

„To byl nápad vydavatele. Nemohl by sis nechat svoje otázky na později?" obrátila se na něj. „Nemůžu hnout s touhle větou."

„Právě jsem ti jednu navrhnul," připomněl jí Kurt a zeširoka se usmál. Měl rezavé vlasy a modré oči. V tom se naprosto lišil

od své sestry. Většina lidí je nepokládala za sourozence. Podobal se dědečkovi z matčiny strany. Mlčící geny promluvily, říkávali jejich rodiče.

Matka i otec, oba archeologové, trávili nyní čas na nově objevených vykopávkách. Proto teď Janine bydlela v Cancúnu, kde její nervy jen stěží odolávaly rozvernostem jejího mladšího bratra. Dan a Joan Curtisovi, oba profesoři z univerzity v Indiane, objevili v Yucatanu nové naleziště. V jejich výpravě bylo ještě několik dalších archeologů, ale ti se většinou museli vrátit kvůli svým přednáškám zpět na univerzity. Protože tu ovšem šlo o nové, ještě nedotčené nálezy mayské kultury, rozhodli se manželé Curtisovi, že si vezmou ve škole volno, aby mohli naleziště důkladně prozkoumat. Kurta s sebou do džungle vzít nemohli, protože se právě zotavoval z vážného zánětu mandlí. Proto ho také nemohli nechat ani v jeho internátní škole.

A tak ho vzali na dva měsíce ze školy a pozvali Janine, aby ho doma doučovala. Najali pro ně pro oba hezký dům na pláži, kde mohla Janine v klidu dopsat knihu a zároveň se starat o svého mladšího bratra. Profesor Curtis jim v posledním e-mailu, který posílali z džungle přes satelit, napsal, že práce na nalezišti pokračuji dobře a že si je jist, že půjde o vykopávky mezinárodního významu.

Janine díky lomu získala pobyt v téhle nádherné vile v Cancúnu s výhledem na moře. Mohla tu psát a poslouchat šumění vln. Většinou jí to přinášelo inspiraci. Pokud se jí ovšem Kurt nesnažil „pomáhat".

Janine však byla trochu nervózní, protože byl konec září a období hurikánů ještě neskončilo. A tenhle rok na ně byl mimořádně bohatý. Jeden z pracovníků předpovědní stanice ho nazval rokem smrtících vichřic. Jak poetické. A děsivé…

„Všimla sis těch lidí od vedle?" zeptal se jí bratr. „Bydlí tam takový vysoký přísný chlapík a holka, co je stejně stará jako já.

On není nikdy doma a ona pořád sedí na terase a kouká se na moře."

„Víš, že na sousedy nemám čas," zabručela s očima upřenýma na obrazovku počítače.

„Máš ty vůbec někdy na něco čas? Třeba přivonět si ke kytkám?" zeptal se jí otráveně. „Takhle dopadneš jako zaprášená stará panna."

„Já budu *bohatá* stará panna," řekla, aniž vzhlédla od obrazovky. Probíhala předchozí stránky. „A kromě toho mám Quentina."

„Quentin Hobard," odfrknul si a rozpřáhl ruce. „Probůh, Janine, vždyť učí dějiny pravěku!"

Vzhlédla k němu. „Dějiny *středověku*, předrenesanční období. Kdyby sis ho sem tam poslechl, možná by ses divil, kolik toho ví. Jenže já, Kurte, teď musím pracovat, rozumíš. Bavit se můžeme u večeře."

„Ale prosím, stačí říct. Půjdu ven lovit mořské hady."

Už se na něj ani nepodívala. „Fajn. Až nějakého chytíš, tak zaječ. Půjdu tě vyfotit."

„To by se ti tak hodilo."

„Ano. Při tvém štěstí by tě ten had určitě sežral a já bych strávila zbytek života tím, že bych tu bloudila po pláži s lucernou jako Heathcliff na slatinách."

„Špatné přirovnání. Jsem tvůj bratr, a ne tvoje milenka."

„Aha, pan Chytrý."

Udělal na ni obličej a otevřel prosklené dveře.

„Zavři!" vykřikla. „Budeme tu mít jako v peci!"

„Ó, jen to ne!" zasténal a dal si ruku na srdce. Pak se na ni ale obrátil s rozzářenýma očima. „Dostal jsem nápad. Chceš vědět, jak by se dalo zařídit globální ochlazování? Všichni by prostě spustili svoje klimatizace a otevřeli by okna i dveře…"

Hodila po něm polštář, ale Kurt uhnul, vyklouznul a přirazil za sebou dveře. Sešel po schodech z terasy na běloskvoucí písek pláže.

Dal si ruce do kapes a vykročil k sousednímu domu.

Tam seděla na terase dívenka v tričku a šortkách. Na hlavě měla kšiltovku s kšiltem otočeným dozadu. Byla to čepice baseballového družstva Atlanta Braves. Bosé nohy měla opřené o zábradlí a nepřítomně se dívala na moře.

„Ahoj!" zavolal na ni.

Podívala se po něm.

„Nechceš jít chytat mořské hady?" zeptal se.

Nadzvedla obočí. Usmála se a celý její obličej se rázem změnil. Vyskočila a seběhla k němu po schodech dolů. Měla blond vlasy, modré oči a světlou pleť.

„To myslíš vážně?" zeptala se.

Pokrčil rameny. „Viděla jsi tu někdy někoho, že by vytáhnul z vody mořského hada?"

"Od chvíle, co jsme přistáli na letišti, rozhodně ne," přiznala.

„A o to jde!" Vesele nakrčil pihovatý nos. „O co jde?"

„Když ho tu nikdo nikdy nevytáhl, tak tam v té vodě ještě pořád je!" Mávnul rukou směrem k moři. „Uvažuj trochu. Mohli bychom ho prodat do výlohy nějakého obchodu a vydělat si slušný balík!"

Oči se jí rozzářily. „Bezva nápad."

„To se vsaď." Povzdechl si. „Ještě tak vědět, jak by se dal vyrobit."

„Vezmeme na to mop," zamyslela se. „Chcíplou rybu. Kusy vnitřností. Nějaké peří. Zahradní hadici, odstřižky a šedivou barvu."

Spřízněná duše. Kurt se cítil v sedmém nebi. „Ty jsi geniální!"

Usmála se na něj. „Můj táta je teprve génius. Naučil mě všechno, co vím." Povzdechla si. „Ale jestli si z někoho takhle vystřelíme, dostanu domácí vězení do konce života. Takže to snad radši nechám být…"

Chlapci se protáhl obličej.

„Vím, o čem mluvíš. Mně by to taky neprošlo. Rodiče by mě poslali do vojenské školy." „Vážně?"

„Straší mě s tím pokaždé, když se dostanu do maléru. Internát mi nevadí, ale uniformy nesnáším."

„To já taky. Až na dresy baseballových družstev. Tenhle rok už se jim to určitě povede. Letos," ujišťovala Kurta zapáleně, „to Braves vyhrajou na celé čáře!"

Zkoumavě se na ni zadíval.

„No, uvidíme."

„Jseš taky fanoušek Braves?" zeptala se ho. Baseball ho nikdy moc nezajímal, ale zdálo se, že pro ni je velmi důležitý. „To se ví," řekl. Tvář se jí rozzářila úsměvem. „Já jsem Karie." „Já jsem Kurt." „Moc mě těší." „Mě taky."

Asi minutu nebo dvě šli po pláži. Kurt se zastavil a podíval se na opuštěný pozemek, který byl porostlý zažloutlou trávou. „Nenapadá tě, kde bychom mohli sehnat ten mop?" zeptal se po chvilce svojí nové kamarádky.

Janine, netušíc, že její mladší bratr právě zdvojnásobil svůj potenciál k vytváření katastrof, plnila počítač slovy a větami, o nichž doufala, že budou kostrou její nové knihy. Některé knihy jako by se psaly samy od sebe. Jiné vznikaly se zaťatými zuby, ze kterých občas uniklo zaskřípání. Zdálo se, že tohle bude ten druhý případ. Janine cítila, že její mysl je unavená. Toužila sledovat, jak se mraky mění ve stáda bílých koní a mořské vlny jak nabývají tvarů pirátské flotily.

„Potřebuju jediné," povzdechla si pro sebe. „Pořádnou dávku fantazie."

Bohužel, v televizi nedávali nic, na co by se chtěla dívat. Většině programů stejně nerozuměla, protože byly ve španělštině.

Vypnula ji. Jedna z nepříjemných stránek pobytu v Mexiku byla, že Janine tu přicházela o svůj oblíbený televizní sci-fi seriál. Jejím nejoblíbenějším hrdinou byl velitel lodi

mimozemšťanů. Arogantní a někdy velmi záludný Zkrátka padouch. Poslední dobou to vypadalo, jako by většinu svého času trávila vzdycháním po této filmové postavě, místo aby dělala práci, za kterou byla placena. I proto se rozhodla odjet s rodiči a Kurtem do Cancúnu - aby unikla muži z obrazovky, který začínal ničit její spisovatelskou kariéru.

„A dost!" napomenula se přísně. „Panenko skákavá, vždyť já jsem jak školačka, co vzdychá po svém oblíbeném učiteli!"

Vstala a začala přecházet po pokoji. Snědla pár sušenek. Napsala několik vět do počítače. Slunce začínalo pomalu zapadat a Janine si uvědomila, že tu něco postrádá. Malého, dvanáctiletého kluka.

Podívala se na hodinky. Nespletl si náhodou zase čas? Tady bylo o pár hodin více než v Bloomingtonu v Indianě, kde žil s rodiči. Možná si zapomněl přeřídit hodinky. Janine se zamračila. Nemohla si vzpomenout, jestli si ona přeřídila ty svoje. Na jejích by pak bylo o hodinu víc než na Kurtových, protože bydlela v Chicagu, které leželo v jiné časové zóně než Bloomington.

Kurt nemluvil španělsky o moc víc než ona. Talent pro jazyky po rodičích jaksi nezdědili. Janine mluvila celkem obstojně německy. Španělsky jen pár slov. V hotelích a v turistických centrech se tu mluvilo anglicky, ale na ulici se angličtinou člověk nedomluvil. Mnoho místních mluvilo jazykem Mayů a jako druhý jazyk znali španělštinu. Angličtina jim byla zcela cizí.

Vypnula počítač a vyšla ven na pláž. Našla stopy Kurtových tenisek a vydala se po nich. Po chvíli se k jeho stopám připojily další, drobnější otisky. Janine si klekla do písku, aby si je lépe prohlédla. Několik let pracovala jako soukromý detektiv, ale každý nováček by hned poznal, že tyhle stopy patří nějaké dívence. Asi té holčičce, co se o ní Kurt zmiňoval. Té ze sousedního domu. Janine teď vlastně stála skoro před ním.

Hučení vln přehlušilo zvuk blížících se kroků. V jednu chvíli se dívala na stopy v písku a v následujícím okamžiku se v jejím zorném poli ocitl pár dokonale vyleštěných pánských černých bot. Přes ně měkce přepadával lem drahých splývavých kalhot. Pomalu zvedala hlavu. Zdálo se jí, že ty nohy snad nikde nekončí. Tam kdesi seshora na ni shlížel pár pronikavých světle modrých očí, které byly zasazeny do štíhlé, pevně řezané tváře. Muž měl úzké rty. Lícní kosti měl vysoko posazené a nos rovný a dlouhý. Vysoké čelo mu lemovaly rovné tmavé vlasy.

Štíhlé ruce měl sevřené v pěst a zapřené v bok.

„Můžete mi říct, co děláte na mojí pláži?" zeptal se jí hlubokým, sametovým hlasem.

„Stopuju svého…" začala. „Stopujete?" zeptal se posměšně. Zjevně si myslel, že mu lže. Modré oči se mu zúžily. Vypadal podivně, trochu nebezpečně, jako by se nikdy neusmíval. Zdálo se, že se dokáže pohybovat rychlostí blesku.

Srdce se jí prudce rozbušilo. „Jmenuje se Kurt a je mu teprve dvanáct," řekla. „Má rezavé vlasy a je asi takhle vysoký." Naznačila rukou ve vzduchu chlapcovu výšku.

„Aha, tenhle," zabručel nepříjemným tónem. „Ano, viděl jsem ho potloukat se kolem. Kde je moje dcera?"

Janine pozdvihla obočí. „Vy máte dceru? No né! Podívejme se! Není náhodou taky vytesaná do kamene?"

Vystrčil svou pevnou, hranatou bradu a teď z něj už doopravdy šla hrůza. „Ztratila se. Řekl jsem jí, aby neopouštěla dům."

„Jestli je s Kurtem, tak se jí nemůže nic stát," začala Janine a chtěla dodat, že Kurt se jednou ztratil v Paříži díky zapomnětlivosti rodičů a sám našel cestu zpátky do jejich hotelu na nábřeží Seiny. Nejenže si poradil v cizím městě, ale dokonce prodal pár sci-fi pohlednic, které nosil neustále v kapse, vydělal si tak na taxíka a ještě přijel domů s dvaceti franky v kapse. Kurt se prostě ve světě jen tak neztratí.

Ale než mu stihla cokoli z toho říct, přistoupil muž těsně k ní a zeptal se: „Nevíte, kde jsou?"

„Ne, ale jsem si jistá…"

„Vy si klidně nechte svého syna, aby tu pobíhal volné jako nějaký vagabund, ale moje dcera má lepší vychování," řekl opovržlivě. Přejel očima její seprané pracovní tričko, roztřepené džínové šortky a sešmajdané sandály, které měla na bosých nohou. Vlasy měla rozfoukané větrem. A ani trochu make-upu. Ne, obdiv v jeho očích rozhodně nebyl. Janine si dokázala představit, jak asi v jeho očích vypadá. A cože to řekl - váš *syn?"*

„Tak moment," otevřela pusu, ale skočil jí do řeči.

„Kde je váš manžel?" zeptal se.

Šlehla po něm pohledem. „Nejsem vdaná!"

Tentokrát nakrčil obočí velmi výrazně. A významně.

Zčervenala. „Do mého osobního života vám nic není," řekla překotně. Jeho opovržlivý výraz ji rozzuřil. A najednou ji něco napadlo. Nehnula ani brvou, ale uvnitř se škodolibě rozesmála. Zaujala drzý a vyzývavý postoj. Naplní jeho představu - a to dokonale! „Jen pro upřesnění," řekla a líně přitom protahovala slova, „můj *syn* se narodil v komunitě. Takže si přirozeně nejsem úplně jistá, kdo byl vlastně jeho otec..."

Výraz jeho tváře byl nezapomenutelný. Janine litovala, že s sebou nemá fotoaparát, aby si pak nad fotkou mohla ten okamžik znovu a znovu vychutnávat.

„V komunitě? Tam jste se naučila stopovat?" zeptal se ostře.

„Ale kdepak." Honem hledala nějakou další nehoráznost, aby se pobavila na jeho účet. „To jsem se naučila od Francouze, se kterým jsem žila v severním výběžku Kanady. Taky mě naučil vydělávat kůže." Usmála se. „A střílet."

„Výtečné zprávy pro zbrojní průmysl," řekl s úšklebkem.

Založila si ruce v bok a podívala se na něj. Tyčil se nad ní, přestože Janine byla středně vysoká. „Stmívá se."

„Tak to abyste si s tím stopováním pospíšila, ne?" dodal. Zamával na muže, který se k nim blížil po pláži. *„Sabe donde están!"* zahalekal na něj plynulou španělštinou.

„No, lo siento, seňor. Nadie los han visto!" zavolal na něj v odpověď muž.

„Llame a la policía."

„Sí, seňoř!"

Slovo policie zní podobně ve všech řečech a Janine se sevřelo srdce. „Řekl jste *policie*. Vy chcete volat na policii?" zeptala se zaraženě. To bylo to poslední, co by potřebovala - vysvětlovat policejnímu důstojníkovi, že zapomněla na čas a její malý bratr se mezitím ztratil.

„Vy mluvíte španělsky?" zeptal se poněkud nevěřícně.

„Ne, ale policie se řekne podobně ve všech řečech."

„Máte snad lepší nápad?"

Uniklo jí povzdechnutí. „Ne, nemám. Jenže…"

„Tati!"

Oba se otočili. Po pláži k nim přibíhali Kurt a Karie a měli plné náruče suvenýrů naskládaných do sombrer.

„Jéje, tati, promiň, já úplně zapomněla, kolik je hodin!" zatrylkovala na otce. „Šli jsme na *mercado* do města a nakoupili jsme si tam tyhle báječné věci. Podívej se na můj klobouk! Říká se mu *sombrero* a stál jenom dolar!"

„Podívej se, co mám já, *sé-hmmfffgg."* Kurtovo „ségra" bylo v půli umlčeno Janinou rukou, kterou mu překryla ústa.

Usmála se na něj. „To je fajn, *synku"* zdůraznila a očima mu vyslala signál, aby jí neodporoval. „Víš ale, že bys neměl takhle děsit svoji ubohou *matku"* dodala, aby pochopil.

Kurt byl nadšený. Jeho starší sestra zjevně chtěla, aby si tenhle úžasně vyhlížející chlapík myslel, že je její syn. Ale prosím, žádný problém, rád jí vyhoví. Je přece vždycky pro každou legraci. Pro jistotu mrknul nenápadně na Karii. Pochopila. Nenápadně na něj kývla, že hru nezkazí.

„Mrzí mě to…*mami"* řekl Kurt s omluvným úsměvem „Ale měli jsme s Karií tolik zábavy, že jsme úplně zapomněli na čas. A když jsme se chtěli vrátit, tak jsme si nemohli zavolat taxíka, protože neumíme španělsky. Museli jsme najít někoho, kdo mluví anglicky, aby nám ho zavolal."

„Všichni taxikáři umí natolik anglicky, aby pochopili, kam chcete dovézt," řekl chladně Kariin otec.

„To jsme ale nevěděli, tati," bránila se Karie. „Tohle je můj kamarád Kurt. Bydlí hned vedle."

Zdálo se, že Kariin otec není Kurtem nikterak nadšen. Díval se upřeně na svou dceru. „Musím dohonit Josého a říct mu, aby zarazil policii, jinak sem přijedou zbytečně. A pak budeme muset vyrazit," řekl jí. „Večeříme s Elligerovými a s jejich dcerou."

„To snad ne! Už zase s nimi," zasténala dívenka. „Missy se za tebe chce provdat."

„Karie," napomenul ji varovně.

Povzdechla si. „Tak dobře. Kurte, uvidíme se zítra."

„Jasně, Karie."

„Možná bychom se mohli porozhlédnout po té zahradní hadici," dodala spiklenecky.

Celý se rozzářil. „Prima nápad!"

„Na co k čertu potřebujete zahradní hadici?" zeptal se Kariin otec, když vykročili s dcerou k domu. Dvěma lidem, které nechali za zády, nevěnoval už sebemenší pozornost.

„Páni!" vybafnul Kurt. „Z toho jde strach!"

„Ale nejde," řekla Janine popuzeně. „Jen se chová jako pan velkomožný a má rozčilující způsoby! Řekla jsem mu, že žijeme v komunitě, že ty jsi můj syn a že nevím, kdo je tvůj otec. Tak ne abys mu vykládal něco jiného," dodala, když chtěl promluvit. „Chci do puntíku naplnit představu, kterou si o mně udělal."

Zahihňal se. „Teda, ty jsi ale praštěná," řekl sestře. „Vždyť se přece nikdy s nikým nehádáš."

„Jen počkej a uvidíš," slíbila mu se zrakem upřeným za mizející mužskou siluetou.

„Někoho mi připomíná."

„Nejspíš ďábla," zabručela. „Slyšela jsem, že ten má taky modré oči. Někdo o tom napsal před pár lety písničku."

„Ne," brumlal si Kurt pro sebe. „Nezdál se ti nějak povědomý?"

„Ano, zdál," připustila. „Ale nevím proč. Nikdy před tím jsem ho neviděla."

„To nemyslíš vážně! Copak vážně nevíš, kdo to je? Ty jsi ho nepoznala? Už takhle je známý víc než dost. A teď si, Janine, představ, že by měl ještě trochu šedivého make-upu."

„Pak by vypadal jako písečný krab," poznamenala nevzrušeně.

„Takhle jsem to nemyslel," namítnul chlapec. „Říkají mu pan Software. Páni, ty vážně asi vůbec nečteš noviny a nekoukáš se na zprávy."

„Ne. Mám z toho depresi," řekla otráveně.

Kurt si povzdechl. „Pan Software právě přišel o všechno. Celý minulý rok se táhnul soud, protože mu chtěli zabránit ve fúzi, která by zachránila jeho společnost. On ten soud prohrál a přišel tím o všechno. Takže nemůže udělat fúzi s velkým řetězcem počítačových společností. Teď je tady, aby se tu schoval před tiskem a televizí a aby se dal dohromady, než se zase pustí znovu do boje. Už slíbil svým akcionářům, že jim vrátí všechno do posledního centu. Vsadím se, že to dokáže. Je to tygr."

Ušklíbla se. „Ale kdo to je?"

„Přece Canton Rourke." Kurt dal na jeho jméno důraz. „Třetí generací Američan, pravnuk irských přistěhovalců. Jeho matka byla Španělka, to se na něm pozná. Vydělal miliardy na tvorbě a prodeji počítačových programů a teď se specializuje na výrobu počítačů. Společnost, kterou chtěl získat, vyrobila

počítač, na kterém píšeš. A softwarový program, který používáš, vymyslel on sám."

„Tak tenhle Canton Rourke to je?" zeptala se a zadívala se na siluetu, která už se ztrácela v šeru. „Myslela jsem si, že je o hodně starší."

„No, nejmladší asi není. Je rozvedený Karie říkala, že její matka si honem sbalila svých pět švestek, když to začalo vypadat, že Cantonovi ten risk s fúzí nevyjde a že přijde o všechno. Kariina matka má prý ráda šperky, nemovitosti a život na vysoké noze. Našla si nějakého boháče a sotva měsíc po rozvodu se znovu vdala. Přestěhovala se do Řecka. Ale Kariini rodiče prý nikdy nebyli moc spolu. Otec prý pracoval pořád na nějakých programech a matka trávila čas na večírcích."

Janine zakroutila hlavou. „Ale na milionáře zrovna nevypadá."

„To taky teď není. Má jen nějaké úspory a podle toho, co říkají v televizi, to není moc."

„Takový muž to dokáže získat zpátky," řekla zamyšleně. „Workholici vydělávají peníze, protože je baví pracovat. A většinu z nich peníze vlastně nezajímají. Proto jich asi mají tolik."

Kurt se upřeně zadíval na sestru. „Ještě pořád jsi neuhodla, proč vypadá tak povědomě?"

Mrkla na něj.

„Neříkal jsi něco o šedivém make-upu?"

„Přesně tak. Přemýšlej," dodal netrpělivě. „Ty oči. Ten hluboký, hebký hlas. Kde jsi ho slýchávala jednou za čtyři týdny?"

„Ve zprávách?"

Zahihňal se. „Ledaže by je vysílali mimozemšťani."

Jeho hádanky začínaly dostávat smysl. Jednou za čtyři týdny se objevovala v jejím oblíbeném sci-fi seriálu nezapomenutelná tvář. Srdce se jí rozeběhlo jako o závod. Hrdlo se jí stáhlo,

takže se jen stěží nadechla. Přitiskla si ruku na krk, aby se ujistila, že ještě přece jen dýchá.

„Ach, to ne." Zavrtěla hlavou a nervózně se usmála. „Ne, takhle *on* přece nevypadá!"

„To se vsaď, že vypadá," řekl Kurt sebejistě. „Je stejně vysoký, má stejnou postavu, oči, tvář, dokonce i ten hebký, hluboký hlas." Zamyšleně pokýval hlavou.

„To je ale náhoda, co? Odjeli jsme do Mexika, abychom unikli tomu seriálu a abys tu mohla v klidu psát a nemyslet přitom na svého mimozemšťana. A najednou se tu na pláži objeví jeho dvojník!"

DRUHÁ KAPITOLA

„Nechci, aby ses potloukala s tím klukem," řekl Canton Rourke svojí dceři, když se vrátili domů. „Jeho matka je do větru."

Karic se musela kousnout do rtu, aby mu neprozradila pravdu.

Duo Curtisových z nějakého důvodu nechtělo, aby se její otec dozvěděl, že jsou sourozenci a nikoli matka a syn.

Přece neprozradím kamarádovo tajemství, umínila si dívenka. Ale bude to zatraceně těžké!

Sklouzla očima na přebal detektivní knížky na konferenčním stolku. Canton si založil rozečtené místo elegantní koženou záložkou. Na přebalu stál velkými rudými tiskacími písmeny titul: KATAKOMBA. A jméno autorky: Diana Woodyová.

Na zadní straně přebalu umístili fotografie, jenže na ní byla žena s dlouhými vlasy, slunečními brýlemi a kloboukem, který měl širokou krempu. Vůbec nevypadala jako jejich sousedka. Ale byla to ona. Karie věděla od Kurta, kdo je jeho sestra. Byla nadšená, že teď osobně zná slavnou spisovatelku detektivních

příběhů Dianu Woodyovou. Její otec patřil mezi zapálené příznivce této autorky, ale ani on ji z fotografie na přebalu nepoznal. Asi to bylo dobře. Zdálo se, že jejich sousedka si nepřeje být poznána.

„Kurt je prima," řekla Karie otci. „Je mu dvanáct. Má rád lidi. Je hodný a upřímný. A Janine je taky milá."

Canton pozvednul obočí a přes rameno se podíval na dceru. „Janine?" zabručel a s překvapením si uvědomil, jak hezky zní to jméno z jeho úst.

„Jeho… matka."

„To všechno jsi o něm zjistila během jednoho dne?"

Pokrčila rameny. „Činy mluví hlasitěji než slova. To přece vždycky říkáš, ne?"

Výraz jeho tváře o maličko zvlídněl. Miloval svou dceru. „Dobrá, ale už s ním nikam nechoď, ano?"

„Jasně."

„A nechoď ani k nim domů," procedil mezi zuby. „Kluk sice nemůže za to, jakou má matku, ale já nechci, aby ses pohybovala v její blízkosti."

„Rozkaz, pane!"

„Dobře. A teď se běž obléknout. Budeme muset vyrazit."

V následujících dnech se z Kurta a Karie stala nerozlučná dvojice. Karie jako vždy souhlasila se vším, co jí otec nařídil, a pak se v tichosti zařídila podle svého.

Pustili se s Kurtem do výroby mořského hada, pečlivě ho sestavovali kousek po kousku a schovávali svůj výtvor pod Rourkeovic plážovým domem. Mezitím sledovali průběh třetí světové války, která se rozpoutala mezi Kurtovou sestrou a Kariiným otcem.

První salva přišla bez varování. Kurt si šel s Karií zahrát baseball. To pro něj bylo něco nového. Jeho rodiče byli spíš knihomolové, a přestože Janine by si někdy dala ráda říct s nějakým tím sportem, měla neustále příliš mnoho práce.

Karie byla nadšená pro jakékoliv míčové hry, ať to byl fotbal nebo baseball. Půjčila Kurtovi svou baseballovou pálku a vysvětlila mu, co a jak. A Kurt se snažil. Jenže hned první rána dopadla katastrofálně.

Canton Rourke vtrhnul jako vichřice na verandu a odtud bez okolků vrazil do obývacího pokoje. Janine byla duchem v páté kapitole své knihy a okolní svět vnímala jen skrze clonu husté mlhy. Právě byla uprostřed scény s pronásledováním, kterou se svými postavami bytostně prožívala. Nepřítomně vzhlédla od počítače.

Byl rozzuřený na nejvyšší míru. Z modrých očí mu sršely blesky a husté černé obočí se stáhlo do vzteklé vlnovky. V ruce držel baseballový míček. Strčil jí ho pod nos.

„To je baseballový míček," řekla mu nápomocně.

„Já k čertu vím, co to je," promluvil na ni tónem, který by ji asi normálně zvedl ze židle. Ale ona byla stále myšlenkami ve své knize. „Právě jsem ho sebral z podlahy v obýváku. Proletěl arkýřovým oknem."

„Neměl byste dovolovat dětem, aby hrály baseball doma," poučila ho.

„Oni ho taky v tom zatraceném baráku nehrály! Váš syn prorazil tím míčkem okno zvenčí!"

Pozdvihla obočí. Pozvolna se navracela do skutečného světa. Mysl se jí začínala odpoutávat od příběhu. Než se odpoutala docela, Janine rychle uložila soubor a otočila se na židli ke svému rozzuřenému sousedovi.

„To je nesmysl," řekla. „Kurt takovýhle míček nemá. Ten ani neví, jak se zachází s pálkou."

Canton vyhodil míček do vzduchu a zase ho chytil.

„Dobrá, ale co byste chtěl ode mě?"

„Chci, abyste mu vysvětlila, že nesmí rozbíjet míčkem lidem okna," řekl stroze. „Je to mizérie, najít tady zasklívací firmu. Zvlášť když člověk chce, aby to udělali rychle."

„Přelepte tu díru kusem igelitu," navrhla mu řešení.

„Tu škodu způsobil *váš syn!"* pokračoval v poněkud výsměšném tónu. „Takže ta správka je na vás, nikoli na mně."

„*Na mně?"*

„Jistě." Prudce položil míček na stůl a poprvé si všimnul počítače a tiskárny. „Co děláte?"

„Píšu právě bestseler," řekla upřímně.

Úsečně a bez humoru se zasmál. „Ovšem."

„Bude to skvělá kniha," pokračovala s narůstajícím vztekem. „Je to o..."

Natáhl svou štíhlou ruku v zamítavém gestu. „Ušetřte mě nudných detailů, prosím. Jistě jste nasbírala spoustu materiálu za léta strávená v komunitě, že?"

„Přirozeně," ujistila ho s prázdným úsměvem. „Ale chtěla jsem říct, že tahle kniha bude o nabubřelém byznysmenovi, který se utápí v mylné představě o své velikosti."

Pozdvihnul obočí. „Velmi zajímavé." Zastrčil si ruce do kapes a Janine najednou pocítila, jak přitažlivě na ni tento muž působí. Na muže svého věku měl opravdu mimořádně dobře stavěné tělo. Zdálo se, že mu táhne na čtyřicítku. Byl štíhlý, ale svalnatý a působil smyslně. Nevyznačoval se líbivou krásou manekýnů, ale něco v jeho držení hlavy a ve způsobu, jakým se na ni díval, jí podlamovalo kolena.

Jeho pohled upoutala podepsaná fotografie, která vykukovala zpod podložky na myš. Měla ji tam schovanou, protože Kurt by si ji jinak dobíral, že je zamilovaná do svého televizního hrdiny. Canton natáhnul po fotografii svou štíhlou ruku a vytáhl ji celou na světlo. Všimla si, že nenosí žádné šperky. Nehty měl krátké a čisté. Jeho ruce byly nádherné, opálené a silné, ale přesto měly ušlechtilý tvar.

„Mám ráda seriál, ve kterém hraje," vyhrkla, protože Canton se na fotografii dlouze a beze slova zadíval.

Zvednul k ní zrak a tiše se zasmál. „Opravdu?" Odložil obrázek zpět a při tom pohybu se k ní naklonil. „Taky patří k

mým oblíbeným pořadům," řekl hlasem o oktávu nižším, tak hebkým, hlubokým a smyslným. „Ale tohle je padouch, pokud je vám známo, nikoli kladný hrdina."

Odkašlala si. Cítila se v jeho těsné fyzické blízkosti velmi nesvá. „A co má být?"

„Vypadá nějak povědomě, nezdá se vám?" zabručel.

Dívala se na něj s vytřeštěnýma očima. Byl opravdu příliš blízko. Zdálo se jí, že jí vynechává srdce. „Opravdu?" zeptala se nemožně roztřeseným hlasem.

Narovnal se a dal si opět ruce do kapes. Ten jeho arogantní úsměv! Byla by ho nejraději kopla do holeně.

„Neměl byste jít náhodou zachraňovat svůj kolosální podnik?" zeptala se ho s ironií v hlase.

„Asi bych měl. Tady ten seriál ovšem nechytíte. Tedy v angličtině určitě ne. No nic," dodal honem. „Já si tedy půjdu po svých. A vy se postaráte o tu opravu, že?"

Snažila se zklidnit dech. „Přirozeně."

Se špatně skrývaným zájmem přejel pohledem po jejím štíhlém těle. „Zvláštní."

„A co?"

„Mohl bych si ověřit jednu svou teorii?"

Celé její tělo strnulo ve střehu. „Jakou teorii?"

Vyndal ruce z kapes a velmi zvolna se k ní přibližoval s pohledem upřeným do jejích očí. Když už se jí skoro dotýkal, zastavil se. Ruce nechal spuštěné podél těla. Nedotknul se jí. Ale jeho oči, jeho nádherné modré oči se vpíjely do těch jejích a pak sklouznul pohledem na její ústa. Síla jeho pohledu byla tak mocná, že jí ze rtů unikl roztřesený vzdech.

Znovu se pohnul. Ted' se jeho hruď dotkla jejích prsou. Ucítila jeho čistou, sexy vůni. Vnímala na rtech jeho teplý dech, který voněl po kávě.

„Kolik je vám let?" zeptal se hlubokým, zastřeným hlasem.

„Dvacet čtyři," vydala ze sebe přiškrceně.

„Dvacet čtyři." Sklonil hlavu, takže se jeho ústa ocitla těsně u jejích rtů. Sálala z nich horkost, ale nezaútočil na ni. Pod jeho žhavým dechem pootevřela rty. „A měla jste víc než tucet milenců?"

Neposlouchala ho. Pohled měla upřený na jeho rty. Vypadaly tak pevně a odhodlaně. Jakou asi mají chuť? Přemítala o tom. Přála si to zjistit. Chtěla… chtěla se to dozvědět!

„Janine."

Zvuk jejího jména na jeho rtech. Zvedla k němu své doširoka otevřené, zvědavé oči. Jejich pohledy se setkaly, jakoby zhypnotizovány.

Pak mrknul a oči se mu rozesmály.

„Jestli jste vy matka dvanáctiletého kluka, tak já jsem čínský papež," zašeptal hlubokým hlasem.

Zvednul hlavu a pobaveně se na ni usmál. Pak se obrátil a beze slova vyšel ven. Míč nechal v jejích rukou. Doslova i obrazně.

Janine nechala zasklít okno. Nebylo to snadné, ale zvládla to. A zakázala Kurtovi, aby se ještě někdy dotknul baseballové pálky.

Seděla u počítače, když její bratr vhopsal z verandy dovnitř.

„Kariin táta odjel do Kalifornie," oznámil sestře. „Má tam schůzku s lidmi ze Silicon Valley. Vsadím se, že všechno, co dřív měl, zase získá zpátky. Jeho manželka bude ještě litovat, že od něj utekla, když o všechno přišel."

„Možná ano, možná ne," řekla Janine a s povzdechem uložila soubor do počítače. Nemělo cenu pokoušet se o práci, když se Kurt pustil do povídání. Vstala a protáhla se. Pak se podívala z okna. Karie seděla na pláži na osušce. Nedaleko ní stál muž, který dívenku pozoroval. Byl velmi snědý a měl sluneční brýle. Vypadal nějak podezřele.

„Kdo je to? Už jsi ho tu někdy viděl?" zeptala se Kurta.

Chlapec vyhlédl ven. „Ano. Byl tu i včera."

„Kdo dohlíží na Karii, když je její otec pryč?"

„Myslím, že hospodyně, která jim vaří," řekl. „Ale on odjel jenom na jeden den."

„To únoscům dětí bohatě stačí," řekla klidně. „Býval velmi bohatý. Možná by někdo, kdo neví o jeho bankrotu, mohl chtít unést Karii."

„Spisovatelka detektivek," ušklíbl se Kurt, „vždycky vidí věci z té horší stránky."

„Horší nebo lepší, dokud jsem tu já, tak Karii nikdo neublíží!" Janine vyšla rázně na terasu a po schůdcích dolů na pláž. Šla rovnou k muži s vědomím, že dva roky bojových umění možná nebudou stačit, pokud se muž rozhodne dělat problémy. Když tak budu křičet, uklidňovala se s vědomím, že dnes je na pláži poměrně živo.

„Jste na mém pozemku. Co chcete?" zeptala se muže, který měl mocnou postavu a vypadal cizokrajně.

Obočí se mu zvedlo nad obroučky slunečních brýlí. *„No hablo inglés,"* řekl a roztáhnul ústa do širokého úsměvu.

„Já zase nemluvím španělsky," řekla Janine s povzdechem. „Chci, abyste šel pryč. Běžte pryč. Pryč! Pryč!" Gestem mu naznačila, aby odešel.

„Á. *Vaya!"* řekl s pochopením.

„Přesně tak. *Vaya. A* to hned."

Přikývl, znovu roztáhnul pusu do úsměvu a vydal se dolů po pláži.

Janine se dívala, jak odchází. Měla nepříjemný pocit, že se tu muž nepotloukal jen tak, z dlouhé chvíle.

Sešla po pláži ke Karii, ohromené scénkou, která se tu před ní odehrála.

„Karie, chci, abys zůstala se mnou a s Kurtem, dokud se nevrátí tvůj otec," řekla jí Janine. „Nelíbilo se mi, jak si tě ten chlap prohlížel."

„Mně taky ne," přiznala Karie. Smutně se usmála. „V Chicagu míval táta ochranku, ale já si na ni nemohla zvyknout. Tady to bylo mnohem klidnější."

„A co bys teď řekla na svačinu?" zeptala se jí Janine, aby rozptýlila její chmury. A opravdu, Karie se zatvářila nadšeně. „Umírám hlady. Maria odešla na nákup a vrátí se až večer."

„Uděláme si sendviče. A pak budeme mít dort. Kokosový."

„Jú. To je žůžo!"

Janine se usmála. Vydaly se po pláži zpět k jejich domu. Kurt už na ně čekal a zářil nadšením.

„Diane Woodyová zabránila zločinu!" hihňal se. Udělala na něj obličej.

„Nemusíš mi dělat reklamu," napomenula ho. „Ale ten chlap koneckonců zmizel."

„Jako žíznivá čára," pokýval bratr uznale hlavou.

„Na čem teď pracuješ... jé! To je on!" vykřikla Karie, když uviděla fotografii herce ze sci-fi seriálu na Janini-ně stole. „Ten je bezva, viď? Ten seriál zbožňuju. Nejradši mám kapitána, ale tenhle taky není nejhorší. Víš, že vypadá trochu jako můj táta?"

Janine neřekla ani slovo. Ale kdesi v nitru zasténala.

Právě dojídali s dětmi kokosový dort z místního obchodu, který zapíjeli mlékem, když do pokoje bez zaklepání vtrhnul již důvěrně známý uragán. Janine se po něm podívala, ale Canton si jí nevšímal.

„Copak ty už nebydlíš doma?" zeptal se rozzlobeně své dcery.

„Doma nemáme žádný dort," poznamenala Karie věcně.

„Kde je hospodyně? Řekl jsem jí, že má s tebou zůstat."

„Šla na nákup a nevracela se," přerušila ho Janine. „Vaši dceru sledoval na pláži nějaký víc než podezřelý chlap."

„A Janine ho pořádně vyděsila," vyhrkla nadšeně Karie. „Ona umí karate!"

Arogantní pohled, kterým ji Canton obdařil, vyvedl Janine z rovnováhy. „Takže karate, hmm."

„Trochu ho umím," připustila.

„Šla rovnou k tomu chlapovi a řekla mu, aby koukal zmizet," pokračovala Karie. „A pak mě vzala sem." Oči jí jen žhnuly. „Mohli mě unést!"

Canton se na chvíli zatvářil velmi podivně, jako by tentokrát byl z rovnováhy vyvedený pro změnu on.

„Nemělas být venku sama," řekl konečně.

„Jen jsem ležela na osušce na pláži."

„Tak od teď budeš lehávat jenom na terase," řekl krátce. „Žádná další dobrodružství."

„Dobře," řekla klidně a snědla další sousto dortu.

„To je kokosový dort," vysvětlil mu Kurt. „Mají je v tom malém krámku. Janine je tam pro nás kupuje. Jsou báječné."

„Nabídla bych vám kousek, pane Rourke, ale vy máte určitě velmi naspěch."

„Uhodla jste. Tak pojď, Karie."

Dívenka se ještě zhluboka napila mléka a vstala od stolu. „Díky, Janine!"

„Nemáš zač." Janine hodila pohledem po Cantonovi. „Hospodyně nejsou ta nejlepší ochranka."

„Nikdy jsem nechtěl, aby dělala hlídacího psa. Má jen vařit a uklízet. Měl bych se asi po někom poohlédnout."

„To by bylo rozumné."

Přiblížil se k rozzářené obrazovce počítače. „Co vlastně děláte za práci?" zeptal se se zájmem.

„Dělá sekretářku," odpověděl honem za sestru pohotově Kurt. „Její šéf je vážně otrokář, takže si s sebou musí brát i na dovolenou počítač s faxovým modemem, aby mohla odesílat svoji práci do kanceláře."

Pobouřeně si odfrknul. „To jsou mi šéfové!"

„Dobře mi platí," řekla Janine a přidala se ke Kuriově improvizaci. Povzdechla si. „To víte, když člověk žije v

komunitě, ztratí kontakt s realitou." Vyrobila jeden zasněný pohled. „Ale pak je potřeba vrátit se jednoho dne zpátky do normálního života a vydělávat si na živobytí. Je to těžké, zvykat si znova na materiální záležitosti."

Tvář se mu zakabonila. Obdařil ji pohledem, který by byl s to zastavit provoz na rušné křižovatce. Kývnul na Karii, vrazil si ruce do kapes a bez ohlédnutí vyrázoval ze dveří. Zdálo se, že je to u něj hluboce zakořeněný zvyk.

Karie se usmála, zamávala jim a poslušně otce následovala.

Když byli Rourkeovi dole na pláži a dávno z doslechu, vyšel Kurt za Janine na terasu.

„Co když ten muž vůbec nesledoval Karii?" zamyslela se Janine nahlas. „Co když to bylo očko vykradačů vykopávek?"

Kurt se zarazil. „To myslíš ty lidi, co kradou předměty z archeologických nalezišť a prodávají je na černém trhu?"

„Přesně ty." Založila si ruce na prsou. „To nové naleziště bylo až do teď nedotčené a neprozkoumané. Máma s tátou to přece říkali. Mayové tam zanechali nádherné věci ze zlata a vzácné šperky. Co když už se o tom ví a někdo vypsal odměnu na ukradení těch nálezů?"

Kurt se opřel o zábradlí. „Naši vědí, že se to může stát. Vždyť se to stalo i posledně, když našli naleziště v džungli poblíž Chichén Itzá. Ale tehdy tam měli milici a ta ty zloděje dopadla."

„Ano, jenže Mexiko je chudé a je těžké držet milici celou dobu na nějakém nalezišti, aby tam hlídala pár archeologů."

„Táta má pistoli."

„A umí střílet. To vím. Jenže nemůžou být vzhůru čtyřiadvacet hodin denně a i milice se dá podplatit."

„Ty teda dovedeš jednoho vynervovat," zasténal Kurt.

„Promiň. Jen myslím, že bychom si měli dávat pozor. Možná chtěli unést Karii, ale možná chtěli unést nás, anebo mají za úkol nás jenom hlídat."

„Zkrátka a dobře, měli bychom si dávat bacha."

Janine se usmála. „Přesně tak."

„Žádný problém." Kurt si povzdechnul. „Škoda že se sem nemůže spustit z kosmu tvůj mimozemšťan a maličko nám pomoct. Vsadím se, že by si ty mizery naservíroval k snídani."

„Prosím tě, oni lidi nejedí," ujistila bratra.

„Možná, že u vykradačů vykopávek by mohli udělat výjimku."

„To máš pravdu. Pojď. Pomůžeš mi s nádobím."

„Víš co?" řekl potutelně. „Ty uděláš nádobí a já za tebe napíšu další kapitolu!"

„Poslož si."

Nejisté se na ni podíval. „To myslíš vážně?" „Smrtelně. Jen do toho."

Kurt byl nadšený. Vzal sestru za slovo a šel rovnou k počítači. Nastartoval textový procesor, otevřel její soubor a dal se do pročítání plánovaného obsahu.

Seděl tam a seděl a seděl. Když dodělala pořádek v kuchyni, stále tam jen seděl.

„Ještě nic?" zeptala se ho.

Zoufale se na ni zadíval. „Jak ty to jenom děláš?" zasténal. „Nemůžu vymyslet jediné slovo, co bych tam měl naklepat."

„Myšlení je jedna z věcí, kterou zásadně nedělám," řekla mu. „Zvedni se."

Vstal a ona se posadila. Chvilku se dívala na obrazovku, zjistila, ve kterém místě je, položila prsty na klávesnici a začala prostě psát. Už měla dvě strany z nové scény, když si Kurt zhluboka povzdechl a odešel od stolu.

„Spisovatelé," pronesl, „jsou vážně podivíni."

Zasmála se pro sebe. „A to o nich nevíš ani polovinu," ujistila ho a pokračovala ve psaní.

TŘETÍ KAPITOLA

O dva dny později seděla Janine u počítače, zabraná do své knihy, když se rozletěly prosklené dveře a z verandy vběhla do pokoje Karie.

„Budeme mít večírek!" oznámila skoro bez dechu. „Oba dva jste pozvaní."

Janine byla stále myšlenkami v jiném světě, kde se právě odehrávala napínavá scéna. Upřela na Karii prázdný pohled.

„Aj, aj! Promiň!" vyhrkla Karie, která už se během času poučila, že spisovatele nejde jen tak vytrhnout z víru jejich inspirace. Vycouvala z pokoje a vydala se za Kurtem.

„Jaký večírek?" zeptal se jí, když se k němu připojila na úpatí schodů a společně vyrazili na pláž.

„Bude tam jen pár tátových známých, ale já ho přesvědčila, aby pozval taky Janine a tebe. Má výčitky svědomí, že mě v minulosti trochu zanedbával, takže mi teď nic neodepře," usmála se šibalsky.

Kurt pokrčil rameny. „Já bych tam šel rád, hlavně když budete mít něco dobrého na zub. Ale Janine nepůjde," dodal s

naprostou jistotou. „Nesnáší večírky. A tvýho tátu taky nemá zrovna nejradši. To přece víš."

„On ji taky ne, ale to není důvod, aby se k sobě nemohli na večírku chovat slušně."

„Já ti nevím, Karie."

„Ale já ano. Táta bude vzorný. Věděl jsi, že čte všechny její knížky? Samozřejmě že neví, kdo Janine doopravdy je, protože já mu neřekla ani slovo. Ale má všechny knížky, co kdy napsala."

„Páni, a to se nikdy nepodíval na fotku na přebalu?" Kurt otevřel pusu údivem.

„Já jsem ji z té fotky taky nepoznala. Není si na ní podobná."

To musel Kurt uznat. Sestra se před fotografem zamaskovala, jak uměla. „Představ si, že se prostě stydí," zasmál se. „Vyhýbá se rozhovorům i reklamě. Její vydavatelé z toho byli na mrtvici, než přišli na to, jak z toho vytěžit. Takže udělali z Diane Woodyové tajemnou ženu, která všem uniká. Nikdo o ní nic neví a její čtenáře to fascinuje."

„Mám její knížky děsně ráda."

„To já taky," přiznal Kurt, „ale neříkej jí, že jsem ti to řekl. Byla by pak namyšlená až hrůza!"

Seděli na písku. Karie si položila ruce na kolena a zadívala se na moře. „A má nějakého, ehm, přítele?"

Kurt si zhluboka povzdychnul. „Ano, jestli se to tak dá nazvat. Je to univerzitní profesor. Učí historii." Nakrčil nos.

„Je milý?"

„Je... ehm, nepopsatelný," dodal chlapec po chvilce přemýšlení.

„A budou se brát?"

Pokrčil rameny. „Doufám, že ne. Není špatný, ale myslí si, že je Janine až moc divoch. To já si teda nemyslím. Mně se líbí taková, jaká je. Ale on by chtěl, aby byla důstojnější."

„Proč?"

„Protože je hrozně konzervativní. Myslím si, že moc neschvaluje ani naše rodiče. Jsou pro něj moc výstřední."

Karie se k němu se zájmem obrátila. „A co dělají?"

„Jsou archeologové," odpověděl. „Oba učí na univerzitě v Indianě, kde si taky udělali doktoráty. Bydlíme v Bloomingtonu, v Indianě, ale Janine žije v Chicagu."

„Oba tvoji rodiče mají doktoráty!"

Přikývnul a protáhnul obličej. „Ano. Janine má taky diplom, ale oni ho mají z historie a ona má bakalářský diplom z umění. Po mně taky určitě budou chtít, abych šel na univerzitu, jenže já bych chtěl lítat." Chlapec zaklonil hlavu a zadíval se zasněně na nebe. „Letadla, helikoptéry, s křídlama nebo bez křídel, to je jedno. Mám to v krvi. Pořád bych se díval na filmy o lítání. Mám rád i ty z vesmíru. To už je pořádnej let, když se vydáš až tam nahoru!"

„Tak proto máš rád ten sci-fi seriál, který Janine tak zbožňuje?"

„Docela ano."

Karie se usmála. „Já mám ten seriál ráda, protože ten mimozemštan vypadá jako táta." Pak si ale vzpomněla, proč vlastně přišla. „Takže, přemluvíš sestru a přijdete na náš večírek?"

Kurt pokýval hlavou. „Udělám, co budu moct. Ale zázraky neslibuju!"

Rozesmála se. „Platí."

Ukázalo se, že Janine na večírek k Rourkeovým bude muset, protože když si vzal její bratr něco do hlavy, dokázal to taky prosadit. Prohlásil, že když tam nepůjde s ním, půjde tam sám.

Pomyšlení, jak se její malý bratr ocitne sám uprostřed společnosti milionářů, ji víc než zneklidnilo. Co je to vlastně za lidi? Nic o nich nevěděla. Neznala je. Měla jen matné tušení, že boháči pijí alkohol a někteří berou drogy. A to pomyšlení ji nijak neuklidňovalo.

Ale třeba jsou Cantonovi přátelé obyčejní a milí lidé. Jenže, kdo ví?

Nenašla ve svém šatníku nic lepšího než krátké černé šaty na ramínka. S vysokými podpatky, perlovým náhrdelníkem a náušnicemi, které dostala od rodičů, zase nevypadaly tak špatně. Pročesala si neposlušné prameny vlasů a postříkala je lakem na vlasy.

„Neměla jsem ani čas zajet si koupit nové šaty. Nenávidím tě," řekla sladkým hláskem svému mladšímu bratrovi.

„Však ty mi odpustíš. Vsadím se, že náš hostitel bude vypadat úžasně," poznamenal.

„To přece vypadá vždycky, ne?" řekla suše.

„To jistě. Karie říkala, že po něm šílí všechny ženské v Chicagu. Zvlášť od té doby, co se jeho žena podruhé vdala."

„Oni bydlí v Chicagu?" Snažila se ve svém hlase potlačit zájem.

„Někdy," řekl Kurt. „Pak mají taky byt na Manhattanu v New Yorku."

„Ale on už třeba nikdy nezbohatne," připomněla mu.

„To ty ženské asi neodrazuje," ujistil ji. „Všechny jsou si jisté, že muž, který už jednou takového bohatství dosáhnul, to dokáže určitě znova."

„Jsem ráda, že nejsem bohatá," řekla Janine nahlas.

„Proč?"

„Protože takhle aspoň vím, že mě lidi mají rádi jen pro mě samotnou, a ne pro moje peníze."

Kurt si založil ruce na prsou. „Pro peníze možná ne, ale copak si nepamatuješ, jak tě pozvali na večírek, kde jsi měla vysvětlit čestnému hostovi hostitelky, jak se to dělá, aby člověku vydali knihu, protože on zrovna *náhodou* jednu napsal?"

Janine si povzdechla.

„Anebo ta bohatá ženská s limuzínou, co po tobě chtěla, abys ke svému vydavateli protlačila knížku její kamarádky?"

„Dobrá," uznala. „Máš pravdu. Všichni mají problémy."

„Má je i pan Rourke. Možná, že kdybys ho poznala líp, tak by sis ho oblíbila. A koukala by ti z toho malá prémie."

„Jaká prémie?"

„No, kdybys ho ulovila, tak bys mu mohla nasadit takovou tu gumovou masku, co nosí tvůj hrdina z televize, a nemusela bys už vzdychat u obrazovky."

Představa Cantona Rourkeho v gumové masce v ní vyvolala záchvat smíchu.

„To by asi nebyl nejlepší nápad," namítla. „Správní radu by z něj asi trefil šlak."

„To bych řekl. Hele, měli bychom už jít," připomněl jí a ukázal na hodiny, které stály na stole. Dvorně podržel své sestře dveře a oba sešli na pláž. Kráčeli po písku k domu Rourkeových. Jeho okna zářila do šera a z obývacího pokoje se linula příjemná hudba. Na terase stálo několik lidí se sklenicemi. Všichni byli velmi elegantně a draze oblečeni a Janine se začala kvůli svým černým šatičkám cítit nesvá. Kurta společnost nijak nevyvedla z rovnováhy. Vyběhl po schodech nahoru a připojil se ke své malé kamarádce. Karie na sobě měla šaty se sníženým pasem a kratičkou sukní, které patrně stály víc než celý Janinin letní šatník dohromady. Janine se na schodech zastavila, aby si vytřepala písek z bot. Jednou rukou se opřela o zábradlí, aby neztratila rovnováhu.

„Můžu vám pomoct?" zeptal se jí známý sametový hlas. Ovinula ji dlouhá, štíhlá paže, takže se Janine cítila i na jedné noze jistě. Přesto se jí ta noha nebezpečně rozklepala.

„Ukažte."

Klekl si a vyklepal písek z boty. Pak ji zvolna nazul na její drobnou nohu. Srdce se jí rozbušilo.

Pomalu vstával. Když se jeho oči dostaly na stejnou úroveň s jejími, jejich pohledy se setkaly a zaklesly se do sebe. Jak se narovnával, musela k němu vzhlížet, a on naopak musel svůj

zrak k ní klopit. Neusmál se. Zdálo se jí, že si hledí do očí nekonečně dlouho.

„Byl to Kurtův nápad," vyhrkla skoro bez dechu. „Dokonce jsem ani neměla čas zajet si koupit nové šaty…"

„Na těchhle je snad něco špatného?" zeptal se jí. Jeho štíhlé prsty sledovaly linii jejího výstřihu, aniž by se jí dotkly, ale Janine se přesto zachvěla.

„Zdá se, ehm, že tu máte hodně hostů," zajíkla se a o kousek ustoupila.

„Právě teď bych si přál, aby ti všichni byli pět set mil daleko," řekl hlubokým, líným hlasem a s intonací, která jí projela jako elektrický výboj.

Nervózně se zasmála. „Tak takhle? Velmi účinná taktika, ale já jsem vůči ní imunní. Mám syna a žiju v komu..."

Zvednul ruku a zasmál se. „Už toho nechte," poradil jí. „Kurtovi je dvanáct a vám čtyřiadvacet. Mám vážné pochybnosti, že jste ho počala v jedenácti," dodal a znovu se k ní přiblížil. „Ani ve svých nejdivočejších snech, *zlatíčko."*

Zlatíčko. Vzpomněla si, jak na jednoho známého vylila sklenici mléka, když ji tak oslovil, aby ji ponížil. Jenže z úst tohoto muže to znělo jako polaskání.

„Prosím vás." Ten rozechvělý hlas opravdu patří mně, podivila se v duchu.

Jemně se prsty dotknul její tváře. „Jsem pro vás nová zkušenost, že?"

Zachvěla se. „Jste multimilionář. Já pracuju za výplatu." Nebyla to tak úplně pravda, ale neznělo to špatně.

Opřel se těsně vedle ní o zábradlí. Jeho úsměv byl omamující. „Svádění dívek jsem vzdal už před lety. Nic vám nehrozí."

Setkala se očima s jeho pohledem. „Mohl byste mi to dát písemně? S notářským ověřením?"

„Proč ne. Ale moje slovo většinou stačí jako právoplatná záruka," dodal. Položil svou ruku na její. „A co se toho

multimilionáře týče, to je minulost. Teď jsem jen obyčejný chlapík, co se snaží zase dostat nahoru. Pojďte, seznámím vás se svými hosty." Vzal ji za ruku a vedl ji nahoru po schodech. Tam se setkali s velmi živou brunetou, která byla asi tak stejně stará jako Janine. Tmavovláska vrhla na Cantona rozzářený úsměv, ale když si všimla, že drží Janine důvěrně za ruku, její úsměv poněkud zkysnul.

„Ach, tady jsi, Cantone. Myslím, že tvoji kamarádku ještě neznám," poznamenala sladce a zadívala se na Janine.

„Ne, asi neznáš. Janine Curtisová. A tohle je Missy Elligerová, dcera mých nejstarších přátel."

„Tak starý zase nejsi, drahoušku," zavrkala dívka a přiblížila se k němu. Nespouštěla přitom oči z Janine. „Vy tady bydlíte?"

„Ale ne," řekla Janine mile. „Žiju pohromadě s několika muži v jedné komunitě v Kalifornii."

Druhá žena vytřeštila oči.

„No tak," napomenul Janine Canton a sevřel její ruku pevněji ve své dlani. „Janine je tu na dovolené se svým mladším bratrem. To je on, stojí támhle s Karií. Jmenuje se Kurt."

„Ach," vydechla Missy. „To co jste řekla, bylo dost zvláštní, slečno... Curtsyová?"

„Curtisová," opravila ji Janine vesele. „Proč myslíte, že je to zvláštní?"

„No, tedy, žít v komunitě…"

Janine pokrčila rameny. „Ona to vlastně nebyla ani tak komunita. Spíš pracovní tábor. Víte, jak se do nich zavírají političtí vězni. Prostě jsem vykřikovala nějaké nepopulární věci proti vládě…"

„V Americe?!" vyhrkla Missy nevěřícně.

„Probůh, to ne! V jednom státě na Balkáně. Už jsem zapomněla, ve kterém. No a tak tam tak ležím se svojí puškou, číháme s četou, abychom mohli sejmout ty ostřelovače, a najednou se rozsvítí reflektory…"

„S četou?"

„Ale samozřejmě že ne v tomhle životě," pokračovala Janine dál nevzrušeně. „Myslím, že to bylo tenkrát, když jsem byla vojínem v české armádě."

Missy polkla doušek šampaňského. „Omluvte mě prosím. Musím si jít promluvit s Harveyem Winthropem." Obdařila Cantona výmluvným pohledem a odporoučela se.

Canton se snažil potlačit smích.

Janine se na něj podívala s povytaženým obočím. „Na historku spíchnutou horkou jehlou to nebylo špatné, že?"

„Vy jste blázen!"

Usmála se. Vůbec to nebyl takový prevít, jak by se zdál na první pohled. Oči mu vesele jiskřily, přestože zachovával kamennou tvář.

„Omlouvám se vám," řekla poněkud nepřesvědčivě. „Ona po vás vážně jede. Víte o tom?"

„Vím," odpověděl. Zvednul jejich spojené ruce. „Proto taky dělám tohle."

A všechny její iluze vzaly rázem za své. „Ach tak."

„Přece jste si nemyslela, že bych k tomu měl nějaký jiný důvod?" řekl překvapeně. „Jsem skoro o generaci starší. Vy jste vlastně jen o rok starší než Missy."

„Takže jsem tu sehrála roli obranného štítu."

Zasmál se a stiskl jí ruku. „Tak trochu. Myslel jsem, že vám to nebude vadit. I nepřátelé si příležitostně pomáhají. Jednoho dne vám to oplatím."

„Já zase nejdu tak moc na dračku," řekla. Teď, když pochopila jeho podivné chování, jí začalo být nepříjemně. „Ale vy můžete mít tu, na kterou si ukážete. Četla jsem to v jednom časopise."

„Nebylo to v tom samém čísle, kde byl taky článek o tom, jak přišli mimozemšťani na večeři do Bílého domu?"

Zadívala se na něj.

„Vy víte, jak to myslím."

Pokrčil rameny. „Momentálně se bez žen obejdu. Moje žena mě odepsala a našla si bohatšího," dodal bezbarvě.

„Byla blázen," řekla Janine s vřelou upřímností. „Vy to vyděláte zpátky a ona bude litovat."

Překvapeně se usmál. „Ne, nebude. Kouzlo lásky nám vyprchalo z manželství už ve druhém roce. Zůstávali jsme spolu kvůli Karii. Už to bylo jen manželství na papíře. Ona je teď šťastnější se svým novým manželem a já jsem šťastnější sám." Zadíval se na moře. „Jenže se se mnou pře o péči o dceru. Myslí si, že Karie patří k ní."

„A jak to cítí Karie?"

„Je ráda se mnou. Jezdíme spolu na služební cesty," řekl. „Učí se věci, které by se v těch dívčích školách, kde by ji viděla ráda Marie, nikdy nedozvěděla. Vzal jsem ji sem na pár týdnů ze školy hlavně proto, abych ji dostal z dosahu Marie. V poslední době totiž pronesla několik divných výhrůžek, že buď jí budu platit víc peněz, nebo bude trvat na svěření Karie do své výhradní péče."

„Vzdělání je ale důležité."

Upřeně se na ni zadíval. „A Karie ho taky získá. Chybí teď ve škole jen pár týdnů a je tak inteligentní, že to co nevidět dožene. Jenže já chci, aby získala víc než jen diplom a hlavu nafouklou vědomostmi."

Janine to pocítila jako urážku. „Vy máte něco proti vysokoškolákům?"

Pokrčil rameny. „Už mě jich pěkná řádka převezla, když se snažili kopírovat můj software," utrousil. „Rád vymýšlím programy. Jenže v minulosti jsem trávil příliš mnoho času u počítače a příliš málo se svou dcerou, teď mě něco napadlo," obrátil se na Janine. „Potřeboval bych někoho, kdo by odzkoušel můj nový program," pokračoval k jejímu překvapení. „Je to variace na jeden z mých prvních textových procesorů, ale má nové konfigurace a je mnohem výkonnější.

Je ještě ve vývojovém stadiu, ale už se dá používat. Co vy na to?"

Nebyla si jistá. Kdysi už kvůli novým softwarům ztratila celé kapitoly a teď ji ke všemu tlačil termín. „Víte… jde o to, že můj šéf potřebuje mít ten projekt do jednoho měsíce. Nemůžu si dovolit teď uprostřed práce změnit software."

„Ne, to nemůžete. Taky jsem po vás nechtěl, abyste ten program spustila během příštích deseti minut," dodal suše.

„Ach. V tom případě dobrá, pouvažuju o tom." Stisknul jí paži. „Fajn."

Prováděl ji mezi svými hosty a představoval ji. Kupodivu jeho přátelé nebyli samí milionáři, ale často naprosto obyčejní lidé. Někteří ovšem byli bohatí, ale nechovali se proto nijak povýšeně. Missy Elligerová sledovala Janine zpovzdálí tvrdým a rozzlobeným pohledem.

„Řekla bych, že vaše mladá přítelkyně by mi nejraději rozbila svou sklenici o hlavu," poznamenala Janine na Missinu adresu, když s Cantonem na chvilku osaměli.

„Missy se jen tak nevzdává. Ale pro mě je moc mladá."

Podívala se mu do očí. „To říkáte vy."

Neuhnul pohledem. „A já nejsem na lovu druhé paní Rourkeové."

„Rozumím," řekla.

Povytáhl obočí. „Žádné námitky?"

V očích jí zajiskřilo. „Nejsem si vědoma toho, že bych vám dělala nějaké návrhy," ušklíbla se na něj. „Jsme jen dočasní sousedé."

„A co kdybych chtěl být víc než jen soused?" zeptal se pozvolna smyslným tónem.

Cítila, že jenom žertuje. Nebyl v tom opravdový zájem. Utahoval si z ní a to mu neprojde! „To by mohlo Quentina poněkud rozladit."

„Quentin? Že by v pozadí stál nějaký manžel?" vyzvídal.

Zaváhala. Na historku s komunitou jí neskočil, takže jí pravděpodobně neuvěří ani výmysly o utajeném manželovi.

„Přítel," odpověděla, aniž by hnula brvou.

Pustil její paži.

„Před tím jste o něm nemluvila."

„Nebyla k tomu příležitost." Usmála se na něj. „Je to univerzitní profesor. Učí středověkou historii na Indianské státní univerzitě v Chicagu, kde taky učí moji rodiče antropologii."

Najednou jako by se celý změnil. „Vaši rodiče jsou univerzitní profesoři?"

„Ano. Teď provádí vykopávky mayské kultury v Quintana Roo. Kurt měl těžký zánět mandlí. Vzali ho ze školy, aby se uzdravil, a já ho doučuju, dokud se do školy zase nevrátí."

Zdálo se, že Cantona veškerá chuť k žertování přešla. „Takže vy máte patrně taky diplom?" zeptal se bezbarvě.

Nechápala, proč se na ni najednou dívá tak nepřátelsky. „Ano, mám bakalářský titul z dějin umění a z němčiny."

Odtáhnul se od ní, aniž by udělal jediný krok zpět. Odložil prázdnou sklenku na tác.

„Jaký diplom máte vy?" zeptala se ho.

Špatná otázka. Úplně se uzavřel.

„Pojďte, představím vás Moorsovým," řekl a vzal ji za loket. „Jsou to zajímaví lidé."

Pociťovala jeho náhlé ochladnutí jako ztrátu. Copak má nějaké hluboce zakořeněné předsudky proti antropologii? Nechápala to.

Sotva ji představil manželskému páru, omluvil se a zmizel. O chvilku později ho Janine uviděla ve společnosti Missy Elligerové. Takže Missy je pro něj méně nebezpečná než já, pomyslela si trpce Janine. O, jak lichotivé!

Zbytek večera už pro ni byl více méně utrpením. Měla pocit, že je snad nakažená, protože Canton se jí velmi pečlivě vyhýbal. Byl zdvořilý, ale choval se, jako by byl z jiné planety.

Dokonce i Karie s Kurtem si toho všimli ze své výhodné pozorovatelny vedle květináče s palmou.

„Ještě před chvílí to vypadalo, že si padli do noty," řekl Kurt.

„Ano," kývla hlavou Karie, „a pak najednou jako kdyby mezi nimi vybuchl granát."

„Janine nemá ráda, když se k ní muži moc přibližují. S Quentinem to vydržela tak dlouho jen proto, že na ni někdy zapomene na celé týdny, když zrovna překládá ty svoje rukopisy."

„Ale stejně si myslím, že z táty a tvojí sestry by byl hezký pár," zamyslela se Karie.

„Možná máš pravdu. Koneckonců oba pořád pracují na něčem novém a mají každý svojí práce nad hlavu."

„Jenže je to asi nenapadlo," řekla Karie posmutněle. „Vidíš, jak drží Missy za ruku?"

„Před tím držel za ruku Janine," připomněl jí Kurt.

„Ano, jenže teď si dávají zatracený pozor, aby se náhodou nesrazili." Povzdychla si. „Ti dospělí! Proč musí vždycky všechno tak zamotat?"

„To fakt nevím. Tu máš. Dej si ještě dort."

„Díky." Ukrojila si pořádné sousto. „Možná by potřebovali trošku pomoct. Víš, co myslím. Aby si na sebe líp zvykli."

„Přesně to mě taky napadlo," řekl Kurt. Ušklíbl se na svou malou komplicku. „Máš nějaký nápad?"

„Už se na tom pracuje."

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Opovaž se mě ještě někdy vytáhnout na nějaký večírek u Rourkeových," řekla Janine příštího rána svému bratrovi. „Radši se nechám zastřelit, než abych tam ještě někdy šla."

„Karie ale říkala, že tamta odešla po večírku domů se svými rodiči," řekl Kurt opatrně.

Janine předstírala, že nechápe. „Jaká *tamta?"*

„Missy Elligerová," odpověděl pohotově. „Víš, ta holka, co ji Canton pořád držel za ruku."

„Pro mě za mě mu mohla třeba sedět za krkem, mně je to jedno," utrousila nedbale.

Kurt se na sestru podíval a vědoucně se ušklíbnul.

„Napadlo mě, že bych sem na víkend pozvala Quentina," řekla po chvilce.

Chlapec vytřeštil oči. „Proč?"

Pravý důvod mu samozřejmě sdělit nehodlala. „A proč ne?"

Pokrčil rameny. „Jen si posluž."

„Já vím, že ho nemáš rád, ale kdybys ho líp poznal, určitě by sis ho oblíbil."

„Mně nevadí. Jenom nesnáším tu jeho historii. Stačí mi to ve škole."

„Dej Quentinovi šanci," poprosila ho.

„Jestli ho máš ráda, tak jo. Jenže mně se zdá, že se tě pořád pokouší předělat na někoho jiného." Prohlížel si sestru zpod přivřených víček. „Jseš si jistá, že se ti Kariin táta nelíbí?"

Při vzpomínce na to, jak byla včera večer vstřícná vůči jeho důvěrnému chování, než zjistila jeho pravý důvod, se celá schoulila do sebe. Při každém jeho doteku jí tělem projelo zachvění a on to musel vědět. Připadala si jako blázen, že se tak poddala svým emocím a že je před Cantonem odhalila, zatímco on ji využíval jen k tomu, aby si udržel Missy od těla. A proč se tím vůbec obtěžoval, když nakonec po zbytek večera stejně držel tu příšernou ženskou za ruku?

„Jsem si jistá. Nelíbí," zalhala. „A teď musím pracovat."

„Zdrží se tu Quentin?" zeptal se Kurt už na odchodu.

„Proč by ne? Můžeš nám dělat gardedámu."

Povzdechnul si. „Mámě a tátovi by se to nelíbilo."

„Už jsem dost stará a Quentin si mě patrně chce vzít," namítla. „Jen to zatím ještě neví."

„Ale ty si ho přece nevezmeš!" vykřikl.

Pozvedla hlas. „Proč ne? Bude mi pětadvacet. Měla bych se vdát. Chci se vdát. Quentin je spolehlivý, oddaný a inteligentní."

A taky se k tobě vůbec nehodí, chtěl vyhrknout Kurt, ale udržel jazyk za zuby. S největšími obtížemi. Pak se zamyslel. Quentinova návštěva by mohla v Kariině otci vyvolat žárlivost. A to by přece nemuselo být zas tak špatné...

„Přijede k nám na návštěvu Janinin přítel," řekl Kurt o něco později Karii a dal si záležet, aby to uslyšel i její otec, který seděl na pláži kousek vedle nich.

„Její přítel?" zeptala se překvapeně Karie. „Ona má přítele?"

„To teda má," odpověděl jí rozladěně a plácnul sebou do písku. „Učí historii. Je chytrý a je do ní blázen."

Karie protáhla obličej. „Přece jsi říkal, že Janine nemá na vdávání ani pomyšlení."

„Tak dneska ráno řekla, že má," řekl Kurt. „Budu štěstím bez sebe, jestli se stane mým švagrem," dodal ironicky.

Karie se při tom pomyšlení zahihňala. „Je starý?" „To se ví," odpověděl ponuře. „Nejmíň pětatřicet." „To je hodně," přitakala.

Kousek od nich seděl osmatřicetiletý muž a díval se po nich. Třicet pět není žádné stáří. A co si k čertu Janine myslí, že se chce dát dohromady s nějakým univerzitním pavoukem? Měl chuť do něčeho praštit. Ona má taky diplom, připomněl si. Její rodiče jsou profesoři. A její přítel taky.

Jenže Canton Rourke střední školu nedokončil, přestože později absolvoval kurz zakončený zkouškou odpovídající maturitě. Měl příliš mnoho práce s vydělávání peněz na to, aby mohl chodit na univerzitu. A teď už bylo příliš pozdě. Nemohl soutěžit se vzdělanou ženou její úrovně.

Jenže Janine ho přitahovala. V tom byl zakopaný pes. Bránil se tomu. Byl čerstvě rozvedený, po krk ve finančních problémech a v jeho životě teď nebylo místo pro novou ženu. A pro tak mladou, hezkou a inteligentní ženu jako Janine už vůbec ne. I dřív býval některými ženami okouzlen, ale nikdy ho to nezasáhlo tak rychle a s takovou prudkostí. Nevěděl, co si má počít.

Jedno ale věděl jistě - nepřál si, aby mu nějaký univerzitní profesor odvedl jeho krásnou sousedku.

Ten den odpoledne zavolala Janine Quentinovi. „Co kdybys sem na pár dní přiletěl?" navrhla mu.

„Nemůžu přece odjet uprostřed letního semestru, když mám každý den přednášky," namítnul. „A taky mám zapsané studenty na zkoušky."

Povzdechla si. „Quentine, mohl bys vyrazit v pátek brzo ráno a v neděli letět zpátky."

„To by byl trošku drahý dvoudenní výlet," zamyslel se.

Cítila, jak to v ní začíná vřít. „Ale jistě, to máš naprostou pravdu," řekla mu ostře, „moje společnost pro tebe může mít jen stěží cenu jedné mizerné letenky."

„Co… cože?"

„Ale nic. Užij si léto, Quentine." A zavěsila. Kurt vystrčil hlavu zpoza rohu. „Přijede?" Podívala se na něj a beze slova po něm hodila polštář z gauče.

Kurt vykráčel z obýváku, ruce v kapsách, a pohvizdoval si.

Janine se v příští hodině ponořila do hluboké deprese. Byli s Quentinem dobří přátelé a v uplynulých měsících se spolu často stýkali a chodili ven. Ale aby mu nekřivdila, on se opravdu nikdy nezmiňoval o manželství nebo o vážném vztahu. Pár lehkých, nezávazných polibků se nedalo pokládat za nabídku k sňatku. Už zase si stavíš vzdušné zámky, napomenula se. A s tím se musí přestat. Hned.

Jenže tohle byla ta nejhorší chvíle na to, aby si přiznala, že nemá žádnou vážnou známost. Zrovna teď, když potřebovala dokázat Cantonovi Rourkemu, že pro něj není v jejím životě ani kousek místa. Jako by o tohohle zkrachovaného milionáře stála! Ani náhodou…

Omyl. Pravdou bylo, že ji přitahoval tak silně, že při pouhém pomyšlení na něj se jí srdce rozbíhalo jako splašené. Byl to prostě vysněný muž. To on sám, nikoli jeho zhroucená říše, způsoboval Janine nevyzpytatelné změny srdečního tepu.

Ale tohle se rozhodně nesmí dozvědět, umínila si Janine. Kéž by tak Quentin nebyl tak tvrdohlavý! Proč prostě nemůže hodit své studenty přes palubu, riskovat vyhazov z univerzity, utratit všechny úspory a přispěchat sem do Cancúnu, aby zachránil mou hrdost, která se tu hroutí z odmítnutí jistého

muže? Janine se rozesmála na celé kolo. Postavit se nohama zpátky na zem jí přece jen přineslo úlevu.

Ozval se telefon. Zvedla sluchátko.

„Janine?" zamumlal Quentin. „Znovu jsem to uvážil. Myslím, že bych na víkend rád přijel. Profesor Mills mě může zaskočit na pátečních přednáškách. Potřebuju si odpočinout."

Věnovala mluvítku rozkošný úsměv. „To by bylo báječné, Quentine!"

„Ale v neděli musím zpátky," dodal stroze. „Musím se připravit na zkoušení."

„I pár dní bude moc hezkých. Bude se ti tu líbit. Nezapomeň si vzít plavky."

Ve sluchátku bylo chvíli ticho. „Janine, já neplavu."

Povzdechla si. „Zapomněla jsem."

„Kde jsou tvoji rodiče?"

„Pořád na vykopávkách."

„Tak to bys mi měla zarezervovat nějaký hotel v okolí," řekl.

„Můžeš tu bydlet s Kurtem a se mnou…"

„To by nebylo moudré, Janine," zabručel netrpělivě. „My přece nejsme takoví a já musím brát v úvahu svoje postavení. Měla bys uvažovat víc zodpovědně, pokud máme mít my dva spolu nějakou budoucnost."

To bylo poprvé, kdy zmínil společnou budoucnost. A jí se na to najednou vůbec nechtělo myslet.

„Blízko Cancúnu, v Conzuelu, také přistáli Španělé," pokračoval. „Hrozně rád bych zašel do místní knihovny, pokud mají v sobotu otevřeno. Víš přece, že čtu španělsky."

To tedy vím, pomyslela si trochu kysele. Quentin si nikdy nenechal ujít příležitost, aby jí to nepřipomněl. Samozřejmě že také mluvil a četl latinsky, francouzsky, německy a trochu rusky. Byl prostě dokonalý. To ji na něm také zpočátku přitahovalo. Teď se jen sama sobě divila, proč ho sem k sobě pro všechno na světě zvala.

„Vyzvednu tě na letišti," řekla.

„Výborně. Uvidíme se v pátek. A Janine, nezapomeň vytáhnout klíčky ze zapalování, než zabouchneš dvířka od auta, ano?"

Položila sluchátko. Co jsem to jen udělala, pomyslela si nešťastně. Quentinovou nejoblíbenější zábavou bylo právě takovéhle nenápadné ponižování. Bohužel na to pozapomněla. Ale teď si s bolestnou jasností rozpomněla, jak ráda opouštěla Bloomington a stěhovala se do svého malého bytečku v Chicagu. Jak jsem na to jen mohla zapomenout?

Během dne si opět všimla snědého muže, který sledoval Karii na pláži. Když vzala děti do města taxíkem, aby se podívaly na místní katedrálu, objevil se tam také.

Nepřiblížil se k nim, nepromluvil na ně, ale pozorně sledoval každý jejich pohyb. Měl mobilní telefon, který okamžitě, jakmile si ho Janine všimla, schoval. Zašla za policistou a požádala ho, aby muže oslovil a zjistil, co je zač. Neznámý si ale všimnul jejího rozhovoru s policistou, okamžitě nastoupil do auta a zmizel. Janine byla celou situací zneklidněna a uvažovala, zda by to neměla říct Cantonovi. Karii a Kurtovi o tom neřekla ani slovo. Mohla to být koneckonců nevinná náhoda, tak proč by je všechny plašila.

Domů dorazili unavení a zplavení potem. Všem jim bylo z toho vedra nanic. Janine pro ně připravila citronádu s ledem a právě ji popíjeli v obývacím pokoji, když uviděli, jak po pláži rázuje k domu Canton.

Měl sluneční brýle a tvářil se navztekaně. Když vešel do pokoje, sundal si brýle a upřeně se zadíval na dceru.

„Vrátil jsem se z Tulsy, dům prázdný, a nikde ani řádek," řekl. „Ta tvoje nezodpovědnost mě už unavuje. Mám ti snad zakázat vycházet z domu?"

Karie si dala ruku přes pusu. „Tatínku, promiň!" vyjekla a vyskočila ze židle. „Kurt a Janine mě pozvali na výlet do města a…"

„A já se tu málem zbláznil strachy," řekl stroze. „Volal jsem všude možně, včetně na policii."

„Můžeš mi za to zarazit na tři roky kapesné. Na šest," dodala honem. „A za trest už nikdy nebudu jíst čokoládový dort."

„Čokoládu nesnášíš," zabručel nazlobeně.

„Ano, ale kvůli tobě ji přestanu jíst úplně."

Chtě nechtě se musel pousmát. „Běž domů. A jestli podruhé zmizíš takhle beze slova, máš na doživotí domácí vězení."

„Ano, pane! Ahoj Janine, ahoj Kurte. Díky za výlet." A vyběhla ven.

„Musím se jít podívat do sádky na úhoře," řekl honem Kurt a vyběhl za ní.

„Strategický ústup," poznamenal Canton. Pak se podíval na Janine. „Kazíte mi dceru."

„Cože vám?"

„Kazíte mi dceru. Nikdy nebývala takhle nezodpovědná." Díval se na ni chladně. „A jestli tu s vámi bude bydlet váš přítel, a to bez dohledu jiné dospělé osoby, tak sem Karie nesmí, dokud ten chlap neodjede!"

Zalapala po dechu.

„Ve kterém století prosím vás žijete?"

„To je specialita vašeho přítele, ne? Historie. Nedovolím, aby moje dcera odkoukávala manýry volnomyšlenkářského života."

„Manýry… volnomyšlenkářského..." Janine otevírala a zavírala pusu jako ryba. „A že to říkáte zrovna vy, s těmi vašimi zástupy dychtivých a nažhavených obdivovatelek a společnic."

„V životě jsem nebyl své ženě nevěrný," řekl stroze. „Což ona o sobě rozhodně tvrdit nemůže! Nevychovám Karii, aby byla taková, jako je její matka!"

Cítila, že bledne. Ze všech sil svírala opěradla křesla, v němž seděla. Kde se v něm najednou vzalo tolik zášti?

„Můj přítel je respektovaným univerzitním profesorem s vysokým morálním standardem," promluvila konečně. „A pro vaši informaci, trvá na tom, že bude bydlet v hotelu, a nikoli tady!"

Tyčil se nad ní, ruce hluboko v kapsách, skoro nedýchal a jeho modré oči pomalu studovaly její tenké bavlněné šaty a jejich splývavou sukni, která odhalovala příliš mnoho z jejích nádherných, opálených, štíhlých nohou.

Přihladila si sukni a vstala. Byla vzteky bez sebe. „A i kdyby se rozhodnul, že tu bude bydlet, tak vám do toho nic není!" Stála a provrtávala ho pohledem. „Klidně si zavřete Karii doma na petlici, když se tak bojíte mého špatného vlivu. A sebe tam můžete zavřít rovnou taky!"

Rychlost, s jakou vytáhnul ruce z kapes a chytil ji za paže, byla ohromující. Prudce si ji přitáhnul a zadíval se do jejích překvapených, široce rozevřených zelených očí.

„K čertu s váma," řekl skoro bez dechu a prohlížel si její tvář s naléhavostí, která skoro bolela. „Jste příliš mladá, příliš lehkovážná, příliš emocionální, všechno jste příliš! Mrzí mě, že jsem sem Karii vůbec přivezl!"

„To mě taky!" vybuchla. „Pusťte mě!" Bosou nohu vykopla proti jeho holeni.

Ten pohyb se díky své prudkosti poněkud vymknul její kontrole. Janine ztratila rovnováhu a naklonila se k němu. Jeho ruce byly pevné. Zbrzdily její pád. Pomalu si ji k sobě přitahoval. V jeho pohybech byla smyslnost. „Opatrně," řekl a jeho hlas v ní zlomil veškerou vůli k boji.

Sevřela prsty látku jeho hrubě tkané bavlněné košile. Nedokázala k němu vzhlédnout. Až bolestně vnímala jeho tělo a nepotřebovala se ještě mučit pohledem do jeho modrých očí. Nehýbala se. Nebyla si totiž jistá, jestli by to vůbec dokázala. Líbila se jí ta čistá, trochu kořeněná a trochu mýdlová vůně jeho těla. Ve výstřihu košile si všimla chumáčku tmavých chlupů a nemohla se ubránit úvahám, jestlipak ty chlupy po-

kračují po jeho hrudi a břiše až do kalhot. A jaké by to asi bylo, kdyby se jich dotkla dlaní, tváří, ústy. Její myšlenky ji šokovaly.

Cítila na zádech tlak jeho dlaní. Tisknul ji k sobě. Jeho teplý dech jí províval krátké vlasy na temeni.

Přiblížil se nosem k jejímu čelu a pak k nosu a tváři. Pak jí přejel rty po tváři a skončil v koutku jejích úst, kde se zarazil a vyčkával. Škádlil ji a stupňoval její napětí.

Dýchala přerývavě a nedokázala to ovládnout. Jeho ústa pro ni teď byla středem světa. Dívala se na ně tak toužebně, jako by nic jiného neexistovalo.

Zvolna zvedl ruku. Palcem jí přejel spodní ret a pak maličko přitlačil. Pootevřela rty a on sklonil hlavu. S rozechvěným očekáváním se podvolovala tomu jemnému nátlaku a cítila přitom toužebnou zvědavost.

„Proboha, zavřete oči," zašeptal. „Ale pusu ne..."

Už si ten polibek představovala. Už ho cítila. Bude tak neočekávaný, jako náhlý poryv prudkého větru. Cítila, jak jí tělo tuhne pod přílivem touhy S žádným jiným mužem nikdy nic takového nepocítila. On bude samozřejmě zkušený. Jeho jistota jí napověděla, že on ví o líbání všechno. Naprosto. Janine se cítila ztracená od jeho prvního dotyku. Zavřela oči, tak jak jí řekl, a poddajně otevřela ústa. Slyšela zasténání a byla to ona, tak rozechvělá v očekávání jeho žhavého vášnivého objetí...

„Víte vy vůbec, kdo já jsem?" zeptal se jí.

Otevřela oči. Nepohnul se. Nepolíbil ji. Vždyť já jsem si... ten polibek *vybájila,* zaúpěla v duchu zděšeně. Znovu zavřela oči, aby se vymanila z mlhavého víru emocí, které jí ještě stále zastíraly zdravý rozum. Když je otevřela, nebylo to o moc lepší.

„Já nejsem ten váš univerzitní profesor," zabručel. „To vám tak strašně moc chybí, že bych ho mohl tak snadno nahradit?" dodal lehce posměšným tónem.

Zuřivě se mu vymanila z náruče, rudá v obličeji a s vlasy rozcuchanými.

„Ano!" vykřikla na něj. „Chybí mi, a to hodně! Proto jsem ho pozvala do Cancúnu!"

Vrazil si ruce zpátky do kapes. Vůbec nevypadal popuzeně. Zato v ní to jen vřelo.

Povytáhl obočí a zadíval se na ni s laskavým pobavením, do kterého se ovšem mísilo cosi mnohem temnějšího.

„Jste příliš mladá," poznamenal. „Ale působení vašeho přítele na vás se rozhodně nedá počítat k pozitivním vlivům."

„Má na mě výtečný vliv!"

Mrknul na ni.

„Asi tak jako já před chvilkou?" „To... to bylo..."

Udělal krok k ní. Stála jako zhypnotizovaná. „Smyslné," vydechnul s pohledem upřeným na její ústa. „Vášnivé. A to jsem vás vůbec nepolíbil."

Bleskově vymrštila ruku, ale jeho reakce byla stejně rychlá. Zachytil úder, ještě než stačil dopadnout, a pomalu si přitáhl její dlaň k ústům a vtiskl do ní polibek. Jeho pohled byl naléhavý a nebezpečný.

„Pocházíme z jiných světů," řekl tiše, „ale někde uvnitř jeden druhého velmi dobře známe. To nepopřete," pokračoval, když chtěla něco namítnout. „Nemá to smysl. Poznala jste to v okamžiku, kdy jsme se setkali, a já to poznal také."

„Ale jistě, tenkrát, když jsem byla vojákem v české armádě v předchozím životě!"

Zarazil ji gestem ruky. „Já na reinkarnaci moc nevěřím. Ale my dva se nějak známe. A to nevyvrátíte ani všemi argumenty celého světa."

„Já vás nechci!" vyhrkla.

Objal prsty její ruku v utišujícím gestu. „Vidíte, a já vás ano," řekl krátce. „Ale se mnou se nemusíte ničeho obávat. Dokonce ani kdybyste neměla přítele. Já nechci začínat žádný vztah."

„To už jste říkal."

„Tak to pro jistotu opakuju znova. Jsme sousedi. Nic víc."

„Já vím," řekla prudce a poodstoupila. „Tak se mě přestaňte dotýkat."

„Snažím se o to," odpověděl s podivným úsměvem. „Ale je to, jako když chcete přestat kouřit."

„Nemám ráda, když se mě dotýkáte," zalhala mu.

S odpovědí se ani nenamáhal. „Neodvážil bych se vás políbit. Návyky bývají nebezpečné."

„Přesně tak," vyrazila ze sebe roztřeseně.

Jeho jasně modré oči našly její pohled a na pár vteřin pro ně okolní svět přestal existovat.

„Až za sebou budete mít pár vážných vztahů a až já získám zpátky, co jsem ztratil, tak se vrátím."

Zadívala se na něj. „Nemám ráda boháče."

Zamračil se.

„Nejsem boháč a stejně mě nemáte ráda."

„Uvnitř jste pořád boháč," zamumlala.

„A vy jste zase ještě pořád pilná studentka s bezohledným šéfem," zabručel a usmál se. „Mohla byste pro mě pracovat. Dával bych vám placenou dovolenou."

„Nemáte podnik, kde bych mohla pracovat."

„Zatím," odpověděl a usmíval se s takovou sebedůvěrou, že Janine uvěřila, že by byl v tu chvíli schopen dokázat, cokoli by si zamanul.

„Ale vy ho mít budete," dodala.

Přikývnul. „A budu do něj potřebovat dobré a zodpovědné pracovníky."

„A jak víte, že bych já byla právě taková?"

„Pracujete o dovolené. Co by mohlo být lepším důkazem?"

Obrátila oči v sloup.

„Možná nejsem zrovna to, co se zdám."

„Ale ano, jste. Jste tak svěží a půvabná mladá žena, že jsem druhou takovou už léta nepotkal," přiznal. „Jste upřímná a

oddaná a nenáročná. Bože, už jsem unavený ze všech žen ze smetánky, z hereček a spisovatelek, které nemůžou žít mimo záři reflektorů! Je to úleva setkat se se ženou, která se spokojí s tím být jen kolečkem ve stroji, místo aby musela celé té mašinérii vládnout!"

Janine cítila, že se červená. Vždyť on netuší vůbec nic o mém skutečném životě, povzdechla si v duchu. Já *jsem* velmi známá spisovatelka a vydělávám velmi slušné peníze, kterých bude podle všeho přibývat. Nejsem jen kolečko, ale ve svém oboru jsem celým strojem, hnací i řídicí silou. Jenže kdyby se to tento muž dozvěděl, byl by velmi zklamán a snad i roztrpčen. Už toho tolik ztratil jen proto, že důvěřoval nesprávným lidem. Jak by se asi cítil, kdyby se dozvěděl, že jsem mu lhala i já, ptala se sama sebe s narůstajícím pocitem nejistoty. Ale na tom přece nesejde, ujišťovala se. Já přece o žádný důvěrný vztah s ním nestojím.

„Jako soused docela ujdete. V životě jsem ještě nepotkala zkrachovalého milionáře," řekla vesele, aby trošku rozptýlila důvěrnou atmosféru.

„Víte co, pozdravujte svého přítele," řekl neméně vesele a sladce dodal: „Když vezmu v úvahu, že je vám čtyřiadvacet a jste stále ještě tak půvabně nezkušená a nedotčená, tak mám pocit, že tomu mládenci se zaručeně něčeho nedostává."

„Mizero!" vykřikla za ním, ale to už Canton sbíhal po schůdcích z terasy na pláž a mířil ke svému domu.

Janine se vrátila k práci a marně se snažila soustředit na děj svého příběhu. Ten muž pro ni byl prostě tajemstvím a čím víc času trávila v jeho přítomnosti, tím intenzivnější měla pocit, že ho snad nikdy nerozluští.

PÁTÁ KAPITOLA

V následujících hodinách se Janine usilovně pokoušela těšit se na Quentinovu návštěvu. Jenže měla plnou hlavu toho, co se právě odehrálo mezi ní a Cantonem Rourkem, a nemohla zapudit myšlenku, že jednoho dne, a to velmi brzy, se bude muset vrátit do Chicaga a už nikdy ho neuvidí.

Je dobře, že Quentin přijede na víkend. Aspoň to učiní přítrž narůstající přitažlivosti mezi ní a jejím sousedem.

Quentin dorazil o tři dny později. Vystoupil z letadla na letišti v Cancúnu, celý zchvácený vedrem, pomačkaný a naprosto bez humoru. Vrhnul nepřátelský pohled na ženu se zrzavými vlasy, která se na něj usmála a poslala mu vzdušný polibek.

Quentin se za ženou chvíli díval a pak přistoupil k Janine. Osušil si čelo kapesníkem.

„Angličani," odfrknul si pohrdlivě. „Myslí si, bůhví jak jsou chytří!"

„Někteří jsou," poznamenala Janine. „Jedna moje anglická profesorka ovládala pět řečí a měla fotografickou paměť."

„A já měl zase profesora Blakea, který během půl hodiny zapomněl, kde zaparkoval svoje auto."

„Dokážu se do něj vcítit," poznamenala nepřítomně Janine, zatímco přejížděla zrakem řady zaparkovaných aut a hledala vůz, který si pronajala.

Zasténal.

„Janine, že tys zase zabouchla klíčky uvnitř!"

Vytáhla je z kapsy a zachrastila jimi. „Ne, nezabouchla. Jen nevím, kam jsem to auto postavila. Ale já si vzpomenu. Pojďme. Měl jsi příjemný let?"

„Ne. Ta anglická profesorka, co seděla vedle mě, musela oponovat každé poznámce, kterou jsem udělal. Příšerné!"

Musela se kousnout do jazyka, aby mu nepřipomněla, že totéž dělá neustále on jí.

„Bože, tady je ale hic! Je to v hotelu snesitelnější?"

„O moc ne," řekla, „i když mají uvnitř klimatizaci. Ale na pláži pofukuje neustále větřík."

„Chci nejdřív ze všeho najít knihovnu," řekl. „A potom místní historickou společnost. Mluvím španělsky, takže se s nimi bez problémů domluvím."

„Mluvíš taky maysky?" zeptala se ho s úsměvem. „Doufám že ano, protože mnoho místních lidí nemluví španělsky, ale maysky."

Zatvářil se tak nejisté, že ji hned přepadl pocit viny.

„Ale skoro všichni tu umí trochu anglicky," dodala rychle. „Doufám, že ta rusovlasá příšera nebydlí ve stejném hotelu jako já. Kde je vlastně můj hotel?" zeptal se.

„Je asi tři míle od našeho plážového domu. Můžu tě k nám a od nás vozit, pronajala jsem si na měsíc auto."

„Myslel jsem, že je tu s tebou i bratr," poznamenal.

„To je. Dneska je ale na návštěvě u své kamarádky." Nedodala už, že Kurt zřetelně odmítnul jet s ní pro Quentina na letiště. Quentin nepatřil mezi jeho oblíbence.

„Ještě pořád je tak prostořeký a nevychovaný?"

Tenhle jeho domýšlivý úsměv nenáviděla. Bude to příšerný víkend, to Janine věděla s naprostou určitostí.

Kurt se ke Quentinovi choval zdvořile, ale ani o chlup víc. Strávil víkend s Karií a svému plážovému domu, kde se Quentin zabral do fotokopií rukopisů nalezených v knihovně, se obloukem vyhýbal. Rukopisy byly všechny ve španělštině. Ve staré španělštině.

„To je ze šestnáctého století," bručel si pro sebe Quentin. Seděl na zemi a papíry měl rozložené na gauči. „Některá slovesa vůbec neznám. Asi to bude něco archaického..."

Mluvil sám se sebou. Naproti němu se Janine skláněla nad tlustou knihou soudního lékařství, ve které hledala další možné způsoby, jak odpravovat knižní zloduchy ze světa.

V půli jejich studijního odpoledne se objevili Kurt a Karie a za nimi výhružně rázoval Kariin otec. Obě děti se tvářily provinile.

Janine odložila knihu stranou a povzdechla si. „Tak co jste provedli tentokrát?" zeptala se Kurta.

„Pamatujete se na tu zahradní hadici, co jsem jim koupil?" zeptal se Canton, aniž by věnoval pozornost rozházeným papírům a muži, který u nich seděl na zemi.

„Ano," řekla Janine pomalu.

„Rozsekávali ji na kousky velmi ostrou mačetou pod naší terasou."

„Mačetou? Kde jsi vzal mačetu?" vykřikla Janine na Kurta.

Než stačil odpovědět, Quentin vstal, brýle na čtení se zlatými obroučkami sesunuté na špičku nosu. „Říkal jsem ti, že sama prostě Kurta nikdy nezvládneš," poznamenal nápomocně.

„Děkuju ti za zhodnocení situace," řekla mu chladně Janine.

Canton měl ruce v kapsách. Prohlížel si Quentina se zájmem a s lehkým náznakem pohrdání.

„Tohle je náš soused, pan Rourke," představila ho Janine. „A tohle je Quentin Hobard, kolega mých rodičů z Bloomingtonské univerzity. Učí tam starou historii."

„Jak starou?" zeptal se Canton.

„Renesanci," zněla odpověď. Zvednul fotokopii klikyhákovitě popsaného rukopisu. „Provádím průzkum…“

Canton mu mezitím vzal stránku z ruky a zběžně si ji prohlédnul.

„To je zápis z deníku. Z podobného jako od Bernala Díaze, který si ho vedl v době prvního přistání Spaném v Novém Světě pod Cortésovým vedením."

Na Quentina to udělalo dojem.

„Přesně tak!"

„Ale tyhle záznamy se týkají Mayů a ne Aztéků." Canton četl stránku nahlas a bez námahy překládal slova do angličtiny.

Konečně vzhlédnul od papíru. „Kdo to napsal?" zeptal se.

Quentin zamrkal. I on zůstal tak jako ostatní s otevřenou pusou, když slyšel jejich návštěvníka s takovou samozřejmostí vyslovovat starobylá slova.

„To nikdo neví," odpověděl vědec. „Je to uváděno jako anonym, ale zní to, jako by to napsal kněz, že? Jak jste to přečetl?" zeptal se. „Některá ta slovesa jsou zastaralá."

„Moje matka byla Španělka," odpověděl Rourke. „Pocházela z Valladolidu a mluvila dialektem, který se tam udržel skoro od dob rekonquisty."

„Ano, když Isabella a Ferdinand v roce 1492 spojili svá království a vyhnali Maury ze Španělska. Měli ve Valladolidu svatbu," dodal Quentin. „Byl jste tam někdy?"

„Ano," odpověděl Rourke. „Ještě stále mám ve Valladolidu bratrance."

Janine byla uchvácena. S nepokrytou zvědavostí se dívala na Cantona, ale když se setkala s jeho pohledem, začervenala se a sklopila oči.

„Děkuji vám za překlad," řekl Quentin. „Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste měl čas přeložit mi ještě několik stránek."

„Je mi líto," odvětil Rourke, „ale ráno letím do New Yorku. Vrátím se do půlnoci. Chtěl jsem požádat Janine, jestli by se mi v té době nepostarala o dceru."

„Ale... jistě," vyhrkla. „Ráda."

„Pošlu ji sem, než odjedu. Bude to brzy po ránu."

„Přeju vám, aby se vaše letadlo vůbec vzneslo."

„V tom by neměl být problém. Mám soukromý tryskáč. Tak na shledanou ráno." Sklouznul pohledem na knihu ležící na pohovce. „Soudní lékařství? Myslel jsem, že vaším oborem je historie."

„To je," řekla Janine.

„Ach tohle, to studuje kvůli těm svým knížkám," dodal Quentin.

„Těm, co se pokouším prodat," řekla honem s pohledem upřeným na Quentina.

Nepochopil. Chtěl začít mluvit, ale Janine rychle vyskočila a vyprovodila Cantona ke dveřím.

„Je do své práce hodně zažraný, že?" poznamenal Canton, když vyšli na verandu.

„Zbožňuje historii. Já taky, ale mě zajímá spíš období viktoriánské Ameriky."

Zadíval se na ni.

„Opravdu?"

„Jste velmi vzdělaný," poznamenala. „Mluvíte španělsky jako rodilý mluvčí."

„To taky jsem, i když na to nevypadám," odpověděl. Zvednul bradu. „A co se vzdělání týče, měl jsem v mládí příliš mnoho práce na to, abych se dostal dál než do desáté třídy. Ale později jsem udělal zkoušku, která je ekvivalentem maturity."

Zrudla. Netušila, že Canton nemá vysokoškolské vzdělání. Byl to přece milionář.

Její zrůžovělé tváře ho fascinovaly. Dotknul se jich. „Tak vidíte, žádný vzdělanec nejsem. Já dostal svoje školy na ulici."

Setkala se s jeho pohledem. „Člověk, který vymýšlí takové softwary jako vy, není ignorant. Jste ve svém oboru génius. A to jste se dostal tak daleko sám?"

„Jestli myslíte, zda jsem ty peníze nezdědil, tak nezdědil. Otec byl dělník. Onemocněl a zemřel na rakovinu, když mi bylo sedmnáct, a já musel odejít ze školy, abych se postaral o mladší sestru. Matka mi zemřela, když mi bylo čtrnáct. Každý cent jsem si vydělal poctivě." Zasmál se. „Jsem workholik." Chytil ji za paži a přitáhl ji k zábradlí verandy. „Váš mazlíček tam uvnitř je vědátor, že?" procedil mezi zuby. „Proto si ho tu taky držíte, ne? A já nemám ani maturitní vysvědčení."

„A co na tom záleží?" zeptala se ho. „Komu sejde na vašich diplomech? Mně ne! Jsme jenom sousedé na jedno léto," dodala lehce posměšným tónem. „Jen dobří přátelé."

Sklouzl pohledem na její rty.

„Rád bych byl něco víc."

Od moře foukal vítr. Cítila jeho závany ve vlasech. Jak se tak dívala na Cantonovu tvář, přestala vnímat čas. Přemýšlela o muži, který se za ní skrývá, který si tak pečlivě chrání před světem svá tajemství.

Najednou tiše zaklel, sklonil se k ní a přejel lehce rty ty její - tak lehce, že si nebyla jistá, zda se jich vůbec dotknul.

„Děkuju za Karii," řekl. „Máte to u mě." „Není zač."

„Vy máte ráda děti, viďte?" zabručel. Usmála se. „Moc."

„Miluju svoji dceru. A rád bych ještě syna." Zadíval se jí do očí a uviděl, jak se jí rozšířily panenky. Sevřel zuby. „Nespěte s ním," řekl prudce a trhnul hlavou ke dveřím do domu.

Vytřeštila oči. „Spát…!“

„Ani s ním ani s nikým jiným." Znovu se sklonil. Tentokrát ji políbil tvrdě, krátce a panovačně. Oči mu žhnuly. „Kéž bych vás byl nikdy nepotkal." Bez dalšího slova rozloučení seběhl z verandy a rychle vykročil ke svému domu.

Nechápala, co se to stalo. Ona mu dovolila, aby ji políbil! Přepadl ji vztek na sebe samu, ale zároveň ještě dlouho cítila dotek jeho rtů na svých ústech.

Karie byla roztomilá společnice, ale spolu s Kurtem byli zdrojem neustálého vyrušování a rozčilování Quentina. Buď ho rušili hlasitou hudbou, anebo odmítali nechat je dva o samotě.

Kromě toho se na scéně znovu objevil onen podezřelý snědý muž. K domu se nepřibližoval, ale Janine viděla každé ráno jeho auto na silnici a všimla si slunečních odlesků v jeho dalekohledu. Když k jeho autu vykročila, odjelo pryč.

Pokusila se vysvětlit své obavy Quentinovi, ale ten právě našel v rukopisech odkazy na Chichén Itzá a zatoužil se tam vypravit.

„K rozvalinám se pořádají výlety autobusem, ale je to celodenní výlet."

„To je jedno!" vykřikl. „Mám v sobotu volno. Pojď, pojedeme tam oba."

„Nemůžu vzít Kurta na takový výlet. Ještě pořád není úplně v pořádku."

Zadíval se na ni. „Nemůžu si to nechat ujít. To je životní příležitost. Hrozně rád bych si prohlédnul reliéfy na chrámu."

Usmála se. „Tak tam jeď. Bude se ti to líbit."

Kousnul se do rtu. „A nevadilo by ti to?" „Ale vůbec ne," řekla. „Jen jeď." Usmál se. „Díky, Janine, já věděl, že budeš mít pochopení."

A kdy jsem ho neměla, pomyslela si trochu unaveně a trpce. Ale Quentin byl koneckonců vždycky takový. Pokaždé se zařídil jen podle svých přání a potřeb.

Příští den strávila Karie u Janine, zatímco Quentin se zúčastnil výletu autobusem, který organizoval jeho hotel. Byl pryč celý den a do hotelu se vrátil až pozdě v noci. U Janine se zastavil až druhého dne odpoledne, když jel taxíkem na letiště.

„V Chichén Itzá to bylo nádherné," řekl Janine. „Až na to, že tam zase byla ta hrozná Angličanka," dodal kysele. „Je z Indianapolis a vrací se stejným letadlem jako já. Doufám, že ji posadí na křídlo. O mayské kultuře ví snad úplně všechno. A má doktorát z angličtiny a archeologie."

„Je vdaná?" zeptala se Janine.

„Prosím tě!" odfrknul Quentin. „Kdo by si ji vzal. Taková paní Chytrá! Vyložila mi význam těch reliéfů dřív, než stačil průvodce říct slovo." Byl silně znechucen. „Nicméně ti děkuju, že jsi mě k té cestě sem přemluvila. Bylo to báječné. Vezu si odsud spoustu materiálu pro svoje přednášky. Určitě napíšu i nějaké články." Odmlčel se. „Uvidíme se asi, až přijedeš navštívit svoje rodiče. Máš o nich vůbec nějaké zprávy, jak se jim daří na vykopávkách?"

Zavrtěla hlavou. „Dělá mi to starosti. Už několik týdnů jsme o nich neslyšeli. Na e-mailu ani slovo."

„V džungli se stěží hledají elektrické zásuvky," poznamenal Quentin a zasmál se svému vtipu.

Janine se nesmála. „Mají tam nouzový generátor a počítač má spojení přes satelit."

„No, však oni se ukážou," řekl bez většího zájmu. „Musím už běžet, abych nezmeškal letadlo. Rád jsem tě viděl, Janine. Mělas pravdu. Potřeboval jsem přestávku."

Nedbale ji políbil na tvář a vykročil k čekajícímu taxíku. A bylo to.

Janine listovala knihou o soudním lékařství, zatímco Kurt a Karie se šli podívat na muže, který plachtil nad mořem na padáku. Vyrušilo ji prudké zaklepání na dveře obýváku. Srdce jí poskočilo, když zjistila, že za nimi stojí Kariin otec. Měl na sobě lehké světlé splývavé kalhoty a bílé bavlněné tričko prozrazovalo, jak vypracovanou má postavu. Na svůj věk byl v neobvyklé formě.

„Hledám Karii," řekl bez pozdravu. Janine to zarazilo.

„Jsou dole na pláži, sledují plachtění na padáku." Zaclonil si oči a zadíval se ode dveří na pláž. „Už je vidím. Cachtají se v přílivu."

„Aha."

Obrátil se na ni a pozorně si prohlížel její zardělou tvář. „Kde je váš přítel?"

„Odjel zpátky do Indiany. Minuli jste se."

„Smůla," řekl bezbarvě.

Nevesele se zasmála. „To ano."

Přešel ke stolu a zadíval se na monitor počítače. Janine měla spuštěný textový procesor, ale ještě neotevřela žádný soubor. „To je zastaralé," prohlásil. „Proč nepoužíváte něco nového."

„Protože by mi trvalo věčnost, než bych se to s tím naučila." Usmála se na něj. „Já vím, pro vás je to hračka. Ale já bych nedokázala sestavit počítačový program, ani kdyby na tom závisel můj život."

To ho zaujalo. „Proč ne?"

„Protože nezvládám matematiku," řekla prostě. „A taky nerozumím mašinkám. Vy jste se musel s talentem pro počítače už narodit."

Přestal si připadat méněcenně.

„Ano, asi něco takového."

„Vy jste se psaní programů neučil ve škole?"

Zavrtěl hlavou. „Pracoval jsem se dvěma muži, kteří byli bývalí zaměstnanci NASA. Oni se naučili programování ve vesmírném výzkumu. Myslím, že hodně jsem se toho naučil právě od nich. Založili jsme spolu společnost. Pak jsem je vyplatil a vedl jsem ji sám."

„Pak musíte vědět, jak sehnat ty nejlepší a nejchytřejší zaměstnance a jak si je udržet."

Slabě se pousmál. „Nejste právě taková, jak by se dalo čekat."

„Jak to myslíte?"

„Někteří vysokoškoláci využívají své vzdělání k tomu, aby dali ostatním lidem bez diplomu najevo, jak jsou nedůležití," vysvětlil jí.

Smutně se usmála. „To by tedy byla výhra, dávat najevo milionáři, že je nedůležitý, jen proto, že já mám diplom a on ne."

„A co s ním děláte?" zeptal se nečekaně.

Zůstala na něj koukat. „Co s ním dělám?"

„Ano. Učíte jako vaši rodiče?"

„Ne."

„Ale proč ne? To jste spokojená s prací sekretářky pro nějakého otrokáře?"

Vzpomněla si na svůj fiktivní život, který před ním dříve předestřela. „Ach tak. No, vlastně moc ne. Ale diplom má dneska každý druhý. Znám muže s doktorátem z filosofie, který pracuje u nás na rohu ve stánku s občerstvením. Jinou práci nesehnal."

Opřel se o zeď a ruce zastrčil do kapes. „Jak rychle píšete na stroji?"

„Něco přes sto slov za minutu." Hvízdnul. „Slušné." „Díky."

„Jestli se mi povede získat finance, abych mohl znovu začít, tak pro mě můžete pracovat," navrhnul jí.

Že by se snažil napravit své předchozí chování, když jí řekl, že ji raději nikdy neměl potkat? Nevěděla. „To je hezká nabídka," řekla.

„Přemýšlejte o ní." Odlepil se od stěny. „Půjdu říct Karii, že už jsem zpátky."

„Zjistil jste něco o tom muži, který ji sleduje?" dodala s obavou v hlase.

Zamračil se. „Ne."

„Snad je to tak lepší."

„To bych neřekl. Objevil se tu zase?"

Povzdechla si. „Potloukal se tu kolem. Dělá mi to starosti."

„Já vím. Budu po tom pátrat a uvidíme, co zjistím." Dívala se na obrazovku počítače, která tu na ni číhala jako nenakrmené zvíře. „Máte hodně práce?" zeptal se. „Víc, než je zdrávo."

Natáhl k ní ruku. „Pojďte se mnou za Karií. Ta práce vám neuteče."

Usmála se. Bylo to pokušení. Tohle nemůže dopadnout jinak než katastrofou, ale co? Vždyť je to jenom procházka, nic víc, ujišťovala se.

Vypnula počítač a váhavě přijala nabídnutou ruku. Jeho dlaň byla pevná a teplá.

„Se mnou se vám nemůže nic stát," řekl, když si všimnul, jak se začervenala. „Budeme se držet za ruce jako staří přátelé a tvářit se, že už se známe nejmíň dvacet let."

„Před dvaceti lety mi byly čtyři roky…“

Stisknul jí ruku. „Mně je třicet osm," řekl. „Nemusíte zdůrazňovat ten čtrnáctiletý věkový rozdíl. Já o něm vím."

„Myslela jsem to jako vtip."

„Já se nezasmál." Nepodíval se na ni. Klouzal pohledem po pláži, zatímco sestupovali ze schodů a kráčeli po hranici písku ještě vlhkého od odlivu.

Kurt se překvapeně zadíval na jejich spojené ruce. Zamával na ně a vrátil se k pronásledování krabů. Plachtění už ho dávno přestalo zajímat. Karie byla o kus dál a povídala si tam s dívenkami svého věku.

„Kdy se mají vrátit vaši rodiče?" zeptal se Canton Janine.

„Bůh ví," řekla starostlivě. „Když se do něčeho zaberou, zapomenou na čas. Musíme na ně s Kurtem dohlížet, aby se nedostali do potíží. Tentokrát máme strach kvůli vykradačům vykopávek. Tohle nové naleziště je prý jedno z nejdůležitějších, co se mayské kultury týče, a vláda si nemůže dovolit financovat jeho ostrahu. Doufám, že si naši dávají dobrý pozor."

„Měli by být tady a starat se o vás dva," zabručel Canton.

„Kdepak," řekla s úsměvem. „Když mi bylo dvanáct, tak jsem se tak nějak stala nejstarší osobou v rodině. Od té doby jsem se starala o Kurta i o ně."

Vklouzl zvolna svými prsty mezi její. „Měla byste se vdát a mít vlastní děti."

Srdce se jí zastavilo. Až do této chvíle o tom nikdy takhle nepřemýšlela. Cítila sílu a přitažlivost muže po svém boku a přišlo jí na mysl, jak by bylo nádherné mít dítě s ním.

Ta myšlenka ji úplně vyvedla z rovnováhy. Nevědomky trhla rukou v jeho dlani.

Zastavil se a shlédnul na ni. V tichu, které vládlo na pláži, se střetl s jejím pohledem. Doléhaly k nim jen zvuky tříštících se vln.

Pocit, který jí teď zaplavil celé tělo, nikdy před tím nezažila. Byl elektrizující, strhující a naprosto zneklidňující. Zdálo se jí, že spolu mluví, aniž by si řekli jediné slovo.

Zcela mimovolně k němu pokročila tak blízko, že ucítila teplo jeho těla a jeho čistou vůni.

Canton pustil její ruku a jemně ji uchopil za ramena. „Čtrnáct let," připomněl jí tiše. „A jsem teď chudý muž."

Něžně se usmála. „Já jsem vždycky žila na hranici chudoby," řekla prostě. „Peníze jsou dobré na placení účtů, ale není to hlavní důvod, proč člověk pracuje."

„Úžasné."

„Ale co?"

„Právě takhle jsem o nich vždycky uvažoval já."

Beze spěchu si prohlížela jeho tvář. „Asi to není moc dobrý nápad, že?"

„Ne, není," řekl upřímně. „Oba dva jsme příliš zranitelní, oba jsme mimo své přirozené prostředí, jsme cizinci, které okolnosti svedly dohromady." Zhluboka si povzdechnul a sevřel její ramena ještě pevněji. „Jste pro mě zatraceně přitažlivá, ale já mám studené nohy."

„Vy taky?" řekla zamyšleně.

Usmál se. „Já taky."

„Tak co s tím uděláme?"

Pustil její ramena a znovu ji vzal za ruku. „Jsme dva staří přátelé na procházce po pláži," řekl. „Máme se rádi. Tečka. Nic vážného. Nic trvalého. Jen přátelé."

„Dobrá. Souhlasím."

Šli směrem ke Karii. Když je uviděla, rozběhla se jim naproti. „Tati!"

Chytla otce za ruku a vlekla ho ke staré Mexičance, která měla v náručí šátky a pokrývky na prodej.

„Jak jsi se měl? Doufám, že dobře. Víš, že já neumím španělsky a já prostě musím mít tady ten nádherný šátek. Vysvětlíš jí to?" vyhrkla na něj Karie a ukázala na krásnou modročervenou serapu.

Canton se rozesmál a řekl ženě, o co se jedná. Janine okouzleně poslouchala jeho plynnou španělštinu.

Vytáhnul peněženku, zaplatil za serapu a podal ji Karii. Stařena se na ně usmála a vykročila po pláži.

„Ten šátek je tak nádherný, že jsem ho prostě musela mít. Jenže jsem se s ní nedokázala domluvit," švitořila Karie.

„Budu tě muset začít učit," řekl vážně její otec.

„Ano, a Kurta taky. Musím mu to hned ukázat! Jsem ráda, že jsi doma, tati!" zavolala ještě přes rameno a pelášila pryč. Běžela dolů k vodě za Kurtem a serapa za ní vlála ve větru.

„Mluvíte nádherně španělsky," řekla Janine. „Kde jste se naučil hovořit tak plynně?"

„Na maminčině klíně," odpověděl jí. „Říkal jsem vám, že byla z Valladolidu, ze Španělska." Usmál se. „Když jsem konečně vydělal dost peněz, zajel jsem si tam. Našel jsem tam bratrance, s nimiž jsem se v životě nesetkal."

„Byli vaši rodiče spolu šťastní?"

Přikývnul. „Řekl bych, že ano. Ale můj otec velmi pracoval a nevydělával mnoho. Matka pracovala až do své smrti jako uklízečka pro makléřskou firmu. Je mi líto, že Karie nemá

úplnou rodinu. Stále má velmi ráda svou matku a to je v pořádku. Ale na scénu tam vstoupil její nevlastní otec a ten je mou dcerou na můj vkus poněkud příliš zaujatý."

Zvedla k němu oči. „Co se děje, když tam spolu bydlí pod jednou střechou?"

„Ó, měl jsem s ním velmi dlouhý pohovor," řekl zlehka a ušklíbnul se jedním koutkem úst. „Ví, že mám hodně výbušnou náturu, a rozhodně nechce strávit zbytek života jako pisklavý eunuch. Takže dal raději od Karie ruce pryč. Ovšem Marie trvá na své výhradní péči o Karii a posledních pár měsíců kvůli tomu začala nepříjemně vyvádět. Řekl jsem jí, že se mi to nelíbí, a ona ví, že když bude příliš tlačit na pilu, mohla by se se zlou potázat. Sice teď nemám peníze, ale mám prudký temperament a dost vlivu na patřičných místech."

Janine se usmála. „Takže je pravda, že muži s latinskou krví mají prudký temperament a jsou vášniví?"

Kousnul se do rtu a hodil po ní pohledem. „Kdybychom nebyli staří přátelé, tak bych vám ukázal."

„Ale my samozřejmě jsme. Staří přátelé, nic víc."

„Přirozeně!"

Kráčeli po pláži, spokojení ve své vzájemné společnosti. Janine přemítala, že nikdy v životě ještě nebyla tak šťastná.

Vrátili se k domu a stoupali po schodišti na verandu.

„Musím ráno služebně do Miami."

„Vždyť jste se právě vrátil z New Yorku!" zvolala.

„Musím zformovat novou společnost. Je to únavné," vysvětloval jí. „V Miami mám schůzku s potenciálními investory. Tentokrát s sebou vezmu Karii. Poletíme mým tryskáčem. Nechcete jet s Kurtem taky?"

Srdce jí poskočilo. Mohla odmítnout, ale její bratr by s ní už v životě nepromluvil, pokud by ho takhle připravila o let malým tryskovým letadlem.

„Vejdeme se do toho letadla všichni?" zeptala se s upřímnou zvědavostí.

„Je tam víc místa než jen pro čtyři lidi," řekl věcně.

„Ale máte tam přece pilota a druhého pilota..."

„Pilotuju si sám," odpověděl jí. „A netvařte se tak vyjeveně. Mám na to kvalifikaci a létám už hezkou řádku let. Nespadneme."

Začervenala se. „Já jsem nic takového nemyslela..."

„Jistěže ne. Chcete tedy letět taky?"

Pokrčila rameny.

„Kurt zbožňuje letadla a létání. Kdybych řekla ne, tak mě v noci vyvleče svázanou na pláž a nechá mě napospas mořským krabům."

Zasmál se. „Dobrá. Ráno se pro vás zastavím."

„Díky."

„*De nadá,"* zamumlal. Prohlížel si ji zpod přivřených víček. Pak přelétl pohledem pláž, kde byli Karie a Kurt naprosto zabráni do stavby obřího hradu z písku. O kus dál se válela na zemi serapa, na kterou Karie už zjevně dávno zapomněla.

„Co se děje?" zeptala se, když váhal s odchodem.

„Vcelku nic," odpověděl a přistoupil těsně k ní. „Jen jsem ti chtěl, milá Janine, odpovědět na otázku, kterou jsi mi před chvílí položila. O vášnivosti mužů s latinskou krví."

„Ale já jsem..."

Jeho ústa přerušila v půli její slova. Přitáhl si ji k sobě tak pevně, že cítila tlak jeho těla od stehen až po prsa. Rty měl teplé, tvrdé a tak naléhavé, že jí srdce skoro vyskočilo z hrudi. Předchozí lehké polibky byly ničím ve srovnání s tímhle.

Ucítila chuť jeho úst a vnímala, jak jí zuby lehce tlačí na horní ret, aby ho oddělil od spodního. Pak jí jazykem prudce proniknul do pusy, mezi zuby a ta horká důvěrnost jí spoutala tělo, které se nezmohlo na sebemenší odpor. Chvěla se pod náporem nečekaných a neznámých pocitů.

„Jen klid," zašeptal. Shlížel na ni. „Nebraň se tomu."

Znovu k ní přitisknul ústa a tentokrát to byl polibek náhlý a prudký, bez opatrného zahajovacího rituálu. Cítila, že se s ní

zatočil svět. Snažila se neztratit v tom víru, ústa ji pálila a zároveň bolestně toužila, aby ten polibek nikdy neskončil.

Když konečně zvednul hlavu, zarývala mu nehty do svalů jeho paží. Vlasy měla rozcuchané, pohled zamžený a ústa se jí chvěla, zničená dobyvačnou vášní jeho polibku. Díval se na ni s tichým uspokojením. „Ano," zašeptal.

Znovu se k ní sklonil a políbil ji, tentokrát méně vášnivě, ale o to něžněji a - vlastnicky.

Pak hlavu zvednul a maličko povolil své železné objetí.

Janine nedokázala najít slova. Hledala v jeho očích nějaké ujištění, ale nalezla tam jen zeď, za kterou se zdál skrytý, vzdálený a nezúčastněný. Srdce jí tlouklo jako v ohrožení života, ale on se tvářil zcela klidně.

„Na svůj věk jsi tak nezkušená," řekl mírně.

Nedokázala vyslovit ani hlásku. Snažila se popadnout dech.

Jemně se dotknul jejích plných rtů. „Už to neudělám," slíbil jí vážně. „Neuvědomil jsem si jak... jak jsi zranitelná, otevřená a křehká." Povzdechnul si a přihladil jí vlasy. „Odpustíš mi to?"

Přikývla.

Usmál se a spustil ruce podél boků. „Tak na shledanou ráno."

„Dobře. Měj... měj se," vypravila ze sebe. Znělo to nezvykle důvěrně.

Mrknul na ni a vykročil po pláži ke svému domu. Bezstarostně - aspoň tak to na první pohled vypadalo. Uvnitř bojoval s mocným vírem nových citů, se zmatkem, který by se jí neodvážil přiznat. Taková nevinnost nemůže být falešná. Jenže ona není pro mě a já bych na to neměl zapomínat, připomněl si neúprosně. Takováhle žena bude očekávat, že k důvěrnému sblížení má dojít až po svatbě, tím si byl jist. V tomhle slova smyslu nebyla moderní. Tak jako její profesorští rodiče i ona žila v jiném světě. Odlišném od toho, ve kterém se pohyboval on.

Samozřejmě že manželství by nebyl zas tak špatný nápad, pokud by šlo o ženu, kterou bych měl rád a které bych rozuměl. A ona mně. Canton se musel nad svými bláznivými myšlenkami rozesmát. Samozřejmě. Copak jsem si tohle neříkal u svého prvního manželství taky? Měl bych se soustředit na znovuvybudování svého softwarového království a lásku přenechat lidem, kteří s tak nebezpečnou věcí dokážou zacházet.

Ale přesto, pomyslel si, když překračoval práh svého domu, líbat Janine je jako být v sedmém nebi.

ŠESTÁ KAPITOLA

Zpráva, že poletí malým tryskovým letadlem, způsobila Kurtovi doslova šok. Byl radostí bez sebe. Tu noc vůbec neusnul. Ráno vyskočil z postele dávno před svítáním a čekal, až se jeho sestra probudí a oblékne, aby už mohli vyrazit.

„Canton hned tak nepřijde," namítala rozespale Janine, když kroužil kolem její postele. „Vždyť se ještě nerozednilo!"

„Tím spíš bychom měli být hotoví, až přijde," trval na svém chlapec vzrušeně. „*Opravdický* tryskáč. Páni, pořád tomu nemůžu uvěřit!"

„Ty tvoje letadla," bručela Janine už nad hrnkem kávy. „Proč třeba nemáš rád kosti a podobné věci?"

„Proč ty máš ráda staré knihy?"

„No dobře." Vzdala to. Srkala kávu a pokoušela se dostat do bdělého stavu. Na sobě měla bílé bavlněné tričko a bavlněné šortky do gumy, svůj běžný noční oděv.

„*A já už slyším kroky!"* Kurt vyskočil od stolu v kuchyni a řítil se skrz obývák na terasu.

Byl to Canton. „Co kdybys zaběhl za Karií a dělal jí společnost, než se tvá sestra připraví?" navrhnul chlapci. „Má tam croissanty s čokoládou a koblihy."

„Jasně! Janine, honem!" křiknul Kurt přes rameno na sestru a vyběhl po pláži k domu Rourkeových.

Janine, ještě stále zcela neprobuzená, se obrátila na Cantona, který vstoupil do kuchyně, a potlačila zívnutí. „Promiň, nečekala jsem tě tak brzy."

„Ale Kurt rozhodně ano," zasmál se.

Ušklíbla se.

„Skoro oka nezamhouřil. Dáš si kávu?"

Sklouznul pohledem na její tričko. Pod ním se zřetelně rýsovaly tmavé stíny jejích bradavek. Jak se tak na ně díval, s překvapivou zřetelností na jeho pohled zareagovaly.

Janine, zaskočená mimovolnou reakcí svého těla, rychle zkřížila ruce na prsou. Ale Canton byl rychlejší.

Když začala zvedat ruce, aby je zkřížila, vklouznul jí dlaněmi pod tričko. Sklonil se k ní. Líbal ji, zatímco jí palci klouzal po hebkých prsou až nahoru ke ztuhlým bradavkám.

Uniknul jí přerývavý vzdech. Jeho ústa ztvrdla. Přitlačil ji zády ke stěně a tisknul ji stehny, zatímco rukama zkoumal její vláčné tělo. Celou tu dobu si jeho ústa neúprosně zahrávala s jejím sebeovládáním.

„K čertu s tím," zasténal drsným hlasem.

Zatímco se její rozbouřená mysl snažila pochopit smysl jeho slov, on už je převedl v čin a stáhnul jí tričko přes hlavu. O zlomek sekundy později byla rozepnutá i jeho košile a oba se k sobě tiskli, kůže na kůži, od pasu nahoru nazí. Její měkká ňadra se zabořila do hustých chlupů jeho hrudníku, pod kterými se rýsovaly jeho pevné svaly.

Janine se zajíkla žárem jeho objetí a neočekávaným přívalem vášně a žádosti ve svém vlastním těle, který nikdy před tím nezažila. Objala ho rukama kolem krku a stoupla si na

špičky. Cítila, jak sevření jeho stehen kolem jejích nohou zesílilo.

Oddálil od ní svá ústa, aby se jí mohl zadívat do očí a jeho oči byly tak blízko, že mohla rozeznat zelené skvrnky v záplavě jejich mořské modři.

„Co to k ďasu děláme?" zašeptal drsně.

Sklopila oči k jeho rozjitřeným rtům. „Ve svém věku už bys to mohl vědět," poznamenala se suchým humorem.

Přitiskl se boky k jejímu klínu. „Cítíš to?" vyrazil ze sebe. „Jestli teď hned neucouvneš, tak ti ukážu ještě pár věcí, které bych měl ve svém věku znát."

Janine byla v pokušení. Jako nikdy v životě. Její oči mu to řekly.

Ta zranitelná otevřenost a přímost Cantona překvapily. Čekal, že couvne zpět, rozzlobí se, bude žádat omluvu. Ale Janine nic takového neudělala. Čekala. Přemýšlela.

„Jsi zvědavá?" zeptal se jí mírně.

S úsměvem přikývla.

„To já taky," přiznal se. Uvolnil objetí a držel ji teď za ramena. O krok ustoupil, aby se mohl pokochat křivkami jejího těla. Měla hezkou, pevnou postavu a pevná ňadra. Usmál se, protože propadl jejich kráse.

„Rád se na tebe dívám," řekl, ale po chvíli ji pustil.

Vrátila se pro pohozené tričko, natáhla si ho a uhladila si vlasy, ale když se na něj zadívala, měla v pohledu stále ještě neklidnou zvědavost.

Zapínal si košili s něžně pobaveným výrazem. „Tak, a teď to víš."

„Ale co?"

„Že je se mnou snadné pořízení," zabručel a Janine se musela usmát. „Že po jednom polibku se moje síla a sebeovládání rozplynou jak pára nad hrncem. Můžeš si pak se mnou dělat, co chceš. Hrozně se stydím."

Vypukla v smích. „To tedy určitě!"

Zvednul ruku.

„Nepřiváděj mě do ještě větších rozpaků."

„Cha cha cha."

„Myslím to vážně. Cítím, že každou chvilku zrudnu jak vlčí mák. Ty si laskavě nech na sobě to tričko a přestaň mě mučit svým nádherným tělem."

S údivem se mu zahleděla do očí. Nikdy netušila, že v důvěrnosti je i místo pro legraci.

Opřel si ruce o stehna. „Takže jedno bychom věděli s naprostou určitostí. Já toho vím a znám příliš mnoho, zatímco ty nevíš zhola nic."

„Ale vím," ohradila se.

Zasmál se. „Moc ale ne."

Zadívala se na svoje bosé nohy. „Postaráš se o mé další vzdělávání?"

Měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Zaváhal a pak řekl: „Ano."

Zvedla oči a znovu se mu zadívala do tváře. „Ano?" „Letíme do Miami," připomněl jí. „Já jsem nemyslela hned teď." „Fajn. Protože dokud si nedám dva šálky kávy, nejsem k ničemu."

Zasmála se jeho vtipu.

Přikročil k ní a objal ji kolem pasu. „Poslouchej, my dva tvoříme dohromady třaskavou směs. Není to špatný pocit, ale mohlo by se nám to hezky rychle vymknout z rukou. A ty nejsi holka z večírků."

Nakrčila čelo. „Jak to myslíš?"

„Kdybys měla takzvaně moderní názory na život, tak bys ve svém věku nebyla panna," řekl prostě. „Ty hledáš manželství, a ne to, jak si užít. Mám pravdu?"

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlela."

„Tak to bys měla," odpověděl. „Chci tě, ale nemůžu ti nabídnout nic jiného než prázdninový románek. Byl jsem ženatý. Nelíbilo se mi to. Teď jsem volný a chci tak zůstat."

„Chápu."

„Neříkám ti tím nic nového, Janine" připomněl jí. „Jestli mě chceš, dobře, ale bez jakýchkoliv závazků. Budeme se milovat tak často, jak se ti bude chtít. Ale já se pak vrátím domů a nikdy se neohlédnu zpátky. Bude to jen obyčejná postelová aférka. Nic víc. Ne pro mě."

Cítila, jak ji pohlcuje zmatek. Toužila po něm. Ale byla to jen touha těla? Nechtěla víc než jen pár nocí v jeho náruči?

Cítila se po jeho slovech nesvá. Celý svůj dospělý život trávila dny i noci za počítačem nebo s nosem zabořeným v knihách. Nikdy nežila takovým nočním životem jako její přátelé. Důvěrnosti mezi mužem a ženou pro ni byly natolik závažné a závazné, že o nich ani neuvažovala. Jenže s ním najednou nedokázala myslet na nic jiného.

Jemně se dotknul její tváře. „Chceš vědět pravdu? Jsi panna, která stojí poprvé tváří v tvář probuzeným tělesným touhám. Jsi zvědavá. To mi lichotí. Ale až bys strávila noc v mém náručí, ať už by ta noc byla sebevydařenější, začala bys pochybovat, jestli to bylo šťastné, takhle zahodit sebeovládání za hlavu. Musíš si to všechno předem promyslet, než uděláš něco, čeho bys mohla litovat. A co ten muž z Indiany? Jaké je jeho místo ve tvém životě? A kdyby sis se mnou něco začala, jak by se pak asi cítil? Je to snad typ muže, který takovou věc přehlédne?"

„Ne," řekla bez přemýšlení.

Přikývnul. „Tak se do ničeho nevrhej bezhlavě."

Povzdechla si. Udělal z toho tak složitou záležitost. On, muž, který po ní tak hrozně touží, se jí to teď ze všech sil snaží rozmluvit! Možná mu na mně přece jen trochu záleží, pomyslela si. Jinak by přece musel sáhnout po tom, co se mu tak otevřeně nabízí, a pak si jít svou vlastní cestou.

„Jsme jen přátelé," řekla s ušklíbnutím a podívala se mu do očí. „Velmi staří přátelé." „Přesně tak."

„Dobrá. Ale přestaň mě tedy líbat, protože jinak se z toho zblázním."

„Tak to jsme dva." Dal si raději ruce do kapes, protože byl opět v pokušení se jí dotknout. „A ty se obleč, než mě ta dobrá předsevzetí opustí."

Vesele na něj mrkla a šla se připravit na cestu.

Byl to nádherný výlet. Canton nechal Kurta sedět vedle sebe v kokpitu a celou cestu do Miami spolu mluvili o letadlech.

Když přistáli, očekávala je na letišti dlouhá bílá limuzína. Kurt, který byl zvyklý cestovat v omlácených taxících a starých autech, na to zůstal koukat s vytřeštěnýma očima. Všechno si podrobně prohlížel. Canton ho pobaveně sledoval. „Vždyť je to jen hodně dlouhé auto."

Janine byla při svém povolání slavné spisovatelky na limuzíny zvyklá, ale i ji zájem jejího bratra pobavil.

Později se Canton odebral na svá jednání a Janine s dětmi se vypravily na nákupy do obrovského nákupního střediska, kde byly nejdražší obchody ve městě. Skončily v luxusní cukrárně, která měla všechny čokoládové pochoutky, jaké si kdo z nich uměl představit.

Canton s úsměvem přijal cestou na letiště obrovskou čokoládu jako dárek. „Jedna z mých slabostí," přiznal se a ochutnal. „Čokoládu miluju."

„Táta je čokoholik," dodala Karie. „Jednou vyrazil z domu uprostřed noci, jen aby si někde koupil čokoládovou tyčinku."

„Přesně jako Janine," řekl Kurt s úsměvem. „Schovává si čokolády po celém baráku."

„Schovává?" podivil se Canton.

„Když jí je najdeme, tak jí je sebereme. Má po čokoládě hrozné migrény," vysvětlil chlapec. „Ale ne že by se kvůli nim čokolády vzdala. Tak to musíme dělat my."

„Vždyť zrovna snědla dvě velké tabulky," řekla Karie ustaraně.

Janine se na děti podívala. „Vůbec nic mi není. A navíc ty migrény nemám *pokaždé."*

Když ležela tu noc v posteli a skoro křičela bolestí, rozpomněla se velmi živě na svá slova.

Neobědvala a večeři vyzvracela. Bolest byla tak hrozná, že si přála milosrdnou smrt.

Ani si nevšimla, že Kurt zašel pro Cantona, dokud neucítila, že vzal její ruce do svých.

„Ty tu nemáš žádné léky proti bolesti?" zeptal se jí.

„Ne," řekla skoro neslyšitelně.

Pustil ji a šel zavolat lékaře. O pár minut později jí snědý muž v obleku dal úlevnou injekci. O chvilku později začala bolest ustupovat a Janine přestala zřetelně vnímat okolní svět.

Vzbudila se a pocítila na své paži neznámou váhu. Hlavu měla vyprahlou, ale krutá bolest už byla skoro jen vzpomínkou.

Podívala se vedle sebe na postel a tam ležel Canton v tmavorudém koupacím plášti a tváří spočíval na její ruce. Spal hluboce, napůl v křesle a napůl na její posteli.

„Božínku, co tady děláš?" vyhrkla.

Slyšel ji a rozespale zamrkal. Posadil se. Na tvářích měl strniště a vlasy rozcuchané. Oči měl krhavé. Vypadal k smrti unaveně, ale usmíval se.

„Už je ti líp?" zeptal se.

„O hodně." Dotkla se rukou hlavy. „Ještě pořád to trochu bolí."

„Nechal tu nějaké pilulky a recept, kdybys potřebovala další. Je mi to líto," dodal. „Nemohl jsem tušit, že tě Karie vezme do cukrárny."

„Nikdo by mi v tom nezabránil," odpověděla s bolestným úsměvem. „Měli tam ty nejlepší a nejlahodnější čokolády na světě. Kde se ti povedlo najít uprostřed noci toho doktora?"

„Když jsme tu byli před pár lety, dostala Karie zánět slepého střeva," vysvětlil jí. „Doktor Valdez je tu jeden z nejlepších a je to také velmi laskavý člověk."

„Ano, to je. A ty taky. Děkuju ti," řekla upřímně.

Pokrčil rameny. „Ty bys to pro mě udělala taky."

Zamyslela se. „Ano, udělala," řekla po chvilce.

Usmál se.

Protáhnul se, ale jeho svaly, ztuhlé z nepřirozené pozice při spaní, zaprotestovaly. Kysele se ušklíbnul.

„Pojď si vlézt do postele," řekla s unaveným úsměvem a poplácala na volné místo vedle sebe. „Stejně už je pozdě na to, abys chodil domů."

„Právě jsem myslel na to samé."

Obešel postel, ale nechal si na sobě koupací plášť, když vklouznul pod přikrývku.

„Stydlíne," řekla ospale s lehkým úsměškem.

Usmál se, ale přemohlo ho zívnutí.

„Tak dobrou noc," popřál jí. „A kdyby tě ta bolest chytla znova, tak mě vzbuď a já ti donesu ty prášky."

„Jsi hodný," zamumlala s hlavou opřenou o jeho rameno.

„To jsem," souhlasil. „Tak ne abys na to zapomínala. A teď spi."

Myslela si, že v tak těsné blízkosti jeho těla to nedokáže. Ale hluboký pravidelný tlukot jeho srdce byl tak uklidňující, zrovna tak jako teplo Cantonova dlouhého, svalnatého těla, které cítila od hlavy až k patám. O pár vteřin později jí klesla víčka a Janine klidně usnula.

Náhle se ozval hluk. Slyšela šramocení, kroky a řinčení hrnců. Ty zvuky jí proplouvaly hlavou, ale najednou něco s břinkotem spadlo a to ji přinutilo otevřít oči.

„Kde máš kruci pánev na smažení? Copak tu nic takového nemáte?" spustil na ni Canton.

Posadila se rozespale v posteli.

„Jak máš ráda míchaná vajíčka? Na cibulce? Na slanině?"

Zamrkala. „Já je nejím. Nikdo je tady její."

„Ale já ano. A ty je budeš jíst taky, jakmile najdu tu -" vychrlil několik nelichotivých přídavných jmen „- pánev."

„Nevyslovuj v mém domě taková slova," řekla mu přísně.

„Tak pozor, slyšel jsem svoje o vašem vlastním slovníku od Kurta, slečno Ctnostná," utřel jí. „Takže neházejte kameny."

„Já ale taková slova skoro nepoužívám - pokud ovšem zrovna počítač nezašantročí někam můj soubor."

„To nedělají počítače, ale programátoři."

„Já počítačům nerozumím a ani jim netoužím rozumět. Já jen chci, aby fungovaly."

Zasmál se.

„Dobrá. Takže, kde je ta pánev?" „Pánev ti stejně bude k ničemu, protože tu nemám vajíčka."

Strčil jí pod nos plný košík vajec. „Naše hospodyně sem dnes přišla s celým nákladem surovin na pořádnou snídani. Mám tu i slaninu a ještě teplý, křupavý chleba."

„Doufám, že ode mě neočekáváš, že budu jíst, protože to nemůžu," řekla slabě. „Taky bych si vzala ještě nějaký prášek."

Podal jí ho spolu se sklenicí vody. „Tumáš. Zapij to."

Spolkla prášek a lehla si zpátky na polštář. Oči měla stále oteklé a bolely ji. „Je mi hrozně," zašeptala.

„Vrací se to?"

„Ano. Není to tak strašné jako včera, ale tepe to tam." „Přestaň jíst čokoládu."

Povzdechla si. „Když zrovna nemám migrénu, tak snadno zapomenu, jak je to hrozná bolest." „Přesně tohle říkal Kurt."

„Hrnce a pánve jsou v zásuvce pod sporákem," řekla.

Otevřel ji a vytáhnul mrňavou pánvičku. „Ta bude dobrá leda tak na jedno vajíčko. A já si vajíčko musím dát. Bez vajíčka každé ráno bych nepřežil a k čertu s cholesterolem."

„Závislosti jsou strašná věc," zabrumlala.

Podíval se po ní. „Musíš si dát kávu. A o čokoládě už ani slovo..."

„Ne, ani slovíčko, prosím."

Namířil na ní pánvičkou. „Příště budu chodit po nákupech s tebou. A jestli se budeš chtít dostat k čokoládě, budeš mě muset nejdřív zneškodnit."

Zadívala se na něj.

„To zní dost majetnicky."

V očích mu zaplálo. „To tedy zní." Pak se ale jeho úsměv vytratil „Nezapomeň, já nejsem muž na ženění. Už ne."

„Dobrá. Slibuju, že tě nepožádám, abys mě požádal o ruku," souhlasila a zasténala, protože každý sebemenší pohyb znamenal nával bolesti v hlavě. Stulila se do klubíčka a sevřela hlavu do dlaní.

„Prášky by měly co nevidět zabrat," řekl soucitně. „Už sis dala kávu?"

„Ne," zašeptala.

„O to je to asi horší. Udělám ti ji."

Nalil z konvice do šálku černou kávu a přidal trochu studené vody, aby nebyla úplně vařící. Sednul si k ní na postel.

„Když piješ pořád kávu, tak tě může hlava bolet i z nedostatku kofeinu. Kofein je droga," připomněl jí.

„Já vím. Četla jsem o problémech s vysazením, ale když jsem se poprvé probudila, bylo mi tak zle, že jsem nechtěla ani vodu. Ale v čokoládě je kofein," dodala, když usrkávala silnou kávu. Uvařil ji přesně tak, jak ji měla ráda - tak silnou, že v ní skoro stála lžička.

„Že by? Dala by sis tabulku?"

Hodila po něm zmučeným pohledem a upíjela dál.

„Promiň," zabručel. „Rána pod pás."

Znovu si s povzdechem lehla. „Proč jsi na mě tak hodný?"

„Mám slabost pro čokoholiky," řekl. Vstal a přitom se na ni usmál. „A taky jsme přece staří přátelé, ne?"

„To jsme," řekla zamyšleně a stáhla obličej do bolestné grimasy.

Vyhodil vaječné skořápky do koše. Hrabal se v šuplíku, dokud nenašel vidličku.

„Šlehací metličku tu nemáte?" zabručel.

„Nemuč moje jídlo."

Podíval se po ní. „Šlehací metlička není mučící nástroj. Je to naprostá nezbytnost na míchaná vajíčka a širokou škálu lahodných francouzských krémových omáček."

„No ne, to promluvil pan šéfkuchař," zvolala.

„Umím vařit. A vařil jsem hezkou řádku let. Nenarodil jsem se bohatý."

Překulila se na bok, aby na něj viděla. „Jak jsi vlastně vyrůstal?"

Pousmál se.

„Na východní straně Manhattanu," řekl jí. „Domov nižší střední třídy. Táta se musel ohánět, aby nás uživil." „A máma?"

„Umřela, když se narodila moje mladší sestra," vysvětlil jí Canton. „Bylo mi čtrnáct. Táta tak měl na starosti dorůstajícího kluka a mimino. Snažil se, jak mohl, ale bylo toho na něj moc. Když mi bylo sedmnáct, musel jsem to vzít za něho. Umřel na rakovinu plic." Krátce se na Janine zadíval. „Ne, nekouřil. Pracoval v továrně s karcinogenními látkami. Nebyl vzdělaný a tak holt dělal práci, kterou sehnal."

„To je mi líto. Muselo to být pro vás pro všechny těžké."

„To bylo." Nepřítomně míchal vajíčka. „Staral jsem se o něj sám, dokud to šlo. K čertu, neměli jsme ani na doktora, kromě toho na veřejné klinice." Zhluboka se nadechnul. „Chodil jsem do dvou zaměstnání zároveň. Do tiskárny na plný úvazek a na částečný úvazek jako údržbář do makléřské firmy." Dlouze se na ni zadíval. „Ano, tam jsem se to všechno začal učit. Jeden z ředitelů přišel při bouračce o syna a v tutéž dobu zemřel můj otec. Pracovával tam do pozdních hodin, a tak jsme na sebe často narazili a dali se spolu do řeči. Když zjistil, jak těžko se protloukám životem, začal mě učit to, co věděl o penězích. Udělal ze mě burzovního kouzelníka dávno před tím, než jsem

začal vymýšlet programy a dal se dohromady s těmi mládenci z NASA. Ale poděkovat jsem mu už nestačil. Zemřel náhle na infarkt, ještě než jsem se dopracoval ke svému prvnímu miliónu." Zakroutil hlavou. „Je to ironie osudu, jak se někdy věci semelou."

„Ano." Sledovala jeho pohyby. Byl elegantní jako španělský kůň na přehlídce, s dávkou smyslné arogance, která působila, že se na něj chtě nechtě dívala s potěšením. Pod přiléhavou bavlněnou košilí se mu rýsovaly svaly hrudníku a paží. „Jste si se sestrou stále ještě blízcí?"

Chvilku trvalo, než odpověděl. „Sestra zemřela na předávkování drogami, když jí bylo šestnáct. Byla to moje chyba."

SEDMÁ KAPITOLA

„Jak to myslíš, že to byla tvoje chyba?" zeptala se ho.

„Dostala se do špatné party. A já to vůbec nevěděl," řekl. „Měl jsem tolik práce, pokoušel jsem se vyjít s Marií, byl jsem novopečeným tatínkem a všechny tyhle věci. Snažil jsem se na ni dohlížet. Ale nevěděl jsem, s kým chodí. Ukázalo se, že to byl místní překupník drog. Zásoboval ji. Jednou v noci si toho vzala moc. Zavolali mě na jednotku intenzivní péče. Ten hajzl zmizel v okamžiku, kdy se jí zastavilo srdce."

„Takže on se z toho dostal?"

Canton domíchal vajíčka, odstavil je z plotny a teprve pak odpověděl. „Ne, nedostal," řekl pomalu, „i když mi trvalo pár let, než jsem zbohatnul a mohl po něm začít pátrat. Teď je na deset let za mřížemi za distribuci drog. Najal jsem si soukromé detektivy, aby ho sledovali. Nezabralo to moc času, než se ho podařilo chytit s dostatečným množstvím drog, za které šel sedět. Jenže to mojí sestře život nevrátilo."

Cítila jeho bolest. Posadila se v posteli, ale každé pohnutí jí stále způsobovalo návaly bolesti do hlavy. „Rozumím ti. Jenže pro druhé stejně můžeš udělat jen málo, abys je uchránil od

problémů. A pokud si chtějí ublížit, nedokážeš jim v tom zabránit, i když je miluješ sebevíc."

Věnoval jí krátký pohled, zatímco nakládal lžící vajíčka na talíř. „Vidíš hlouběji než většina ostatních lidí. Mnohem hlouběji."

Pokrčila rameny. „Někdy to člověku dokáže pěkně zkomplikovat život."

„Ale díky tomu má pak život taky větší hodnotu."

Usmála se na něj. „Snad."

„Předpokládám, že opékač na topinky rovněž nevlastníte."

„Takové vyhazování peněz!" zvolala a dodala: „Já dělám topinky v troubě."

„Právě toho jsem se obával."

Přesto opekl tímto způsobem několik krajíčků a pak začal Janine krmit lžičkou míchanými vajíčky, která zakusovala topinkou a zapíjela kávou.

Když odkládal prázdný talíř stranou, usmála se na něj. „Ty jsi vážně báječný."

„Nemusíš to říkat tak překvapeným tónem," poznamenal. „Jsem jen obyčejný chlap."

„Muž, co sám vybudoval celou říši," pokračovala.

„Měl jsem spoustu pomocníků. Problém je, že když se člověk stane slavným, přestává být pro veřejnost člověkem. Jsem stejný, jako když jsem kdysi ráno vstával a chystal svoji malou sestřičku do školy. Jsem jenom starší a lépe se oblékám."

„Lidé se v lesku slávy asi často ztratí," pokývala hlavou.

„Ano. Vydělávání peněz je většinou jen tvrdá práce, která vyžaduje oběti. Žádný soudný člověk ale nevydělává peníze jen pro ně samotné."

„Tak proč jsi to dělal ty?" zeptala se.

„Pro zábavu," odpověděl. „Hrozně rád vymýšlím softwary. Je to výzva na souboj s kombinacemi čísel a logiky. Nikdy mě nenapadlo, že se na tom dají vydělat peníze."

Tiše se zasmála. „Ale tys je vydělal."

„A pěknou hromadu," řekl a přikývnul. „A nebyl to úplně špatný pocit. Ale něco ti řeknu," dodal a naklonil se k ní. „Právě teď jsem taky šťastný, protože tohle je hozená rukavice jak to všechno vydělat zpátky. Já mám souboje rád."

Tomu Janine rozuměla. Cítila to podobně, když psala knihu. Přemýšlela, co by tak Canton asi řekl, kdyby se dozvěděl, jak si vydělává na živobytí ona. A že ho oklamala lží, že je pouhou sekretářkou na dovolené. Jeho názory na slavné ženy nebyly příliš lichotivé. Samozřejmě, tak moc slavná zase není. A on ji samozřejmě taky nemiluje. Možná dělám z komára velblouda, pomyslela si.

„Jsi nějaká bledá," poznamenal. Pohladil ji po vlasech a s obavou v očích si prohlížel její vyčerpanou tvář. „Máš za sebou těžkou noc. Co kdybys ještě zkusila usnout? Já dám mezitím pozor na Kurta."

„Dík. To by mi, myslím, pomohlo."

Přetáhl přes ni přikrývku. „Až půjdu, tak za sebou zamknu. Má Kurt klíč?"

„Ano. Ale určitě neví, kam si ho dal. Má ho v zadní kapse větrovky - v té, co je na zip. Leží na gauči."

„Vezmu mu ho." Sklonil se nad ní a lehce ji políbil na čelo. „Budeš v pořádku, když tu zůstaneš sama? Nechceš, abych tu zůstal s tebou?"

„Budu v pořádku," slíbila. Malátně se usmála, protože prášky už začaly zabírat. „Díky."

Pokrčil rameny. „Staří přátelé si navzájem pomáhají," připomněl jí.

„Budu si to pamatovat, až se dostaneš do potíží ty."

Chvilku byl v rozpacích a vypadal přitom roztomile. Janine natáhla ruku a dotkla se jeho tmavých vlasů. „Copak o tebe se nikdo nestará?"

„Karie se o to snaží."

„A jinak nikdo jiný?"

Zamyslel se. „Ne," řekl konečně.

Přejela mu prsty po tváři. „Tak já se postarám, jen co mi bude lip."

Vrhnul na ni nevyzpytatelný pohled a vstal. „Zaskočím se sem na tebe podívat později. Nic jiného nepotřebuješ?"

„Ne. A díky za snídani. Nejsi špatný kuchař."

„Míchaná vajíčka zvládne každý."

„Já ne."

„Někdy tě to naučím. Hezky se vyspi." Položila se na polštář a zavřela oči. Canton rychle poklidil v kuchyni a pak vyšel ven a zamknul za sebou.

Brzy po poledni se Janine ulevilo natolik, že mohla vstát a obléknout se. Vzala si džíny a bílé tričko.

„Bože, ty jsi tak mladá," řekl jí Canton, když přišla k němu do obývacího pokoje.

Pozvedla obočí. Ještě stále byla bledá a ústa si jen lehce přejela slabě růžovou rtěnkou. „Prosím?"

„Jsi mladá," zabručel, ruce hluboko v kapsách svých splývavých kalhot. Přivřel své modré oči a podrobně si prohlížel její pružnou postavu a dokonalou pleť.

„Dvacet čtyři není zrovna věk z mateřské školky," řekla důrazně. „A ty taky ještě nejsi za horama."

Zasmál se.

„Ale někdy mám takový pocit. Přesto, díky."

Obrátila oči v sloup. „Vždyť přece musíš vědět, jak zatraceně jsi přitažlivý."

Ticho, které se rozestřelo, ji přinutilo, aby se na něj podívala. Tvář měl jako z kamene, ale v jeho pohledu sršely jiskry. Janine se zrychlil pulz.

Skoro neznatelně pozdvihl bradu. „Pojď sem," řekl hlubokým, sametovým hlasem.

Její nohy okamžitě uposlechly, přestože její mysl protestovala proti plnění jakýchkoliv příkazů.

Ale když po ní vztáhl ruce, na ničem z toho už nesešlo. Na ničem nezáleželo, kromě objetí, ve kterém ji sevřel, a na jeho hladových, neodbytných rtech.

S povzdechem se k němu přitiskla a její sebeovládání ji opět jednou opustilo. Ted' se mohlo stát cokoli, jenže v tu chvíli se z verandy ozvaly štěbetavé mladé hlásky, oznamující příchod dětí.

S velikou neochotou ji propustil ze své náruče.

„Stávám se závislým na tvých rtech," řekl zastřeným hlasem.

„Myslela jsem na totéž," přitakala se smíchem.

„Ne aby sis pěstovala nějaké naděje," zabručel a podíval se ke dveřím, za kterými se už ozývaly kroky.

Než stačila cokoli dodat, Kurt a Karie vtrhli dovnitř s rukama plnýma obrovských barevných per.

„Kde jste to vzali?" zeptala se jich Janine.

„Prodával je jeden chlapík na pláži. Nevíš, kde by se dala sehnat kostra?"

Zamrkala. „Cože?"

„Ne opravdická." Kurt si odkašlal. „Studujeme teď s Karií anatomii. Potřebujeme lebku. Nebo něco podobného."

„Na *mercadu* ve městě prodávají kravské lebky." Canton sáhnul do kapsy a vytáhnul dvě dvacetidolarové bankovky. „To by mělo stačit."

„Díky, tati!" vykřikla Karie. „A na taxíka do města?"

Vyndal ještě pár bankovek. „Ale hned pak se vraťte zpátky," řekl nesmlouvavě. „A kdybyste se ztratili, najděte policistu a řekněte mu, ať mi zavolá."

„Jasně. Díky!"

A v mžiku byli pryč. Janine a Canton vyšli na terasu a dívali se za nimi. Něco upoutalo Janininu pozornost. *Už zase tam byl.*

Snědý muž stál kousek od domu vedle svého auta. Děti si zrovna mávly na taxíka, který přijížděl od jednoho z velkých hotelů, který stál kousek vedle. Chlapec a holčička nastoupili a

Janine s hrůzou sledovala, že onen muž vsedl do svého vozu a vyjel za taxíkem.

„Viděl jsi to?" zeptala se s obavami Cantona.

„Ale co?" obrátil se na ni.

„Ten muž nastoupil do vozu a sleduje teď taxík s dětmi."

Zamračil se. „Žádného muže jsem si nevšiml. V jakém jede autě?"

„Ve starém, otlučeném sedanu. Viděla jsem ho už před tím." Sevřela rty. „Asi to nebyl nejlepší nápad, nechat jet děti samotné. Pokud moji rodiče našli něco opravdu důležitého, pak ví bůh, čeho jsou vykradači vykopávek schopní, aby to získali. Co když někdo sleduje Kurta?" dodala.

Zhluboka se nadechnul.

„Napadlo mě totéž. Pojedu za nimi. Nic se neboj. Dokonce i vykradač vykopávek by si dvakrát rozmyslel, než by se pokusil unést americké dítě z přelidněné ulice v Cancúnu."

„Tím si nejsem tak jistá."

Janine nervózně přecházela sem a tam po obývacím pokoji, dokud se Canton nevrátil i s dětmi. Měly svou lebku a odnesly si ji na pláž, kde ji začaly prozkoumávat. Janine byla ale i nadále neklidná, protože se jí zdálo, že Canton si z celé události moc nedělá. Přesto jí připadalo, že má nějaké starosti.

„Bylo mi před tím příliš zle, tak jsem se ani nezeptala. Jak to šlo v Miami s tvými investory?" zeptala se, když jim oběma uvařila kávu.

„Lépe než jsem očekával," odpověděl jí. „Zjevně jsou přesvědčeni, že to dokážu."

„Tak to s nimi souhlasím."

Zadíval se jí do očí a usmál se. „Díky." Najednou si všimnul, že Janine se stále tváří ustaraně. „Co se stalo? Děti jsou přece v pořádku. Trápí tě něco?" zeptal se jí.

„Moji rodiče. Už týdny od nich nemáme žádnou zprávu. Ani na univerzitě o nich neslyšeli. To nové naleziště je opravdu významné. Nesnesu pomyšlení, že se jim mohlo něco stát."

„Ale proč jsi mi o tom nic neřekla?" napomenul ji. „Milióny teď sice nemám, ale vlivných kontaktů mám stále ještě dost. Podej mi telefon."

Nerozuměla ničemu z toho, co říkal do sluchátka, ale jedno nebo dvě jména, která zmínil, jí byla povědomá.

„Ty znáš mexického prezidenta?" vyhrkla, když zavěsil.

„Vždyť přece nerozumíš španělsky," připomněl jí, „tak proč tě to napadlo?"

„Zaslechla jsem jeho jméno," odpověděla. „Tak znáš ho?"

„Ano, znám ho. Hned pošlou na průzkum malé letadlo, které se po tvých rodičích v džungli poohlédne."

„Ale jak vědí, kde je mají hledat?"

„Zkontaktují příslušný vládní úřad, který jim dal povolení k archeologickému průzkumu na dané lokaci."

S úlevou se usmála. „Děkuju ti," řekla vděčně.

„Nemáš zač. A teď si vypij kávu."

K večeru se ozval telefon. Canton mluvil jen chvilku.

„Jsou v pořádku," řekl Janine, která nervózně postávala vedle něj. „Porouchalo se jim něco na vysílačce, a tak museli poslat jednoho mladíka, aby přivedl z nejbližší vsi opraváře. Dorazil tam až dnes. Nic se nestalo."

„Ach, díky bohu," řekla vroucně. Věnoval jí poněkud prostopášný úsměv. „A co odměna pro mě?"

Přistoupila k němu. „Co by sis představoval?" zeptala se ho s vědomím, že sem každou chvíli můžou vtrhnout děti, které si teď hrály na terase. „Poukázku na dárek?" Opřela mu dlaně o ramena.

Vzal její obličej do dlaní. „Měl jsem na mysli něco, ehm, lidštějšího... teplejšího."

Musela se zhluboka nadechnout, aby vůbec dokázala promluvit. „Jak moc... lidského?"

„Hodně." Překryl svými ústy její a začal ji líbat. Měkce, sladce a hluboce. Něžně ji objal a oba se začali propadat do víru polibku. V pokoji bylo šero a ticho.

Odtrhnul od ní ústa. „Jsi jako droga," řekl skoro bez dechu.

„Já vím. Ty taky." Chtěla se k němu ještě víc přitisknout, ale on ji od sebe jemně odtlačil.

„Ty jsi na vdávání," připomněl jí. „Ale já ne." „To by nemuselo vadit." „Ale muselo," řekl.

Ztěžka si povzdechla. „Strážce morálky."

Ruce se mu sevřely v pěst. „Tohle není hra. Nezahrávej si se mnou."

Vzhlédla k němu a viděla, jak mu potemněl pohled a čelisti se sevřely.

„Já si s tebou nezahrávám," řekla tiše. „Myslím to vážně. Každé slovo."

„To já taky," odpověděl. „A já tě nevezmu, opakuju *nevezmu* k sobě do postele. Ty se provdáš za nějakého normálního, spolehlivého člověka, jako je tvůj přítel z univerzity, a budeš s ním žít navždy šťastně a spokojeně."

„To je rozkaz?"

„O tom nepochybuj!"

Smutně se mu zadívala do tváře. „A po celý zbytek toho šťastného života budu snít o tobě."

„To je jen oslnění pozlátkem," řekl bezbarvě. „Kdybych byl chudý a chodil pracovat do továrny, dívala by ses na to jinak. Ksakru, vždyť já znám svůj obraz ze zrcadla. Vím, co ženy vidí, když to není ozářeno leskem peněz. Ty jsi pracující dívka a já bývalý multimilionář. Prostě jsi podlehla obdivu k hrdinovi."

„To si myslíš, že mě přitahuje tvoje peněženka?" vykřikla a drsně se rozesmála. Obyčejná pracující dívka! Byla slavná. Ale on to nevěděl.

„Ne, nemyslím si, že bys byla zlatokopka," řekl mírně. „Ale myslím, že jsi opojená představou, která už neexistuje."

„Představy nelíbají tak jako ty."

„Odcházím. Nerad plýtvám argumenty."

„To já taky ne. Zůstaň a dopověz to."

Zavrtěl hlavou. „Ne. Ty se dobře vyspi. Uvidíme se zítra. Karie!" Zvýšil hlas. „Jdeme domů!"

„Už běžím, tatí!"

Vyšel ven a na verandě se k němu připojila dcera. Přes rameno popřáli Janine a Kurtovi dobrou noc a vyšli ke svému domu. Pokoj byl najednou prázdný.

„Táta s mámou jsou v pořádku," řekla Janine Kurtovi a objala ho kolem ramen, zatímco se dívali za odcházejícími Rourkeovými. „Canton zavolal prezidentskou kancelář a oni tam poslali letadlo na průzkum."

Chlapec obdivně hvízdnul. „Je to prima, když má člověk kontakty."

„Prima pro nás," souhlasila. „Je to úleva, vědět, že se jim nic nestalo."

„To teda jo!" Mrknul na sestru. „Věděla jsi, že čte tvoje knížky?"

Srdce se jí zastavilo. *„Canton Rourke?"*

„Karie říkala, že prý má všechno, co jsi kdy napsala, včetně *Katakomby.* Ještěže se nepodíval na tvoji fotku."

„Stejně by mě na ní nepoznal," řekla. „Tedy doufám."

„Proč jsi mu to neřekla?" zeptal se zvědavě. Janine se ušklíbla. „Nemá rád slavné ženy." „Ale tebe má rád."

„Myslíš? To teda nevím," řekla zamyšleně. „Je to skvělý chlapík."

„To říká Karie taky." Pohladila bratra po rameni. „Půjdu si už lehnout. Ty se taky dobře vyspi." A vešla dovnitř.

V posteli ale musela stále myslet na Cantonův polibek. Spánek nepřicházel. Nakonec vstala a ve své dlouhé krajkové noční košili vyšla na terasu.

V měsíčním světle uviděla postavu, která kráčela po pláži a pak zabočila k domu Rourkeových. Něco se tam zalesklo. Že by dalekohled? U Cantona v obývacím pokoji se svítilo. Proti záclonám se rýsovala jeho silueta. Opět ten odlesk. Srdce se jí zastavilo. Co když to je pistole a Canton má být obětí?

O následcích v tu chvíli nepřemýšlela. Bez pomyšlení na svou vlastní bezpečnost vyrazila k domu Rourkeových, vběhla na terasu a rovnou k onomu cizímu muži. Z plna hrdla přitom křičela.

Muž byl překvapen, tak jak očekávala, ale jeho reakce byla příliš rychlá. Udělal rukou gesto. Než mohla Janine zpomalit, než si vůbec stihla uvědomit, co se děje, vynořili se ze tmy dva muži s prostěradlem. Přehodili jí je přes hlavu a pevně je kolem ní omotali. A pak ucítila ránu do hlavy a její vědomí se začalo rozplývat.

Probrala se s bolestí hlavy a bylo jí špatně od žaludku. Podlaha se pod ní houpala a lůžko měla neobvykle tvrdé. Otevřela oči a skulila se na podlahu. Když se trochu probrala, začala zjišťovat, kde je. Tohle nebyl její dům. Byla to loď, jachta, a náhle spatřila onoho snědého muže, který před tím sledoval obě děti, jak vztekle křičí na dva malé tmavé chlapíky. Zdálo se, že škemrají o odpuštění, s rukama sepjatýma v prosebném gestu. Ale on na jejich prosby nereagoval, naopak, rozčiloval se stále víc a víc.

Janine nechtěně zasténala a všichni tři se po ní podívali. V ten okamžik si uvědomila, že teď si musí udržet všech pět pohromadě, jinak zemře. Tady a teď. Vysoký snědý muž měl za pasem pistoli a přiložil na ni ruku.

Janine rychle zavřela oči a předstírala, že je stále ještě v bezvědomí. Věděla, že kdyby se na něj zadívala a on si uvědomil, že ho poznala, je s ní amen. O chvilku později ji vytáhli zpět na lůžko, svázali jí ruce za zády a pak ji obrátili tváří k sobě.

„No es la muchacha Rourke, idiotas! Es una mujeres la otra, la vecina," zuřil snědý dlouhán.

Nerozuměla španělsky, ale slova „Rourkeovic holka" a „ne" po pár týdnech v Mexiku pochopila. Oni si mysleli, že unesli Karii! Ve tmě si ji spletli s Cantonovou dcerou! Proboha, oni šli po Karii!

Život dítěte teď závisel jen na ní. Janine vířila hlavou jediná myšlenka - musím se odsud dostat a varovat Cantona a Karii! Jestli byli ti lidé odhodláni k únosu se zbraní v ruce, pak jsou schopni čehokoliv. A jako svědek celé akce se teď pro ně Janine stala víc než nepohodlnou.

Předstírala, že je stále mimo sebe. Muži se nad ní o něčem dohadovali.

S prudce bušícím srdcem si začala nenápadně protahovat a uvolňovat ruce. Když jí je poutali, úmyslně zaťala svaly - trik, který ji naučil učitel karate. Teď měla svaly povolené a pouta se tím uvolnila. Bude to chtít čas a soustředění, ale ví bůh, že se z nich vyvlékne. A pak se začne starat o útěk. Pokud není loď daleko od břehu, dokáže doplavat. Jestli tu ale není mořský proud, který by ji mohl zanést na míle daleko od pobřeží.

Na tyhle starosti teď ale nebyl čas. Všechno pěkně popořádku, řekla si a co nejvíc se snažila zklidnit svoje myšlenky. Nejdřív se musím zbavit pout. Pak už nějak přijdu na to, jak se dostat z lodi.

Potřebuju jen trochu času a hodně štěstí.

OSMÁ KAPITOLA

Provazy byly pevně utažené. Janine se je ani po několika minutách úporného vykrucování a popotahování nepodařilo uvolnit natolik, aby si osvobodila byť jen jediný prst, natož pak celou ruku.

Je to jako z nějaké mé knihy, pomyslela si s černým humorem. Ovšem s tím rozdílem, že moje hrdinka by už v tuto chvíli byla volná a pořádně by padouchům na lodi zatápěla.

Nenávidím skutečnost.

Slyšela zvuk motoru malé loďky, která za chvilku přirazila k boku jachty. A najednou poznala, co je to smrtelný strach. Ten muž měl zbraň. Byl netrpělivý a rozzlobený, protože se únos nevydařil. Možná mě zastřelí, pomyslela si Janine. Možná to pro něj bude jediné možné řešení.

Vzpomněla si na rodiče a na Kurta. A na Cantona. Smrt ji nikdy netrápila, a teď najednou před ní nebylo úniku. Zemře tady, v noční košili, aniž by měla příležitost rozloučit se se svými blízkými. Skoro stejně strašné bylo pomyšlení, že pokračování *Katakomby* bylo dopsané sotva ze třetiny. Určitě to dají dopsat někomu jinému. Hrůza!

Janine se s novou energií pokusila vykroutit z pout, ale v tom zaslechla hlasy. Dveře do kabiny se otevřely. Stál v nich snědý dlouhán a měl na sobě potápěčské brýle a rukavice. Zjevně si myslel, že ho před tím neviděla a nepoznala, a proto se teď zamaskoval. To vypadalo nadějně. Kdyby ji chtěl zabít, neobtěžoval by se s maskováním. Ale v ruce držel pistoli. Vykročil k ní. Všimnul si, že je jeho zajatkyně při vědomí a zírá na něj s vytřeštěnýma očima.

Hrubým hlasem jí anglicky se silným cizím přízvukem přikázal, aby vstala. Vyvedl ji na palubu a postrčil k zábradlí.

„Skoč," rozkázal jí.

Dole nebyl žádný člun. Tam kdesi hluboko byla jen vodní hladina. Janine měla stále svázané ruce.

„Se svázanýma rukama tam neskočím!" vybuchla na svého věznitele.

Vrazil jí hlaveň pistole zezadu do žeber. Pak cítila tlak na zápěstích a najednou měla ruce volné, jak jí nožem přeřízl provazy.

„Skoč nebo tě zabiju," zavrčel hlas za jejími zády.

Na další nečekala. Byla dobrou plavkyní a noc byla měsíčná. Ke břehu to nebylo tak daleko. Viděla odsud světélka plážových domů. Zvláštní, vždyť už je dávno po půlnoci...

Hlaveň ji znovu šťouchla do žeber. Janine řekla v duchu krátkou modlitbičku, přehoupla se přes zábradlí a vrhla se do vody.

Byla studenější, než očekávala, ale při plavání brzy přestala chlad vnímat. Při prvních tempech jí srdce prudce bušilo, protože nevěděla, zda po ní nezačnou z lodi střílet. To, že si muž v potápěčských brýlích myslel, že předtím nespatřila jeho tvář, jí patrně zachránilo život.

Počítala tempa a nedávala si ani chvíli na pořádné vydechnutí. Oči měla upřené na vzdálená světla na břehu.

V jednu chvíli ji začaly udolávat vzedmuté vlny, ale Janine se jim poddala a nechala se jimi unášet ke břehu.

Začala ji zmáhat únava. Rána do hlavy a nedostatek spánku vyčerpávaly její síly rychleji než vlastní fyzická námaha. Položila se ve vodě na záda, aby si odpočinula, a nad ní dělal měsíc mrakům stříbřitou svatozář. Snažila se vzpomenout na nějaké verše o měsíci, když najednou zaslechla tempa rozrážející vodu. Za okamžik po té ji kolem brady objala silná paže. Janine vykřikla.

„To jsem já, neboj se," ozval se jí u ucha Cantonův hluboký hlas. „Odtáhnu tě ke břehu. Jsi v pořádku?"

„Bolí mě hlava," zašeptala. „Praštili mě do ní."

„Proboha!" Jednou rukou ji držel a druhou plaval ke břehu. Byl mnohem zdatnější plavec než Janine a každým jeho tempem se břeh znatelně přibližoval. Konečně se dostali na mělčinu, kde se Canton už mohl postavit. Sevřel ji v náručí a s námahou bojoval s vlnami, které mu podtrhávaly nohy.

Vyšel se svým nákladem na pás vlhkého písku.

„Světla... jsou rozsvícená," řekla chabě.

„Slyšel jsem tvůj křik," odpověděl jí. „Nebyla jsi v posteli ani nikde jinde. Hledal jsem tě skoro hodinu. Až pak jsem si všimnul, že na vodě kotví ta jachta. Už odplula, ale poslal jsem za nimi policii. Napadlo mě, že bys na ní mohla být. Vzal jsem si dalekohled a uviděl jsem tě právě ve chvíli, kdy jsi skákala přes zábradlí do vody."

„Já skočit nechtěla, ale přinutili mě." Každý krok jí způsoboval bolest v hlavě. Sáhla si na temeno. „Už mám těch bolestí hlavy až po krk!"

„Je to zázrak, že ses neutopila," procedil Canton mezi zuby. „Přísahám bohu, za tohle někdo šeredně zaplatí!"

„Chtěli dostat Karii," zašeptala Janine a chytila se jeho mokré košile. „Slyšela jsem, jak ten muž vyslovil její jméno. Byl to ten samý muž, který... který sledoval děti."

Tvář mu zkameněla. „Marie," zavrčel. „Nemohl jsem splnit její finanční požadavky, tak se rozhodla, že nechá Karii unést, aby ze mě ty peníze dostala. K čertu s ní!"

„Přece by Karii neublížila," řekla tiše Janine. „Úmyslně ne. Ale tebe udeřili a mysleli si přitom, že jsi Karie, ne?" „Máš pravdu."

Zabručel ještě něco a vydal se s Janine v náručí po temné pláži k jejímu domu.

„Kurt je vzhůru?" zeptala se s obavou v hlase.

„Ne." Zanesl ji přes obývací pokoj k ní do ložnice a postavil ji vedle postele. Jedním pohybem z ní stáhnul mokrou noční košili, beze slova ji uložil do postele a přitáhnul jí přikrývku až k bradě.

„Zůstaň tady, dokud se nevrátím. Musím se jít převléknout. Pak tě odvezu do nemocnice."

„Ale co Karie..." zasténala slabě.

„Pojedeme všichni. Zajdu teď vzbudit Kurta. Nezvedá se ti žaludek?" zeptal se, když už byl mezi dveřmi. Teď teprve si všimla, že Canton má sice košili a kalhoty, ale je bos. „Nejsi zmatená?"

„Zatím ne..."

„Hned se vrátím."

Slyšela, jak zaklepal na Kurtovy dveře a zaslechla i odpověď svého bratra. V hlavě jí bolestivě škubalo, takže vůbec nebyla schopná myslet. Kurt vešel k ní do pokoje a se strachem se zadíval na její bílou tvář.

„Co se stalo?" vyrazil ze sebe.

„Nějací muži mě unesli a odvezli mě na jachtu," řekla polohlasem. „Kurte, hoď tu mokrou noční košili do vany a vytáhni mi ze šuplíku nějakou čistou."

„Unesli tě?"

„Mysleli si, že... že jsem Karie," zamumlala. Chytila se za hlavu. „Páni, to je ale bolest."

„Jak tě dostali?" Kurt měl oči navrch hlavy.

„Vyšla jsem ven a zahlédla jsem, jak se v měsíčním světle zablýskla hlaveň pistole. Myslela jsem si, že chtějí zastřelit Cantona."

„A tys ho hned běžela zachraňovat." Chlapec zakroutil hlavou. „Jak tě mám jenom přesvědčit, že nejsi Diane Woodyová," zaúpěl, „dřív, než přijdeš o život jen proto, že se tak pokoušíš jednat."

„Dostala jsem lekci, neboj se," ujistila ho.

Kurt odešel s mokrou noční košilí do koupelny a nevracel se. V tu chvíli přišel Canton, převlečený a netrpělivý.

„Kde máš něco na sebe?" zeptal se jí a začal se rozhlížet po pokoji. „Tohle bude stačit," řekl, než mu stačila odpovědět. Zavřel dveře, hodil po ní její spodní prádlo a stáhnul z ní přikrývky. „Na koupel teď není čas, budeš muset jet tak, jak jsi. Ukaž." Pomohl jí do prádla, jako by to dělal celý život. Pak jí přes hlavu přetáhnul lehké plážové šaty a nazul jí nohy do sandálů. Zvednul ji do náruče, otevřel si jednou rukou dveře a vyšel s ní z pokoje.

Karie už seděla na předním sedadle a Kurt doběhl k autu hned za nimi.

„Bude v pořádku?" zeptala se dívenka ustaraně.

„To víš, že bude." Canton pomohl Janine na zadní sedadlo a kývnul na Kurta, aby si sednul vedle sestry.

Do nemocnice řídil jako šílenec a výraz jeho tváře nedovoloval dětem, aby se na cokoli zeptaly.

V nemocnici vešel s Janine v náručí rovnou na ambulanci a okamžitě začal udílet ve španělštině příkazy.

Během chvíle prošla Janine vyšetřením, včetně testů na ztrátu krve a otřes mozku. Pak ji převezli na soukromý jednolůžkový pokoj.

„Lehký otřes mozku bez komplikací," řekl Canton a ztěžka dosedl do křesla vedle postele.

„A co bude s dětmi?" zašeptala malátně. „Jsou na druhém konci chodby. Mají tu pokoj pro hosty."

„A co ty?" ptala se dál.

Vzal její studenou ruku do dlaní. „Neodejdu od tebe ani na vteřinu," zabručel, opřel se v křesle a zavřel oči.

Měla uklidňující pocit tepla a bezpečí. S důvěrou si s ním propletla prsty. V injekci, co jí píchli, musel být nějaký uspávací prostředek, protože svět kolem ní se najednou začal rozplývat.

Když se Janine vzbudila, byl už den. Canton stál u okna, zády k parapetu, a díval se na její postel. Zadívala se na něj a vědomí se jí začalo pozvolna navracet.

„Jak se cítíš?" zeptal se jí. Tón jeho hlasu byl jiný než obvykle.

„Líp. Aspoň myslím," odhadla svůj stav.

Ruce měl v kapsách. Nepohnul se. Tvář měl jako z kamene a čelisti sevřené.

Zatímco přemýšlela o změně, která se s ním udála, vklouzla do pokoje zdravotní sestra.

„Právě končím službu," řekla. V podpaží si nesla knížku a k Janinině posteli přistupovala s ostychem. „Teď vás s tím nebudu obtěžovat, protože se asi ještě necítíte ve své kůži. Ale koupila jsem si *Katakombu* hned, jak vyšla, a je to ta nejskvělejší detektivka, co jsem kdy četla. Hned jsem vás poznala podle fotky na přebalu, ale taky znám vaše obě jména - to skutečné i pseudonym. Mám všechny vaše knížky." Popošla k čelu postele a stydlivě se usmála na Cantona. „Říkala jsem panu Rourkemu, jak jsem nadšená, že jsem se s vámi mohla osobně seznámit. Myslíte, že byste mi pak později, až vám bude líp, mohla tu knížku podepsat?"

„Ráda," řekla Janine s chabým úsměvem.

„Děkuju vám!" Sestřička odložila knížku na stolek. Byla v tváři celá ruměná. „Hrozně ráda jsem vás poznala. Doufám, že vám už brzo bude lépe. Ještě jednou děkuju. Božínku, vypadáte úplně tak, jak jsem si vás představovala." A vyběhla ze dveří. Janine se za ní smutně zadívala. A je to venku!

„Takže už to víš," hlesla, aniž by se na Cantona podívala.

„Mohla jsi mi to říct. Věděla jsi, že čtu tvoje knížky. Měl jsem *Katakombu* na stole tehdy při večírku."

„Ano, věděla. Karie řekla Kurtovi, že čteš moje knihy." Prohlížela si svoje ruce. „Řekl jsi, že nenávidíš slavné ženy. Spisovatelky a herečky." Pokrčila rameny, ale stále se na něj ještě nepodívala. „A pak už jsem najednou nevěděla, jak ti to mám říct."

Byl zticha. Ale v jeho očích byla bouře.

Nenacházela žádná další slova. Muž, který se o ni tak něžně a pečlivě staral, najednou vypadal, že už s ní nechce mít nic společného. Mrzelo ji, že to musel zjistit tak nemilým způsobem. Jenže teď před sebou měli mnohem palčivější problémy, než bylo odhalení její pravé totožnosti.

„Co je s těmi muži, co mě unesli?" zeptala se, aby změnila téma hovoru.

„Policie je jim v patách," odpověděl stroze.

„Takže jim nakonec vůbec nešlo o moje rodiče," poznamenala po dlouhé odmlce. „Je mi líto, že se snaží dostat Karii."

„Přibral jsem ochranku."

„Dobrý nápad."

Stále se na ni upřeně díval.

„Kurt mi řekl, co jsi udělala."

„Mám zlozvyk vrhat se do všeho bezhlavě," řekla suše.

„Myslela sis, že mě ten muž přišel zastřelit," pokračoval neúprosně.

Janine si odkašlala. „Vypadalo to tak. Možná to byl jen dalekohled, to se nedalo rozeznat."

„A ty, místo abys křičela o pomoc, jsi na něj vyrazila. Výtečné!"

Začervenala se. „Teď tu na mě křičíš, ale mohl jsi být mrtvý!"

„To ty taky!" vybuchnul a přestal se ovládat. „Copak jsi vážně totální cvok?"

„Neopovažuj se mi nadávat!"

Vykročil k ní a Janine popadla nejbližší věc, co měla po ruce - umělohmotný džbánek s ledem - a byla připravená hodit.

Zastavil se a její ruka se také zarazila v pohybu.

V tu chvíli se ve dveřích totiž objevili Kurt a Karie a okamžitě jim bylo jasné, co se tu odehrává.

„Canton není žádný padouch," řekl Kurt důrazně.

„To si myslíš ty!" vyhrkla Janine vztekle na bratra.

„Polož ten džbánek," vybídnul ji Kurt a přistoupil k boku její postele. „Na rvačky stejně ještě nemáš sílu."

A sebral jí zbraň.

„Už je ti líp?" zeptal se sestry, jako by se nic nestalo. „Bylo mi," odpověděla zarytě a šlehla pohledem po Cantonovi.

Z jeho tváře se nedalo vyčíst nic. „Musím si jít něco zařídit," řekl. „Kurta tu nechám s tebou." „Kdy budu moct domů?" zeptala se příkře. „Odpoledne, pokud nebudou komplikace." „Fajn."

Věnoval jí poslední, dlouhý pohled a kývnul na svou dceru. Neřekl ani slovo na rozloučenou a vyšel s Karií ven.

„Je to moje vina," řekl Kurt zoufale. „Měl jsem tu žvanivou sestřičku zarazit."

„Jednou by se to stejně dozvěděl," uklidnila ho. „Nic se nestalo. Milionář a spisovatelka, to stejně nejde moc dohromady."

„On není milionář."

„Ale zase bude. Já se v jeho kruzích nepohybuju. Nikdy jsem se nepohybovala a nikdy taky nebudu."

„Byl tu u tebe celou noc," poznamenal chlapec.

Pokrčila rameny. „Asi se za mě cítil zodpovědný. To je od něj hezké." Protáhla se v ramenou. „Ale já se o sebe dokážu postarat sama." Podívala se na bratra. „Doufám, že jsi o tom nepodával zprávu tátovi a mámě?" zeptala se s obavou v hlase.

Zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že s tím počkám."

„Díkybohu!" Posadila se. V hlavě jí stále škubalo. S povzdechem si znova lehla na polštář. „Ráda bych věděla, čím mě to praštili," řekla. „Muselo to být pěkně těžké."

„Doktor říkal, že máš lehký otřes mozku a že jsi měla štěstí. Od teď už prosím tě přenech hrdinské skutky policii, ano?"

Zasmála se. „To zní jako moudrá rada."

Zůstala v nemocnici ještě jednu noc a tentokrát jí dělal společnost Kurt. Následujícího rána vyplnila všechny potřebné formuláře. Sestry naštěstí rozuměly anglicky, a tak jí s tím pomohly. Pak ji propustili.

Janine a Kurt přijeli taxíkem ke svému domu ve chvíli, kdy Canton s dcerou nastupoval do svého pronajatého auta.

Janine zaplatila taxikáři a dávala si pozor, aby se náhodou na Cantona nepodívala. Přiřítil se k ní jako tornádo přes pruh písku, který dělil jejich domy. Zuřil.

„Co tu ksakru děláš?" vyštěknul na ni. „Právě jsem tě jel vyzvednout do nemocnice."

„A jak jsem to asi měla vědět?" zeptala se kousavě.

Ještě stále byla bledá a slabá. „Zmizel jsi odtamtud a nezdálo se, že by ses chtěl vracet. Dovedu se o sebe postarat sama."

Zatvářil se poněkud provinile. Zadíval se na Karii a mávnul rukou směrem k jejich domu. Karie uposlechla.

„Půjdu zatím za Karií, než se tu vy dva dohádáte," ušklíbl se Kurt a taky je opustil.

„Všichni mě opouštějí," posteskla si Janine a s kabelkou v ruce vykročila k domu. Kurt požádal Cantona, aby jí kabelku přivezl to ráno, kdy se probrala k vědomí. Díkybohu za ty peníze, co v ní byly, protože aspoň mohla zaplatit za taxíka z nemocnice.

„Já bych tě neopustil, kdybys se mnou byla od začátku jednala na rovinu. Nenávidím lži."

Obrátila se na něj. „Nemáš právo klást mi jakékoliv otázky. Nejsi člen mojí rodiny a dokonce ani blízký přítel. Proč si myslíš, že bych se ti měla svěřovat se svým životem?"

Vypadal zaraženě. Pod lehkou šedou látkou jeho saka mu poklesla ramena. „Nevím. Ale měla bys. Chci o tobě vědět všechno," řekl.

Překvapil ji. „K čemu by ti to bylo?" zeptala se ho. „Dřív než za měsíc zmizím a my dva se pak sotva potkáme. Nepohybuju se ve tvém světě. Možná jsem trošku slavná, ale nejsem milionářka a nezdá se, že někdy budu. Jsem vlk samotář. Nemám ráda společnost."

„Já vím." Jemně se usmál. „Nemáš ráda davy ani život v rychlém jízdním pruhu. Marie ano. Měla pocit, že bez večírků a pořádného hluku umře. Ráda chodila ven a já byl zase radši doma." Pokrčil rameny. „Byli jsme jako protiklady." Modré oči mu potemněly. „Na druhou stranu, ty a já toho zase máme až příliš mnoho společného."

„Už jsem ti říkala, že tě nepožádám, abys mě požádal o ruku," řekla tentokrát bez humoru. „Mám ráda svoji nezávislost. Ty si potřebuješ najít tichou, milou a milující ženu, která ti bude dělat míchaná vajíčka, zatímco ty budeš šplhat opět vzhůru po žebříku svojí kariéry. Někoho, kdo má rád, když se na něj křičí," dodala, aby nebylo pochyb. „Já nekřičel."

„Ano, křičel jsi," trvala na svém.

„Jestli jsem křičel, tak sis to musela zasloužit," odpověděl jí. „Pustit se za ozbrojenými chlapy, můj bože! Na co jsi myslela?"

„Například na to, že provedu občanské zadržení." Zadívala se mu do štíhlé tváře. „Tvrdíš, že jsi četl moje knihy. Copak nečteš, co je na záložkách?"

„To se ví, že čtu," zabručel.

„Tak mi řekni, čím jsem si vydělávala na živobytí, než jsem začala psát knihy."

Na chvilku se musel zamyslet. Pak nakrčil čelo. Vytřeštil oči. „Prokristapána! Myslel jsem, že to byl reklamní trik."

„To tedy nebyl," odpověděla mu klidně. „Byla jsem soukromý detektiv s licencí. Ještě stále mám zbrojní pas, i když pistoli nenosím. A zatraceně dobře si pamatuju všechno o prosazování práva a dodržování zákonných postupů."

„Takže tam ses naučila bojová umění?"

Přikývla.

„A taky to, jak se přiblížit ke zločinci anebo jak vystopovat podezřelého. Vedla jsem si dobře až do chvíle, kdy na tebe ten únosce namířil zbraň a já provedla hloupost. Bez rozmyslu jsem se na něj vyřítila."

„A skoro jsi při tom přišla o život," dodal.

„Naštěstí mám tvrdou hlavu."

Přikývnul. Jemně se dotknul jejích vlasů. „Mrzí mě, že jsem křičel."

Pokrčila rameny.

„Myslím to vážně," zdůraznil s úsměvem. Povzdechla si. „Tak dobře."

Ale přesto mezi nimi stále zela propast. Canton ji chtěl překonat. Něco ho napadlo.

„Stále máš ještě platnou detektivní licenci?" Přikývla.

„Tak co kdybys pro mě teď pracovala a pomohla mi s tímhle případem?"

Kousla se do rtu. „Mám za dveřmi termín odevzdání knížky."

„Nemůžeš přece pořád jen sedět za počítačem."

Chvíli uvažovala. Pronásledovat zločince bylo vzrušující. Ale mnohem víc než o vzrušení tu šlo o to, že se někdo snažil unést Karii. Pouhé pomyšlení na onu ránu do hlavy rozzuřovalo Janine k nepříčetnosti. Mysleli si, že je Karie, a nezdráhali se užít takové násilí! Je potřeba je zarazit, než tomu dítěti nějak ublíží.

„Udělám to," řekla.

Usmál se. „Nebudu ti moct zaplatit hned. Ale dám ti celou náruč dluhopisů. Slibuju, že jednoho dne budou splatné."

Zasmála se. „Věřím ti. Dobrá. Takže dohodnuto. Ale potřebuju si teď tak dva dny odpočinout." Dotkla se vzadu hlavy. „Mám tam ještě pořád pěknou bouli."

„Není divu," zabručel. „Jsi prostě blázen."

„To, že jsi mě najal, ti nedává právo mi nadávat," prohlásila tvrdě.

Zvednul ruce. „Polepším se."

Nepolepšil se. Když o pár dní později leželi za písečnou dunou a byli na číhané, zase bručel svoje námitky. Čekali, jestli se únosci nepokusí akci zopakovat. Termín odevzdání byl v tu chvíli zapomenut.

„Tohle je hrozná nuda," vrčel, zatímco ze svého úkrytu sledovali děti, které si stavěly hrad z písku.

„Vítej ve skutečném světě detektivní práce," odpověděla mu. „Příliš se díváš na televizi."

Otočil hlavu a kousnul se do rtu. „Ty taky. Zvlášť na sci-fi."

Šlehla po něm pohledem. „To byla rána pod pás."

„Aha, takže i ty máš slabá místa?" zeptal se jí škádlivým tónem.

„Nemám žádná slabá místa," řekla pevně Janine.

Přisunul se k ní nenápadně a rychle jako had, využil okamžiku překvapení a překulil ji na záda. „Tak to si jen myslíš." A než stačila cokoli říct, přitiskl své rty na její a umlčel tak jakékoli protesty.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Na kratičký okamžik se vzdala své touze po něm. Ležela na zádech, nechala se unášet vlnami blaženosti a dávala jeho rtům všechno, co po ní žádaly. Cantonovo štíhlé, mužné tělo přilnulo k jejím měkkým křivkám a Janine cítila, jak jí zády probíhá lahodné mrazení.

Ale její pud sebezáchovy byl příliš silně vyvinut na to, aby se nechal jen tak ukolébat. Když začal tisknout své stehno mezi její dlouhé nohy, ztuhla a s nervózním zasmáním se od něj odkulila.

„Na to zapomeň," řekla mu tiše drsným tónem. „Jsme tady kvůli případu."

Canton dýchal přerývavě a oči mu plály. „Zatracená práce," řekl zastřeným hlasem. „Ale před pár dny jsi to byla ty, kdo se mě pokoušel svést."

Přiložila si ruku na hruď, ve které jí divoce bušilo srdce. „Slovo skauta, že už to víckrát neudělám," slíbila mu.

Canton přimhouřil oči. „Nežádal jsem tě o žádné sliby," řekl. „Sundej si tu halenku, lehni si sem -" dotknul se rukou písku vedle sebe „- a můžeme to probrat."

Zavrtěla hlavou, stále s úsměvem. „Musíme chytit únosce," připomněla mu. „Tak mě nerozptyluj."

„Říkal jsem ti, že je to nuda," řekl. „Nejsem zvyklý na nečinnost."

„To já taky ne, ale tohle je prostě v náplni detektivní práce." Zadívala se přes dunu. Děti si stále ještě stavěly hrad z písku a pořád ho vylepšovaly. Ale v dohledu nebylo živé duše. Než se Janine vzpamatovala z otřesu mozku, zdržovaly se děti doma a samy vůbec nevycházely. Únosci to patrně vzdali.

Řekla tu myšlenku nahlas. Canton ležel na zádech a rukou si stínil oči proti slunci. „Tomu moc nevěřím," namítl. „Marie chce svoje peníze a udělá pro to cokoliv. Karie ji moc dobře zná. Chudák děvče. Když jsem jel naposledy před rozvodem na služební cestu, přitáhla si Marie jednoho milence domů k sobě do ložnice a křičela při tom jako pominutá. Když jsem se vrátil domů, seděla Karie venku na schodech. Ve sněhu."

Janine to šokovalo. „Co jsi udělal?"

Posadil se a podíval se na ni. „Co bys udělala ty?" odpověděl jí otázkou.

Pokrčila rameny.

„Vyrazila bych ho přede dveře nahého jako prst a ať si hledá cestu domů, jak chce," řekla.

Zasmál se. „Uvažujeme podobně."

„To jsi přece neudělal!" vykřikla.

Přikývnul. „Ale udělal. Ale mám milosrdnější srdce než ty. Vyhodil jsem za ním i jeho šaty."

„A co tvoje žena?"

„Myslím, že věděla, že už je stejně po všem. Sbalila se a odjela s několika narážkami na to, že potřebuje i jiné muže, protože ji nedokážu uspokojit v posteli."

Překulila se na záda a vzhlédla k němu. Pomyslela si, že zrovna v tomhle jsou muži a jejich ega mimořádně zranitelní. Vyhnul se jí pohledem, ale ve stažených rysech tváře měl vepsanou bolest.

„Říká se, že..."

Skočil jí do řeči. „Proboha, jen to nezačni rozmazávat," zabručel. „Nechci tu slyšet žádné ujišťování od ženy, která ještě nikdy neměla muže."

„Chtěla jsem říct jenom to, že si myslím, že sex tak moc neznamená, když se lidi navzájem nemilují. A když se milují, pak je přece jedno, jestli jsou v něm dobří nebo špatní."

Opřel se o loket.

„Těžko říct. Vzal jsem si Marii, protože byla krásná a všichni po ní toužili. Byla nejvíc sexy ze všech žen, které jsem do té doby poznal. Já jsem měl peníze a ona je chtěla. Myslel jsem si, že chce mě. Život dává člověku lekce. Muž se nechá snadno zaslepit."

„To každý. Je mi líto, že ti to nevyšlo."

„Byli jsme spolu deset let," řekl. „Ale za něco stálo jen několik prvních měsíců. Těch zbylých devět let jsem měl hlavu plnou počítačových programů a ona cestovala po celém světě, po všech vyhlášených střediscích společenské smetánky. Karie neměla žádný rodinný život."

Janine se zadívala přes dunu. Děti se stále dobře bavily a nikdo nebyl v dohledu.

„Zdá se, že je s tebou Karie šťastná," poznamenala Janine.

„Myslím, že ano. V minulosti jsem moc jako otec nefungoval. Snažím se jí to vynahradit." Prohlížel si její svěží tvář a usmál se. „A co ty a Kurt? Starají se o vás rodiče?"

Zasmála se. „Svým způsobem ano. Ale nestojí jaksi moc pevně nohama na zemi. Jsou naivní. Tak se staráme my o ně."

Povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Rodičovství není pro slabé povahy."

„To ne. Ale děti jsou roztomilé. Vždycky jsem byla ráda, že mám Kurta."

Zamyšleně vtáhnul spodní ret a prohlížel si ji s přimhouřenýma očima. „Chceš mít svoje vlastní děti?"

„Ano."

Nic na to neřekl. Jen si ji prohlížel a v očích měl jistou dávku zvědavosti.

„Mám snad obličej nakřivo, nebo co?" řekla nervózně a začervenala se.

Natáhnul k ní ruku a dotknul se jemně její tváře. „Je to moc hezký obličej," řekl vážně. „Plný starostlivosti, rozpustilosti a lásky. Nikdy jsem nikoho takového nepotkal." Palcem jí zvolna přejel ret. Pootevřela ústa. „Máme tu ale..." zašeptala, ale nedokončila.

„Práci.." řekl konejšivým hlasem a sklonil se nad ní.

Políbil ji tak, jak ji ještě nikdy nepolíbil. Rty se jí sotva dotknul. Tentokrát na její ústa neútočil, nepožadoval a nebral si z nich to, co mu jako dobyvateli patřilo. Ne, teď byla v jeho polibku něha. Dával. Jeho objetí bylo pevné, ale něžné, a tlak jeho silného, dlouhého těla byl konejšivý.

Oba dýchali zrychleně. Dotknul se její tváře s tichým údivem. I její oči byly udivené, protože oba cítili, že tu mezi nimi vzniká něco, co tu dřív nebylo. Canton se tvářil podivně - trochu váhavě a trochu nejisté.

„Nemám ani cent," řekl pomalu. „Možná vydělám svoje jmění zpět a možná taky ne. Můžu skončit jako programátor, co dělá za týdenní mzdu."

Srdce se jí zastavilo. „To zní, jako bys mluvil o něčem trvalejším."

Přikývnul. „Ano."

„Máš na mysli něco jako... žít spolu?" „Ne."

Zrudla. „Promiň, asi jsem zase přestřelila..."

Přitisknul jí prsty na rty. S námahou hledal vhodná slova. „Na velká rozhodnutí je ještě brzy," řekl, „ale mohla bys začít přemýšlet o manželství."

Zalapala po dechu.

Její reakce prudce zasáhla jeho hrdost. Janine evidentně vůbec neuvažovala o možnosti spojit s ním svůj život. Canton

zaklel a vstal. Zadíval se na děti a na moře za nimi. Ruce měl v kapsách.

Janine nechápala jeho podivné chování. Také vstala. Váhala.

Podíval se na ni a bylo vidět, že je mu nelehko. „Je mi třicet osm. Tobě je čtyřiadvacet. Tvůj profesor se k tobě asi hodí věkem líp a taky líp zapadá do vaší rodiny." Pohledem se vrátil zpátky k oceánu.

Cítila jeho zranitelnost a popošla k němu. „Ale já ho nemiluju, Cantone."

Pomalu se k ní obrátil. „Líbí se mi, jak vyslovuješ moje jméno," řekl tiše.

Váhavě se usmála. „A mně se zase líbí, jak vyslovuješ to moje," odpověděla stydlivě. Sklopila oči. „Mrzí tě, že jsi mluvil o manželství?"

Udělal krok k ní. „Myslel jsem, že ti to bylo nepříjemné."

Prudce zvedla oči.

„Zalapala jsi po dechu," řekl krátce. „Jako kdyby to byl nesmysl."

„Ale vždyť ty jsi před pár dny řekl, že už se nikdy nechceš ženit," vysvětlila mu.

„Muži říkají spoustu hloupostí, které ani nemyslí vážně, když začnou bláznit kvůli ženě," zabručel. „Proboha, copak vážně nevidíš, jak to se mnou je? Chci tě. Ale nemám vzdělání tvojí úrovně a jsem bez groše. Moje žena mě opustila kvůli někomu, kdo je lepší v posteli. Táhne mi na čtyřicítku... co to děláš?"

Její ruce byly zabrané do rozepínání knoflíčků jeho košile. „Sundávám ti košili," řekla prostě. Podívala se na něj doširoka rozevřenýma zelenýma očima. „Nevadí, doufám?"

Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Pusu měl otevřenou.

Stáhla mu košili. Nebyl nijak silně opálený, ale byl sexy. Jeho tělo vydávalo kořeněnou vůni. Usmála se a vtiskla mu na hruď dlouhý polibek. Zachvěl se.

Janine k němu vzhlédla, aniž by odtrhla rty od jeho teplé kůže. „Tys mě viděl úplně bez šatů, jenže mě při tom tak strašně bolela hlava, že jsem si to ani nevychutnala. Takže tohle je naprosto fér."

„Jsme na veřejné pláži," vypravil ze sebe stěží.

„To tys mi učinil návrh."

„Neučinil," namítnul chraptivě. „Řekl jsem, že chci, abys o tom přemýšlela."

Znova sklopila pohled k jeho hrudi. Pomalu po ní přejížděla prsty. Cítila divoký tep jeho srdce. „Přemýšlela jsem o tom."

„A?"

„Mám ráda děti." Vzhlédla k němu. „Ráda bych jich pár měla. Psaním knih si docela slušně vydělávám. Mohla bych se postarat o účty, dokud se ti zase nepovede rozjet firmu nebo to, co máš v úmyslu, aby ses zase postavil na nohy. Umím vycházet s penězi a Karie mě má ráda. Já ji taky."

Canton nedokázal nabrat dech. „Přicházím z toho o rozum," řekl se sevřenými zuby.

Janine pozdvihla obočí. Zadívala se na své ruce, kterými mu přejížděla pozvolna po hrudi, a pak se mu podívala do očí. „Z tohohle?" zeptala se fascinovaně.

Hrudník se mu prudce zdvíhal. Překryl dlaněmi její ruce a zarazil tak jejich pohyb. „Poslední dobou jsem měl až moc starostí se svojí rozpadající se říší a budoucností mých zaměstnanců, takže jsem ženám nevěnoval moc pozornosti. Byla to hodně vyprahlá doba," dodal. „Víš, jak to myslím?"

„Asi ano." Maličko se narovnala. „Víš, mě muži fyzicky nikdy moc nepřitahovali."

„Ehm?"

„Tedy, až do teď," opravila se. Podívala se mu zpříma do očí. „Dřív jsem snívala o cestování. Teď mám sny o tobě. Takové, až se za ně stydím."

Šibalsky se usmál. „Povídej."

„To bych se neodvážila."

„Jestli si mě vezmeš, tak bychom s tím mohli něco podniknout."

„A musím si tě nejdřív vzít?"

Mírně se usmál. „Moje matka byla Španělka. Vychovávala mě velmi přísně a staromódně. Nikdy jsem nesváděl panny. A jsem moc starý na to, abych s tím začínal."

„Jinými slovy, hodná děvčata se musí provdat před tím, než je někdo..."

„Jestli se opovážíš to vyslovit, dostaneš lžičku rybího tuku," slíbil jí.

Nakrčila nos. „Přesně tohle bych od tebe čekala."

„Takže moje horší stránky už znáš. A vzhledem k tomu, že jsi nezkušená a nemůžeš mě tedy v posteli s nikým srovnávat," dodal a v očích mu vesele jiskřilo, „tak se ti budu zdát světaznalý a rozhodně nejlepší." Kousnul se do rtu. „Víc než lákavá představa."

Ovinula mu ruce kolem krku. „Miluju tě," řekla tiše. „Budu tě mít za hotového Dona Juana."

Přikývnul, ale pak mu tvář zvážněla. „Manželství je risk."

„Ale není. Budeme se navzájem milovat, starat se o Karii a o Kurta. Budeme mít děti a budeme je mít rádi a já tě nikdy neopustím."

Pevně sevřel čelisti. Objal ji tak, že se skoro nemohla nadechnout, a držel ji dlouho v náruči bez jediného slova. Tělem mu projelo zachvění. Tohle byl slib a byl to závazek.

Vysvobodila si jednu ruku z jeho objetí a znovu se dotkla jeho hrudi. „Kdy?" zeptala se zasněně.

Pochopil okamžitě. „Kdykoli budeš chtít," odpověděl. „Musíme si obstarat prstýnky a zařídit obřad. To by v Mexiku neměl být problém." Zvednul hlavu. „V Lincoln Parku mám městský dům. Dělím svůj čas mezi New York a Chicago. V New Yorku mám jenom byt. Ale ten si chci podržet. Třeba si taky budeš chtít čas od času zaskočit na nákupy nebo za svými vydavateli na Manhattan."

Zasmála se. „Jsi princ."

„Jsem chuďas," trval na svém.

Povzdechla si. „V pořádku. Stejně tě mám radši chudého. Tak budeš mít aspoň jednou provždy jistotu, že jsem si tě vzala pro peníze, co nemáš." Oba dva se hlasitě rozesmáli.

Děti zaslechly smích a přišly se podívat, co se děje.

„Budeme se brát," řekl jim Canton a úplně přitom zapomněl, že Janine požádal, aby o tom pouze *přemýšlela.* S napětím přitom čekal na reakci svojí dcery.

„Ty se oženíš s Janine? Bude z ní moje nevlastní máma? Skvělý!" Karie se vrhla Janine kolem krku. „Ach, Janine, tohle je ten nejlepší dárek k narozeninám, co jsem mohla dostat!"

„Ty máš dneska narozeniny?" vykřikla Janine s údivem. „To jsem nevěděla!"

„Mám pro ni dort a dárek. Chtěli jsme vás pozvat večer na oslavu," vysvětlil jí Canton. Pak protáhnul omluvně tvář. „Ale nějak jsem se tak zabral do té naší záležitosti, že jsem ti to zapomněl říct."

„Mám pro tebe prima počítačovou hru," řekla Janine dívence. „CD-ROM Marsu. Je to napínavý příběh."

„Báječný! Miluju věci z kosmu."

„Ano, všimla jsem si," zasmála se Janine. Pak si povzdechla. „Takže teď tě budu mít za nevlastní dceru. Co kdybychom to nevlastní vynechali?" dodala. „Co takhle máma a dcera?"

„Já jsem pro," řekla Karie potěšené. „A co já?" zabědoval Kurt. „To už s tebou nebudu nikdy moct být? To mám jako napořád zůstat... s *nima?"*

Najednou se s vytřeštěnýma očima zadíval kamsi stranou. „Co tady u všech všudy dělají?"

Janine se obrátila. Byli to jejich rodiče, zpocení a špinaví, v khaki oblečení a širokých slamácích. Mávali na ně z terasy domu.

„Něco se muselo stát," řekla Janine. „Pojďte." Vzala Cantona za ruku a vydali se po písku k domu. Číhaná na únosce byla odložena na neurčito.

Představování proběhlo rychle. Oba profesoři, Dan i Joan Curtisovi, byli nadšeni seznámením s Cantonem Rourkem, o kterém už před tím samozřejmě slyšeli. Zjištění, že si bude brát jejich dceru, je na chvíli zbavilo řeči.

„Vždyť se navzájem moc neznáte," poznamenala Joan opatrně.

„Máme toho tolik společného, že pro nás bude celoživotním potěšením objevovat jeden druhého," řekl Canton a získal ji tím na svou stranu.

Usmála se na něj, tak podobná své dceři. I ona měla tmavé vlasy a zelené oči. Dan byl vysoký a hubený, měl modré oči a lehce prošedivělé vlasy. Vypadal starší než obvykle, když se unaveně sesunul do křesla a popíjel chlazenou vodu z láhve.

Uprostřed obývacího pokoje stála velká krabice. Dan na ni ukázal rukou.

„Vrátili jsme se kvůli tomuhle."

Janine pozdvihla obočí.

„Něco mimořádného?"

„Pár moc dobrých kousků," odpověděl jí otec. „Pokoušeli jsme se zkontaktovat našeho člověka v mexické vládě, ale někdo nám úmyslně poškodil spojení na satelit."

„*Cože vám!"* vykřikla Janine. „Věděla jsem, že tam máte nějaké potíže, ale netušila jsem, že to zašlo tak daleko."

„Šel po nás vykradač vykopávek," řekl Dan. „Hodně odhodlaný. Střílel po nás."

Janine se posadila. Canton jí stál za zády a položil jí ruku na rameno.

„Jsme v pořádku," uklidnila ji matka. „Ale říkali jsme si, že bude moudré vrátit se co nejrychleji zpět do civilizace. Naložili jsme bednu do džípu a vyjeli na plný plyn. Cestou jsme ztratili

průvodce. Jel za námi v náklaďáku, ale pak se někde zpozdil a už jsme ho neviděli. Hned jak jsme sem přijeli, jsme zavolali policii."

„Pokud bych pro vás mohl něco udělat, stačí říct," nabídl se Canton.

„Díky němu jsme se s vámi spojili," dodala Janine na vysvětlenou. „Zná se osobně s mexickým prezidentem."

Na Curtisovy to udělalo dojem. S novým zájmem se oba zadívali na Cantona.

„Myslíte, že se vykradači pokusí o něco i tady v Cancúnu?" zeptala se Janine s obavou v hlase.

„Kvůli tomu, co je v té krabici, nepochybně," řekl Dan pochmurně. „Na jednu stranu jsem nerad, že jsme objevili tak výjimečné naleziště. Všechno jsme zmapovali, vyfotili a zdokumentovali jsme každý krok vykopávek. To pomůže dalším výpravám v pokračování."

„Copak vláda nevyšle nikoho, kdo by se o ty nálezy postaral?" zeptala se Janine.

„Vyšle," odpověděla Joan s úsměvem. „Ale do té doby se o ně musíme postarat my. A bránit je před vykradači tak dlouho, jak jen dokážeme."

Dan Curtis vyndal z kapsy pistoli a položil ji na stůl. „Bude to velmi nebezpečná záležitost."

„To byla archeologie vždycky," řekla Janine důrazně. „Od samých počátků. Ale stojí to za to."

„Takhle jsme uvažovali vždycky, vid', miláčku?" zeptala se Joan manžela, s milující rukou na jeho rameni.

Vzal její ruku do své. „A pořád tak ještě uvažujeme. Ale začínáme na to být trochu staří."

Dan se znova zadíval na bednu. „Doufám, že kvůli tomu nepřijde nikdo z nás k úrazu. Už už jsme se chtěli ubytovat v hotelu, místo abychom jeli sem. Ale pak nám přece jen přišlo rozumnější sem dojet."

„A nemýlil jste se," řekl Canton. „Mám u sebe v domě jednoho muže jako ochranku. Můžeme sehnat ještě někoho, aby to hlídali ve dvou."

Joan se zamračila. „Proč máte doma ochranku?"

„Protože se mě moje máma pokusila nechat unést," vysvětlila jí Karie. „Místo toho ale unesli Janine, praštili ji do hlavy a ona pak byla v nemocnici..."

„Cože?" vykřikli Joan a Dan jednohlasně.

„Jsem v pořádku," řekla mírně Janine a zarazila je rukou. „Nezapomněla jsem nic ze svého výcviku."

„Ty a ta tvoje detektivní práce," zaúpěla Joan. „Miláčku, archeologie by pro tebe byla o tolik bezpečnější!"

„Cha cha. Ale střílelo se po *vás*, ne?" odpověděla jí Janine. „Nicméně Karii jsme zachránili před únosci, ale nejsme si jistí, jestli už to vzdali. Poslední týden to tu bylo hodně zmatené."

„A do toho přijedeme ještě my s dalším malérem na krku," povzdychnul si Dan.

Janine ho poplácala po rameni. „To je v pořádku, tati. Je nás tu dost na to, abychom ohlídali jak Karii, tak bednu. Zvládneme to."

„To se ví," souhlasil Canton.

Dan a Joan si vyměnili úsměvy, ale přesvědčeně nevypadali.

„Jen tak ze zvědavosti - co máte v té bedně?" zeptala se Janine.

„Několik mayských pohřebních sošek, keramiku, zlaté šperky vykládané drahými kameny, ach, a také zlatou pohřební masku."

Janine vyvalila oči. „Královo výkupné," řekla.

„A to všechno je majetkem mexické vlády, jakmile se nám to podaří předat," dodal Dan. „Doufáme, že nám dovolí, abychom si ponechali aspoň jednu nebo dvě keramické nádoby pro naši vlastní sbírku na univerzitě. Ale to záleží na příslušných úřednících."

„Když se vezme v úvahu, čím vším jste si kvůli tomu prošli, tak si myslím, že se o jeden nebo dva kousky hádat nebudou," řekl Canton. Pokročil k nim. „Rád jsem se s vámi seznámil. Musím dovést Karii domů a vyřídit pár pracovních telefonátů. Uvidíme se později."

„Doprovodím tě," řekla Janine, když se její rodiče rozloučili s Cantonem.

Karie poskakovala o několik metrů před nimi. Canton objal Janine kolem ramen a přitiskl ji k sobě. „Komplikace," zabručel.

„A je jich pořád víc a víc," povzdechla si.

„Ale to se dá do pořádku," ujistil ji. „Já se totiž chci oženit a taky se ožením."

Zasmála se a obrátila k němu tvář. „Čím dřív, tím líp," dodala.

Přikývnul. Došli k úpatí schodů na terasu. Sklonil se k ní a políbil ji. „Běž domů." „Buď opatrný."

„Ty taky. Zavolám ti. Zamkněte všechny dveře. Trošku prozvoním telefon, abych zjistil, co se dá ve všech těch věcech podniknout."

„Dej zavřít svou bývalou ženu," navrhla.

„Dobrý nápad, ale ne příliš reálný." Zasmál se. „Ale rozhodně tu bude nějaký způsob, jak jí překazit chutě k dalším pokusům. A já na něj přijdu." Mrknul na Janine. „A ty se koukej nevrhat do žádného dalšího maléru."

„Pro tebe to platí taky," usmála se.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Nemůžu tomu uvěřit," řekla Joan Curtisová starostlivým hlasem. „Moje dcera si bude brát pana Softvéra. Máš tušení, jak je slavný a kolik peněz v životě vydělal?"

„Momentálně je bez halíře," pravila Janine klidně.

„Ten nebude nikdy bez halíře. S takovou hlavou ne," ušklíbnul se Dan. „Je to pěkně chytrý chlapík. Ten to všechno získá zpátky a ještě s úroky."

„Ale i kdyby nezískal, tak je to jedno. Jsem do něj blázen," přiznala se Janine.

„Zdá se, že je to oboustranné. A já myslela, že budeš na věky věků čekat, až tě Quentin požádá o ruku," dobírala si ji matka. „Jsem ráda, že k tomu nedošlo," dodala. „Quentin pro tebe nikdy nebyl ten pravý."

„To už teď vím taky. Jen se mi asi nechtělo nic měnit až do chvíle, kdy se objevil Canton."

„Poslouchejte," řekla najednou vzrušeně Joan s očima upřenýma na obrazovku televize. „Právě mluví o hurikánu. A prý se to blíží sem!"

„Hurikán?" zasténal Dan. „To nám tu ještě scházelo!"

„Zrovna říkají, že pokud by se to sem přiblížilo, budou muset možná evakuovat pobřeží. A vypadá to, že se přibližíí."

„A já doufal, že chytíme letadlo zpátky do Států," řekl Dan a starostlivě se zadíval na bednu se vzácným nákladem. „Co budeme dělat?"

„Pojedeme do vnitrozemí," řekla Janine. „Canton má pronajaté auto. Potřebujeme ale ještě dodávku, abychom mohli vzít váš náklad."

„S vykradači vykopávek a únosci v patách." Dan Curtis si povzdechnul.

„Teď není čas na vzdychání," řekla rázně jeho žena a začala sbírat věci. „Musíme si pospíšit. Co nejdřív sbalit a vyjet odtud."

Než si stačila dobalit kufr, přišel Canton s dětmi.

„Blíží se sem hurikán Opál," začal, ale zarazil se, protože si všimnul nepořádku v obývacím pokoji.

„Už to víme," řekla Janine. „Balíme, ale potřebujeme si ještě pronajmout dodávku na tu bednu."

„To nech na mně. Navrhuju, abychom jeli společně. Čím víc nás bude, tím to bude bezpečnější. Mám přítele, který má sídlo na půl cesty do Chichén Itzá. U něj to můžeme přečkat. Kromě toho má ozbrojenou ochranku," dodal s úsměvem.

„Ozbrojenou ochranku?" zeptala se Janine udiveně.

„V mládí býval nájemným vojákem. Teď je to ženatý muž a mají dvě děti. Přestěhovali se sem z Chicaga. V Quintana Roo moc nesněží," dodal vesele.

„Znáte zajímavé lidi, pane Rourke," poznamenal Dan.

„Říkejte mi Cantone. Ano, mám pár pozoruhodných známých. Tu dodávku zařídím. Karie, zůstaneš tu s Janine a Kurtem."

„Tati, má ten tvůj známý televizi?" zeptala se ho dcerka. „Musím vidět zápas Bravesů. Jde jim o postup!"

„Zimní soutěž stejně nikdy nevyhrajou," začal. Karie vyšpulila spodní ret. „To se ví, že vyhrajou. Věřím jim!"

Zavrtěl hlavou.

O dvě hodiny později už čelili větru a lijáku a pomalu se sunuli ve svých vozech po úzké dlouhé dlážděné silnici, která vedla k sídlu Cantonova přítele.

Z obou stran je svírala džungle. Mezi stromy se sem tam objevila malá městečka, *pueblos,* kde se nad domky tyčily talíře satelitních přijímačů a sloupy s elektrickým vedením. Přímo na stromech byly přitlučené nejrůznější reklamní cedule. V uličkách plných bláta si v dešti hrály děti a psi. Podlahy obílených domků byly z udusané hlíny, ale čistě umetené. Mezi stromy se rozkládaly dřevěné a oplechované krámky a po cestě uviděli i několik vyzdobených kapliček. Minuly je dva turistické autobusy, které patrně mířily do starých mayských středisek, jako bylo Chichén Itzá.

„Jsi nějak zticha," poznamenala Joan k dceři z předního sedadla dodávky. „Nechtěla jsi raději jet s Rourkeovými?"

„Jede s nimi Kurt," řekla. „Myslela jsem, že bude rozumnější, když pojedu s vámi."

Dan se zasmál. „Abys nás ochránila?"

Jen se pousmála. „Ani jeden z vás neovládá bojová umění."

„To je pravda, děvenko." Joan se jemně dotkla její ruky. „Co bychom si bez tebe jenom počali?"

„To tedy vážně nevím," řekla Janine a myslela to vážně, přestože rodičům to připadalo jen jako vtipná poznámka.

U příjezdové brány sídla Cantonova přítele stáli dva muži s puškami. Ať už jim Canton řekl cokoli, vyvolalo to na jejich tvářích široké úsměvy. Otevřeli bránu a Canton mávnul rukou z okénka, aby jela dodávka napřed.

V rozsáhlé zahradě stál bílý dům s červenou pálenou střechou, arkádami a gejzíry rozkvetlých květin v každém okně a na každé římse. Vypadal španělsky a sem do džungle zapadal ideálně.

V okamžiku, kdy přijížděli k prostorné, elegantní terase, na které byly rozestavěné židle a zavěšená houpací síť, se otevřely vstupní dveře a z nich vyšli dva lidé.

Muž byl vysoký, tmavovlasý a velmi elegantní. Měl knírek a vypadal velmi jihoamericky. Žena byla drobnější, s dlouhými plavými vlasy, a v náručí držela miminko. Za nimi vyšel ze dveří asi devítiletý chlapec.

Oba vozy zastavily a Curtisovi i Rourkeovi vystoupili.

Muž jim vyšel vstříc. „Stihli jste to rychle," řekl Cantonovi, zatímco si vřele potřásali rukama. „Tohle jsou asi Curtisovi, o kterých jsi mi říkal. *Bienvenidos a mi casa,"* uvítal je. „Vítejte u mě doma. Jsem Diego Laremos. Tohle je moje žena Melissa, můj syn Matt a naše maličká dcerka Carmina." Obrátil se a něžně promluvil ke světlovlasé ženě. *„Enamorada,* tohle je Canton Rourke, o kterém jsem ti vyprávěl."

„Moc ráda vás poznávám," řekla žena s úsměvem a lehkým britským přízvukem. „Jsme s Diegem moc rádi, že u nás pobudete. Věřte mi, že tady jste v bezpečí."

„Jsme vám moc vděční za vaše pohostinství," řekl Dan Curtis a napřáhl ruku. „Máme s sebou několik nesmírně cenných věcí, které se nám snaží ukrást vykradači vykopávek. Doufali jsme, že ještě dneska odletíme do Států, ale právě evakuují Cancún."

„Vykradači vykopávek tu jsou věčným problémem. Stejné to bylo i v Guatemale, kde jsme dřív s Melissou bydleli."

„Zkoušeli jsme žít v Chicagu, ale zimy tam jsou kruté," řekla Melissa se smutným úsměvem. „Měli jsme obavy brát s sebou Matta do Guatemaly, a tak jsme se nakonec přestěhovali sem. Není to tu nádherné?"

„Naprosto," řekla Janine. „Musí to být krásné žít celý rok v tomhle rozkvetlém ráji."

Canton ji objal kolem ramen. „Myslíš?" zeptal se jí jemně. „Tak to bych tu v okolí mohl koupit nějaký pozemek, kdybys chtěla."

„Opravdu?" zvolala Janine. „To by bylo nádherné. Mohli bychom se vídat s Melissou."

Melissa se celá rozzářila. „To by bylo skvělé. Mám všechny vaše knihy," dodala s ostychem.

„Tak to se tu budu cítit teprve dobře. Můžu si ji pochovat?" zeptala se a láskyplně se zadívala na miminko v hostitelčině náruči.

„Ale jistě." Melissa jí dítě podala a Janine si k sobě miminko opatrně přivinula. Celá se rozzářila, protože holčička se na ni zadívala svýma tmavomodrýma očima a začala si broukat.

„To je ale zlatíčko!" zvolala Janine nadšeně.

Canton se na ni díval a v hlavě mu vyvstal obraz Janine, jak bude jednou chovat jejich vlastní dítě. Zatajil se mu dech.

Podívala se na něj a ostýchavě se usmála. „Mohli bychom si pár takovýchhle pořídit?"

„Kolik jen budeš chtít," řekl zastřeným hlasem.

„Beru tě za slovo," slíbila mu.

Pan Laremos a jeho žena byli ti nejzajímavější lidé, které kdy Janine potkala, a že jich v životě potkala hodně. Diego měl v Chicagu další dva přátele, se kterými býval v nájemné armádě. Jeden z nich byl právník a působil nyní jako soudce a druhý vedl školu pro špičkové pracovníky bezpečnostních složek.

„Další člen téhle naší party je v Texasu," dodal Diego. „Taky je ženatý a mají ranč. A jiný žije v Montaně. Už měl dost života ve městě, a tak tam odvezl ženu a děti. 1 on má ranč. Každý rok se scházíme, ale kvůli všem těm dětem to musíme dělat v létě o prázdninách."

„Jste mimořádný spolek," řekl Canton s respektem. „Všichni jste byli kdysi v nájemné armádě. Udivuje mě, že jste se všichni oženili a máte děti."

Laremosovi se na sebe podívali. „Inu, takový je život."

Canton se usmál na Janine přes veliký jídelní stůl, u kterého pojídali saláty a popíjeli výtečnou kávu. „Seznámil jsem se s nimi se všemi, když jsem měl problémy s malou počítačovou společností, kterou jsem založil v jedné rozvojové zemi. Provozoval jsem svůj podnik ekologicky, ale pak tam byla druhá společnost, která pustošila deštný prales a vyvražďovala domorodce. Když vláda řekla, že nemá peníze ani lidi na to, aby s tím něco udělala, poslal jsem tam Laremose a jeho hochy, kteří připravili té společnosti několik velmi, ale velmi nepříjemných překvapení. Nedlouho potom to společnost zabalila a zmizela."

„To je skvělé," řekla Janine s obdivem.

„Potom jsme založili nadaci a koupili jsme tomu sužovanému domorodému kmenu půdu, která je teď jejich. Nemám rád zisky založené na zbídačování a ničení," řekl Canton prostě.

„Doufám, že se ti to všechno vrátí, *amigo"* řekl Laremos upřímně. „Potřebovali bychom více průmyslníků, jako jsi ty. Kteří dokáží udržet rovnováhu mezi ziskem a odpovědností k životnímu prostředí."

„Zisky jsou teď to poslední, na co bych myslel," řekl Canton a opřel se. „Hlavně doufám, že se nám povede odradit naše pronásledovatele. Myslím, že nám cestou sem byli v patách."

„To jistě byli. Ale," řekl Laremos s šibalským úsměvem, „vaši pronásledovatelé se dočkají nemilého překvapení, pokud by se sem chtěli dostat. Moji muži jsou oddaní a nejsou příliš vlídní. A mají zbraně."

„To jsme si všimli," řekla Janine. Oči ji jen zářili. „Už mám nápad na další knihu."

„A chcete nás do ní dát?" zeptala se Melissa nadšeně. „Pak bych tam ráda vystupovala jako blonďatá sexy krasavice, která zmámí a zbaví smyslů velkého, silného Jihoameričana."

„Ale to děláš přece každý den po celý náš život, *enamorada"* řekl Diego a přitiskl si její drobnou ruku ke svým rtům. „Nemusí o tom vědět celý svět."

Melissa se na něj usmála. Vyměnila si se svým mužem pohled, který vyvolal úsměv i na Janinině tváři. Musí to být nádherné, být tak dlouho svoji a stále se milovat. Obrátila pohled ke Cantonovi. Díval se na ni. Neřekl ani slovo, ale jeho oči jí řekly, že i oni budou takhle šťastní. Jeho úsměv jí to slíbil.

Zdrželi se u Laremosových dva dny, dokud se hurikán nepřehnal. Když jejich sídlo opouštěli, nebylo po vykradačích vykopávek nebo únoscích ani vidu ani slechu. Ale po chvíli jízdy zjistili, že jsou opět sledováni. Tentokrát se za nimi vydala dvě auta, která se nikterak nepokoušela zakrýt, že je sledují.

Cantonovo auto a dodávka s Curtisovými se řítily na plný plyn po úzkých zabahněných silnicích. U jedné křižovatky se jim povedlo získat takový náskok, že zmizeli svým pronásledovatelům z dohledu. Canton prudce zatočil doprava a sjel z cesty mezi stromy a křoví. Mávnul na Dana, aby ho následoval. Hradba stromů a houštin byla naštěstí dostatečná, aby je skryla. Po chvilce dorazili na křižovatku jejich pronásledovatelé. Zastavili svá auta vedle sebe a chvíli se radili. Pak se rozdělili a každé auto se vydalo jiným směrem, aby zvýšili pravděpodobnost dostižení své kořisti. Sotva zmizeli z dohledu, dohodli se Canton s Danem, že se vrátí zpět do poslední vesnice a odtud odbočí na silnici do Cancúnu.

„Neztrácejte nervy," povzbudil Canton Curtisovy.

„Žádné strachy," ujistil ho Dan. „Jeďte zase vepředu."

„Jsi v pořádku?" zeptal se Canton Janine, která opět jela se svými rodiči.

Přikývla. „Jsem. Dej pozor na Kurta a na Karii." „To víš, že dám."

Zamával jim a vyrazil s vozem na hlavní silnici. Dodávka vyjela hned za ním. Podařilo se jim zajistit si dostatečný náskok, ale zdaleka neměli vyhráno. Pronásledovatelé jistě brzy zjistí, že se stali obětí uskoku, a obrátí se zpět.

Dojeli do Cancúnu po setmění a ubytovali se v hotelu. Všem se zdál hotel bezpečnější než jejich domy na pláži. Vyložili auto i dodávku a oba vozy vrátili do půjčovny, odkud si vypůjčili jinou dodávku. Janine totiž napadlo, že tím by mohli pronásledovatele svést ze stopy.

To by se bývalo i podařilo, jenže... Únosci spatřili Cantona a Janine před půjčovnou aut a okamžitě jim došlo, co se tu děje. Jeden z nich, místní člověk, měl sestřenici, která v půjčovně pracovala. Stačilo jí, aby trochu zaflirtovala s úředníkem, který měl výpůjčky na starosti, a během hodiny únosci věděli nejen jméno hotelu, ale i číslo pokoje, ve kterém se nalézá jejich kořist.

A aby bylo ještě hůř, vykradač vykopávek, který byl také z Cancúnu, byl příbuzný lidí, co se pokoušeli provést únos Karie. Rozhodli se tedy, že spojí síly a zisky si rozdělí.

Mezitím se Canton, Janine, děti a Curtisovi bez jakéhokoliv podezření ubytovali v sousedících pokojích a čekali na nejbližší let do Chicaga. I Curtisovi byli rozhodnuti odjet už domů. Týdny jejich archeologické práce v Quintana Roo přinesly skvělé výsledky. Nejenže toho teď mohli hodně předvést mexické vládě, ale měli i dost materiálu na knihu a několik let přednášek.

Vládní zmocněnec se s nimi měl sejít brzy ráno v hotelu a projít s nimi nalezené artefakty.

Nevěděli ovšem, že na tohoto zmocněnce si vykradači vykopávek počíhali a nahradili ho svým člověkem...

„Bude to pro nás úleva, až všechny tyhle poklady předáme," poznamenal Dan Curtis u večeře. „Ne že bych litoval, že jsme je našli, ale je to obrovská zodpovědnost."

„Věděli jste, že na začátku našeho století se do Chichén Itzá vypravila skupina archeologů a byli tam zavražděni?" nadhodila Joan.

„Dívala jsem se na dokumentární film na Discovery Chanel," poznamenala Janine. „Bylo to velmi zajímavé. Po prvních archeologických výpravách na začátku století sem Peabodyovo muzeum z Harvardu vyslalo svého agenta, aby tu pro ně shromažďoval materiál. Teď jsou všechny ty věci v šuplících v muzeu, ale nejsou přístupné veřejnosti. Jenže to všechno patří vlastně Mexiku. Proč tedy mexická vláda nepožádá o jejich navrácení? Na to jsou přece zákony, ne?"

Dan přikývl. „To ano, ale tyhle nálezy byly provedeny v době, kdy zákony na ochranu před vývozem ze země ještě neexistovaly. Je to komplikovanější, než by se mohlo zdát laikovi."

„Stejně je to škoda," řekla Janine. „Takhle nikdo ty nádherné mayské umělecké předměty neuvidí. A už vůbec je pak nespatří potomci Mayů z Quintana Roo."

„Ale takhle jsou zase zachovány pro budoucí generace," vysvětloval jí otec. „Artefakty zanechané na nalezišti většinou stejně končí na černém trhu a pak u nějakého sběratele, který se je neodváží ukázat vůbec nikomu." Usmál se na dceru. „Vím, že to není dokonalý systém," poznamenal, „ale prozatím je to ten nejlepší, který máme."

„Já vím. Každá mince má dvě strany. A třeba zrovna vy dva jste vzorní archeologové. Děláte svou práci víc než zodpovědně," řekla Janine s úsměvem. Byla na své rodiče hrdá.

„Je mi jen líto, že jsme neměli víc času," řekl Dan posmutněle. „Myslím, že jsme před sebou měli další velký nález. Našli jsme neobvyklé pohřebiště, naprosto odlišné od těch, co jsme doposud objevili. Zrovna jsme ho začali odkrývat, když začaly ty potíže."

„Pověrčivý člověk by si hnedle pomyslel něco o kletbě za rušení klidu mrtvých," pronesla Janine s veselou škodolibostí.

Dan se zasmál a mrknul na svou ženu. „Spisovatelka musí vždycky přijít s něčím extra. Kdepak kletba, to byla prostě smůla. Seňor Peréz nás sledoval od chvíle, co jsme vystoupili z letadla. Nejdřív se nás pokoušel uplatit, a když to nezabralo, dělal neurčité výhrůžky, že proti nám poštve mexickou vládu. Jenže my jsme měli všechna úřední povolení, takže ani tyhle hrozby nezabraly. Tak si kousek od nás rozbil tábor a začal nám škodit."

„Škodit? A jak?" zeptala se Janine. Všimla si, že i Canton pozorně naslouchá.

„Uprostřed noci se třeba náhle spustil podivný rachot. Začalo se nám ztrácet nářadí. Nemohli jsme ho ale z ničeho konkrétního obvinit. Dokonce jsme ani nemohli dokázat, že byl na našem nalezišti, přestože jsme věděli najisto, že tam byl." Dan zavrtěl hlavou. „Pak už toho na nás bylo moc, zvlášť když nám poničil spojení přes satelit. Vzali jsme to, co jsme měli, a odjeli jsme."

„Ale co teď bude s nalezištěm," zeptal se Canton věcně. „Nebude ho propátrávat?"

„V tom je ten vtip, že si Seňor Peréz myslí, že jsme všechno vzali s sebou," řekla Joan. „A na náš nález nového pohřebiště jsme byli tak opatrní, že jsme tam s sebou nebrali ani místní dělníky. Všechno jsme zase pečlivě zamaskovali a zakreslili do svých map. Postaráme se, aby se dostaly do povolaných rukou. Teď se ještě musíme postarat o to, aby se nestalo nic těmhle artefaktům, dokud je nepředáme vládnímu zmocněnci. Obávám se, že Peréz je schopen všeho."

„Mám dva muže, kteří hlídají hotel," řekl Canton. „Tady budeme až do odletu letadla v bezpečí."

Karie a Kurt odešli z balkónu a vešli do Kurtova pokoje. Za okamžik se objevili a nesli si fotoaparát a velikou tašku.

„Mohli bychom si na chvilku zaběhnout na pláž?" zeptala se Karie a pověsila si fotoaparát na krk. „Chtěli bychom si udělat pár fotek."

„Myslím, že to není moc rozumné," namítnul Canton.

„Prosím tě, tati," zaúpěla Karie. „Vždyť jsi říkal, že je to tu bezpečné. Že nás tu hlídají tvoji lidé. Máma už nic zkoušet nebude."

Obě děti vypadaly zoufale. Bylo pro ně těžké být celý den zavřené v hotelu.

„Tak dobře. Ale nejdřív vybavím jeden telefonát," řekl Canton. „A zeptejte se, jestli to nebude vadit Kurtovým rodičům."

„Jestli je bude mít někdo na očích, tak je to v pořádku," souhlasil Dan.

Canton vybavil svůj telefonát a děti radostně vzaly tašku a vyrazily ven.

Janine se za nimi starostlivě dívala. „Víš určitě, že je ten tvůj člověk ohlídá?"

Přikývnul.

„Je to špička ve svém oboru. Když nepracuje pro mě, zaměstnává ho federální vláda." „Dobře. Věřím ti," řekla Janine.

Kurt se podíval přes rameno, zatímco s Karií běželi po písku k vodě. „Hurá!" vykřikl. „Už jsem si myslel, že nás ven vůbec nepustí! A to jsme se kvůli tomuhle nadřeli jak koně." Shodil těžkou tašku z ramene.

„To máš pravdu," řekla Karie s úlevou. „A ani se nás nezeptali, co máme v té tašce. Díkybohu."

„Tak abychom se pustili do práce," pobídnul ji Kurt a začal rozepínat zip u tašky. „Nemáme moc času."

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Děti si hrály na pláži. Dan a Joan Curtisovi se probírali obsahem své bedny a připravovali archeologické nálezy k předání vládnímu zmocněnci pro starožitnosti.

Canton s Janine zatím seděli na balkóně, drželi se za ruce a sledovali, co se děje na pláži. Byli příliš nervózní na to, aby pustili Karii s Kurtem z očí.

„Co to tam dělají?" zeptala se Janine, která s přimhouřenýma očima sledovala, jak děti něco vybalují z tašky. Vypadalo to jako části hadice, kravská lebka, pár kousků gumy, pytel peří, několik balónků a kus kožešiny.

Canton pustil její ruku a přistoupil k zábradlí balkónu. Nakrčil obočí. „Copak asi zase mají za lubem?"

Vyrušilo je zazvonění telefonu z pokoje. Dan Curtis zvednul sluchátko a začal s někým rozmlouvat.

„Ano, to bych mohl," řekl pomalu a bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí. „Ale proč?"

Chvíli bylo ticho.

„Aha, chápu. Ale bude to spousta práce, zase to všechno zabalit," vysvětloval komusi do telefonu. „Proč nemůžete přijet sem do hotelu?"

Canton, jehož rozhovor zaujal, vešel do pokoje. „Kdo to je?" zeptal se Dana.

Dan položil dlaň na mluvítko. „Ten muž z ministerstva kultury, zmocněnec pro starožitnosti."

„Jak se jmenuje?" zeptal se Canotn rychle. „Jak se jmenujete?" zeptal se Dan muže. „Carlos Ramirez," ozvalo se ze sluchátka. Dan to sdělil Cantonovi.

Canton přikývnul a přimhouřil oči. „Zeptejte se ho, jak má ráda Lupe vajíčka."

Byl to divný požadavek, ale Dan se muže zeptal. Během vteřiny bylo spojení přerušeno.

„Cha cha!" Canton se rozesmál na celé kolo.

„Teď se směješ stejně jako on," povzdechla si Janine zasněně.

Zamračil se. „Jako kdo?"

Zrudla. „Ale to nic."

Canton zvednul ruce. „Já nejsem mimozemšťan," řekl. „A nejsem ani herec!"

„Promiň," omluvila se mu a zčervenala.

Podíval se na ni. „Později si musíme promluvit." Pak se obrátil na Dana. „Co po vás ten chlap chtěl?"

„Řekl mi, abych zavezl bednu se všemi předměty do vládního skladiště ve městě."

„Čili do pasti," odpověděl Canton rozzlobeně. „Určitě jim došlo, že tohle místo máme zabezpečené. Tak se pokusili o léčku. Nevyšlo jim to. Ale to je nezastaví."

„Co udělají teď?" zeptala se Joan s obavami.

„To nevím," řekl Canton klidně. „Ale nejdřív ze všeho se musíme spojit se skutečným náměstkem ministra, který má na starosti starožitnosti," dodal. „Hned mu zavolám."

Janine zaslechla, že v telefonickém rozhovoru padlo jméno Lupe.

„Lupe je náměstkova manželka," překládala Joan a zasmála se, zatímco pozorně naslouchala. „A vajíčka nejí - je na ně alergická."

„Okamžitě sem pošle svoje muže," řekl Canton, když zavěsil. „A ti budou mít nejen pravé dokumenty, ale taky zbraně. Jestli nás ten vykradač náhodou odposlouchával, tak je mu teď jasné, že se má na co těšit."

Janine to všechno se zájmem poslouchala, ale najednou sebou trhla. Vždyť nechali Kurta a Karie na pláži bez dohledu!

Vyběhla na balkón a začala propátrávat zrakem pláž. Srdce se jí zastavilo. Děti nebyly v dohledu. Na místě, kde si hrály naposledy, byla velká hromada písku, ale děti nikde.

„Jsou pryč!" vykřikla.

Canton a Dan se vyřítili ze dveří. Nezdržovali se výtahem a schody dolů brali po třech. Za nimi běžela Janine. Joan zůstala nahoře a hlídala bednu.

Náhle se ozval hlasitý křik. Vycházel od opuštěné boudy na pláži, ve které bývala půjčovna potápěčských potřeb.

Dva muži tam drželi Karii a Kurta a další dva s vytaženými pistolemi k nim právě dobíhali.

„Pane bože, to je on!" vyrazila ze sebe Janine, když si dobře prohlédla jednoho z ozbrojených mužů. „To je ten únosce a jeho kumpáni!"

„Kurta drží Perez, ten vykradač," vykřikl Dan zuřivě. „Propána, ty dvě party se daly dohromady," zasténal a pak vykřikl směrem k únoscům: „Okamžitě ty děli pusťte, vy zbabělci!"

Muži s dětmi vyšli ze stínu na slunce. Vedle nich kráčel snědý dlouhán s namířenou pistolí.

Janine se lehce přikrčila. Teď na toho ozbrojeného chlapa zaútočit nemůžu, pomyslela si bleskově, ale jestli se naskytne vhodná příležitost, nebudu váhat.

„Ne," řekl Canton polohlasem, když si všimnul jejího napětí a domyslel si, co chystá. „Proboha, jen to ne. Tentokrát mi musíš věřit. Mám v rukávu eso. Dej mi šanci, abych ho mohl vytáhnout."

Dan, který stál vedle své dcery, tomu nerozuměl.

Ale Cantonův hluboký hlas zněl přesvědčivě. Přece by neriskoval život Karie, pomyslel si Dan. Canton má jistě na mysli nějaký výměnný obchod nebo něco podobného. V tom byl koneckonců odborník. Pokud je tu nějaká možnost, jistě už o ní ví.

Janine čekala se zatajeným dechem. Tváře obou dětí byly vyděšené. Muži je drželi pevně.

„Chceme mayský poklad, seňore Curtisi," požadoval Perez. „Chceme ho hned teď. Když nám ho vydáte, pustíme děti. Jinak si je u sebe podržíme do té doby, než splníte náš požadavek."

„Tak vy jste se spolčili, co?" zavrčel Canton. „Velmi chytré."

„V jednotě je síla." Perez se ironicky usmál. „Potřeboval jsem pomoc a tito muži chtěli pouze, abych jim zaplatil. Už nechtějí pracovat pro seňoru Rourkeovou. Stále jim ještě dluží za jejich služby."

„To je pro Marii typické," poznamenal Canton. „Vaše chyba. Ale tentokrát jste překročili veškeré hranice. Zaplatíte za to dlouhým, velmi dlouhým pobytem ve vězení."

„Máme zbraně, *seňore"* řek Perez posměšně.

„Opravdu?" Canton kývnul na snědého muže, ve kterém Janine poznala únosce z lodi. Akce, kterou v následujícím okamžiku dlouhán provedl, se odehrála tak rychle, že ji Janine skoro nestačila sledovat. Osvobodil obě děti a muži, kteří je před chvílí drželi, se najednou váleli se sténáním a kňučením v písku. Perez ucouvnul a dal ruce vzhůru. Zbraň se totiž náhle obrátila proti němu a snědý muž, který ji držel, nevypadal, že by zaváhal s jejím použitím.

Janine se prudce nadechla. Dan chytil do náruče Kurta a Canton zase zvedl ze země roztřesenou Karii.

„Za to, že tak vyděsili děti, bych si to s nimi měl ještě vyřídit," řekl dlouhán a sklouzl pohledem z Pereze na svíjející se muže na zemi. Pistole se v jeho ruce ani nezachvěla. Perez hlasitě polknul.

„To je nějaké nedorozumění," vykoktal ze sebe.

„Ano, ke tvé smůle," přikývnul dlouhán. Pak mrknul na Cantona. „Co s nimi?"

„Mexické úřady už se o ně postarají," řekl Canton ledově. „Únos dětí je odporný, zbabělý čin. Kdyby byli ublížili mojí dceři, zabil bych je."

„To jsem skoro udělal," odpověděl dlouhán. „Ujišťuju vás, že se děti ani na minutu neocitly ve skutečném nebezpečí." Upřel své oči na Perezovu popelavou tvář. „Mohl jsem ho sejmout ve kterémkoli okamžiku."

„Myslím, že mu to právě dochází. Díky za pomoc, Rodrigo."

Dlouhán pokrčil rameny. „*De nada.* Dlužil jsem vám službu." Kývnul na Pereze a ony dva muže, kteří se pomalu sbírali ze země, aby vykročili před ním.

„Ale on mě strčil z té lodi," vyhrkla Janine. „Copak neslyšíš, co ti říkám?"

„Rodrigo se vetřel mezi únosce," řekl jí Canton. „Nemohl jsem ti říct, kdo to je. Kdyby se to prozradilo, mohlo ho to stát život. Ne že by ho už mnohokrát neriskoval," dodal. Podíval se na Karii. „Jsi v pořádku, beruško?"

„Ano tati. *Že to bylo děsně vzrušující?!*" neudržela se.

„To tedy bylo! A on měl pistoli! Kdepak je máma?" dodal Kurt a rozhlédnul se kolem. „Musíme jí to honem povědět!" Vyrazili s Karií k hotelu. Janine jen zavrtěla hlavou nad tím, jak snadno děti celou záležitost překonaly.

„Není divu, že se tu pořád potloukal kolem," řekla. „Ale já bych měla svou detektivní licenci s ostudou pověsit na hřebík."

„Janine, on je ve svém oboru jednička," uklidnil ji Canton.

„Vyprávěj mi o něm. Je u CIA?" vyzvídala Janine.

Canton se usmál. „Já nevím. Nikdy se o svém zaměstnavateli nezmiňoval. Když jsem se s ním seznámil, byl stejně jako Laremos nájemným vojákem. Bojovali spolu v Africe."

Janine zamyšleně vtáhla spodní ret. „Už se mi v hlavě rodí nová kniha..." začala. Pak se podívala na Cantona. „A ona to zkusí znova?" zeptala se s obavou v hlase.

„Kdo? Marie?" Pokrčil rameny. „Pochybuju. Ve své podstatě je dost líná. A když si uvědomí, že by ji mohli obvinit z iniciování mezinárodního únosu dítěte, tak bych řekl, že jí přejdou chutě. Na peníze, kterými ji po rozvodu podporuju, si bude muset počkat."

Canton vzal Janine za ruku a něžně se na ni usmál. Zatímco se na sebe zamilovaně dívali, Dan je opustil a vrátil se do hotelu. Tam našel vyděšenou, bledou Joan. Obě děti jí právě barvitě líčily celou událost.

„Nevěř tomu, co ti říkají," uklidnil ji manžel. „Jsou to všechno lži."

„Ale tati," povzdechl si Kurt. „Proč musíš vždycky všechno zkazit."

„Netrap maminku," napomenul ho otec. „Už je to za námi."

„Bude to za námi," opravila ho Joan, „až vládní zmocněnec odveze ty předměty do Mexico City."

Karie se podívala na hodinky a nešťastně se posadila do křesla. „Právě začal zápas," zasténala, „a já vůbec neuvidím, jak si povede můj tým Bravesů ve Světovém poháru!"

„Zítra už budou letadla létat normálně a všichni se určitě dostaneme domů," řekl Dan Curtis k její veliké úlevě. „A musím říct, že tentokrát už mi to nebude nijak líto."

„Mně taky ne," souhlasila s ním Joan a objala ho.

„Bylo to pár pěkně těžkých týdnů. Kde jsou ti dva?" zeptala se.

„Zírají si dole na pláži z očí do očí," řekl pohotově Kurt.

„Však ono je to za třicet let přejde," usmál se Dan.

Joan na něj mrkla. „Až za třicet? Tak to máme ještě skoro deset let před sebou." A položila muži ruku na rameno.

Canton kráčel zpátky k hotelu ruku v ruce s Janine, ale tvářil se ustaraně. Janine neměla tušení, co ho trápí.

„Jseš si naprosto jistá, že si mě nechceš vzít jen proto, že se podobám tvému mimozemskému hrdinovi z televizního seriálu? Anebo kvůli mojí slávě bývalého milionáře?" zeptal se jí.

Tak o tohle jde! pomyslela si Janine a hned se jí ulevilo. „Ano, jsem si jistá," odpověděla mu. „Už jsem ti to říkala."

„Já vím. Ale mám pocit, že mě k němu sem tam přirovnáváš. Dělá mi to starosti."

„To je mi líto," řekla upřímně, zastavila se a podívala se mu do tváře. „Už to víckrát neudělám."

Povzdechl si a zahleděl se jí do očí. „Přemýšlel jsem o té svatbě."

Vycítila jeho váhání a pomyslela si, že teď se blíží nevyhnutelné. „A už se ti do ní nechce..."

Bylo na něm vidět, jak se sebou bojuje. „Chce. Ale ne hned."

Janine měla pocit, že jí snad pukne srdce. Přesto se jí podařilo se usmát. „Jak chceš." „Nic víc mi neřekneš?"

„Nechci, abys pak někdy říkal, že jsem tě do manželství vehnala," utrousila jakoby nic, ale odvrátila pohled, aby si z něj nepřečetl, jak moc ji to bolí. „Stejně musím dopsat tu knihu, takže i pro mě bude pohodlnější, když to odložíme."

Zastrčil si ruce do kapes. „Tak to tak udělejme. Zavolám ti, řekněme za měsíc, a uvidíme oba, jestli se pro nás mezitím něco nezměnilo."

„Dobře," souhlasila.

Před vstupními dveřmi se rozešli. Janine se celý večer tvářila před svou rodinou statečně, ale v posteli plakala, dokud ji nepřemohl spánek. Byla ráda, že se jí nikdo na nic nevyptával. Netušila, že její bledá, ztrhaná tvář sdělila všem okolo, co chtěli vědět.

Příštího rána se objevil skutečný vládní zmocněnec a převzal archeologické nálezy. Nedlouho potom nastoupili Curtisovi do letadla do Indiany a Janine odletěla do Chicaga. Canton s Karií se rozhodli zdržet ještě pár dní v Cancúnu. Janine hluboce ranilo, že si s ní Canton na rozloučenou ani nepotřásl rukou. Jen se velmi zdvořile usmál a popřál jim všem šťastnou cestu s příslibem toho, že se ozve. A víc nic.

Ne jeden, ale dva měsíce trvalo, než se Canton zase ozval. V té době vyhráli Atlanta Braves Světový pohár. Po jejich vítězství volala Kurtovi Karie, která dostala z přemíry štěstí skoro hysterický záchvat. Ale od Cantona ani slovo. A Karie se o něm do telefonu vůbec nezmínila. Bylo zřejmé, že problémy s její matkou se už nějak vyřešily, a to byly dobré zprávy.

Janine mezitím dokončila svou knihu a začala psát další, jejíž děj umístila tentokrát do Cancúnu. Znovu se začala dívat na svůj oblíbený sci-fi seriál a trápilo ji, že tam její hrdina delší dobu nevystupuje. Když se konečně zase v jednom díle objevil, znovu užasla nad jeho podobností s Cantonem, ale mimozemšťan z obrazovky nedokázal ani v nejmenším zaplašit její stesk po exmilionáři ze sousedního plážového domu. Tolik by chtěla vědět, kde asi je a co dělá. Zdálo se, jako by zmizel z povrchu zemského a ani v tisku a televizi o něm nebyly žádné zprávy, přestože se média snažila po něm pátrat.

Jedinou připomínkou jeho existence byla fotografie v bulvárním deníku. Vyfotili ho ve společnosti jakési tmavovlasé krásky na nějakém nóbl večírku. Krasavice k němu vzhlížela s rozzářenýma očima a on se na ni usmíval. Výborně, pomyslela

si Janine, když házela zmuchlané noviny do koše. Obyčejný bezcitný záletník!

Vrátila se k práci, ale bolelo ji z toho u srdce a netěšilo ji ani pomyšlení na nadcházející svátky. Chicago bylo ověšené vánočními ozdobami, ale Janine skoro nevstávala od počítače. Jako by se jí vůbec nechtělo těšil se z vánoční atmosféry.

Rodiče s Kurtem už postavili vánoční stromek. Zatelefonoval jí Quentin a jen tak mezi řečí zmínil, že se vídá s anglickou profesorkou, se kterou se seznámil na svém výletě do Cancúnu. Mluvil o ní velmi vřele a Janine z toho bylo jasné, že tu nepůjde o spříznění duší jen na základě vědomostí. Měla z toho radost. Ona a Quentin by stejně nikdy nemohli žít spolu.

„No né, podívej se na tohle!" vykřikl Kurt a podal sestře finančnický časopis, kterým právě listoval. Byl tam článek o úspěšné fúzi softwarové společnosti hardwarovým podnikem a pod článkem byla fotografie Cantona, jak si potřásá rukou se známým texaským podnikatelem, který vlastnil síť továren na počítače.

„Píšou tam, že určitě vydělá do posledního centu všechno zpátky," četl jí Kurt přes rameno. Mrknul na sestru. „Já ti to říkal."

Podívala se stranou. „Ano, říkal. Přeju mu to."

„Tobě je to jedno?"

Obrátila se k němu s tváří pokerového hráče. „Proč by nemělo?" zeptala se ho. „Už dva měsíce ani nezavolal. Určitě mě odepsal jako prázdninový románek. A není divu. Vždyť teď může mít ty nejkrásnější ženy, na které si ukáže. Proč by o mě měl ještě stát?"

Kurt zůstal jako opařený. Pomyslel si, že jeho sestra je přece jenom trochu divná. Copak si nevšimla, že je do ní Canton opravdu, ale *opravdu* blázen? A to mu potvrdila i Karie, ještě když byli v Cancúnu. Ano, Janine měla pravdu, neozval se už dva měsíce, od svého návratu do Chicaga. To je zlé. Kurt si byl jistý, že jeho sestra a Canton jsou pro sebe jako stvoření.

Chtěl říct něco, čím by ji utěšil, ale Janine byla už zase ponořená do svého psaní. S povzdechem vyšel z pokoje.

Vzpomněl si, že vlastně ani neví, co udělala Karie s fotografiemi, které spolu nafotili v Cancúnu. Každý den čekal, že mu dá vědět, co se s nimi stalo. Tvrdila mu, že má svoje kontakty a zná někoho, kdo z nich bude nadšený. Ale zatím od ní neslyšel ani slovo. Možná na to zapomněla v záchvatu štěstí nad vítězstvím svého oblíbeného týmu. Anebo její otec odhalil jejich tajný projekt a fotografie jí zabavil. Ať tak nebo tak, Kurt doufal, že se přece jen dozví, co se s nimi stalo...

O dva dny později se na titulní straně bulvárního deníku objevila fotografie mořské příšery, kterou vyplavilo moře na pláži v Cancúnu! Podivné zvíře mělo srst, peří a odporně zelenou kůži. Lebka vypadala trochu jako kravská. Vědci tvrdili, že je to nový živočišný druh.

Kurt si koupil tři výtisky a utíkal od novinového stánku na rohu zpátky do domu svých rodičů. Janine u nich byla přes víkend na návštěvu. Kurt jí strčil titulní stránku pod nos.

„Podívej se! Tohle našli právě na té pláži, co jsme bydleli!"

Než si stačila fotografii pořádně prohlédnout, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Mohl bys otevřít? Já zatím uložím soubor do počítače," požádala bratra a odložila noviny stranou.

Kurt šel ke dveřím, nejdřív se podíval kukátkem, kdo je za nimi, a pak je prudce otevřel. „Ahoj!" vykřikl radostně.

Za dveřmi stál Canton Rourke a usmíval se. Vedle něj stála Karie a pusu měla od ucha k uchu. Na hlavě jí seděla čepice s emblémem Braves.

„Kde je Janine?" zeptal se Canton.

„V tátově pracovně," odpověděl Kurt. „Tudy."

Cantonův hluboký hlas jí už předem oznámil jeho přítomnost, ale když ho uviděla, měla Janine pocit, že jí tělem projel blesk. Dva měsíce byla tak dlouhá doba! Hrozně se jí po

něm stýskalo. Její oči mu prozradily, že pro ni se od jejich posledního setkání nic nezměnilo.

Cítil, že slova jsou tu zbytečná. Něžně se na ni usmál a rozpřáhl náruč. Janine vyskočila ze židle a objala ho. Zdálo, že jejich polibek snad nikdy neskončí.

O několik vteřin později se k němu celá rozechvěla přitiskla.

„Asi se tě ani nemusím ptát, jestli se ti po mně stýskalo?" řekl zastřeným hlasem. „Během tří dnů můžeme získat svatební povolení. Nebo si můžeme zaletět do Mexika. Tam nás oddají na počkání. Vyber si."

„Tady." řekla bez zaváhání. „Aby tam mohli být i moji rodiče a Kurt."

Přikývnul. „Jsem pro. Nemám mnoho přátel, ale těch pár, co mám, patří k nejlepším lidem na světě."

Něžně se dotkla rukou jeho pohublé tváře. „Vypadáš unaveně."

„To taky jsem. Byly to náročné dva měsíce. Ale už jsem získal všechny potřebné finanční prostředky, fúze se taky podařila a problémy s Marií patří minulosti." „Jak to?"

„Odletěl jsem za ní se svým advokátem do Řecka a celou situaci kolem Karie jsme vyřešili," vysvětlil jí. „Unos je velmi závažný trestný čin. Kdybych se o to postaral, mexické úřady by ji mohly obvinit a předat věc soudu. Byla si toho vědomá. Kapitulovala bez jediného výstřelu a byla ochotná se spokojit s tím, co jsem jí nabídnul. Bude mít právo navštěvovat svou dceru, ale pochybuju, že ho bude využívat. A Karie taky není zrovna nadšená vyhlídkou na to, že by svou matku měla navštěvovat."

„To je dobře," řekla Janine a zahleděla se mu do očí. „Ale opravdu jsi nemohl ani jednou zavolat?"

Smutně se usmál. „Chtěl jsem mít jistotu, že budeš mít jasno v tom, koho si to vlastně bereš."

„To už dávno mám. Co se týká toho mimozemšťana - čím víc jsem se na ten seriál dívala, tím víc jsem viděla, jak jste vy

dva rozdílní. Pořád si myslím, že je skvělý, ale miluju tebe," dodala s ostychem a sklopila oči.

Zhluboka se nadechl. „Já tebe taky. V životě jsem ještě nikdy nikoho tak nemiloval," řekl zastřeným hlasem a oči mu zářily. Znovu ji políbil, ale v tu chvíli se ke dveřím pokoje přiblížily mladé hlasy.

„To snad ne," poznamenal Kurt, když uviděl, jak si ti dva leží v náručí. „Takže přece jen svatba?"

„Přesně tak," rozesmála se Janine.

„Jupíí!" vykřikla nadšeně Karie. „Konečně snad přestaneš chodit jako tělo bez duše, tati."

Otec se na dceru káravě podíval.

„To samé platí pro tebe, Janine," ušklíbnul se Kurt.

Canton se zamyslel a zadíval se na Janine. „Už jsi viděla titulní stranu dnešních novin?"

„Ano. Kurt mi cosi ukazoval," přikývla Janine. „Bylo tam něco o nějaké příšeře, kterou vyplavilo moře na Mexickém pobřeží."

„A tys tu příšeru nepoznala?" Canton sáhnul do kapsy a rozložil před ni utrženou titulní stranu. Kurt s Karií najednou podezřele zneklidněli.

Janine se na fotografii zadívala a nakrčila čelo. „Já si říkala, že to vypadá nějak povědomně..."

„Kravská lebka?" řekl důrazně Canton. „Rozsekaná zahradní hadice? Peří? Kožešina?"

Janine vydechla a vytřeštila oči na Kurta.

„To snad ne!"

Karie si odkašlala.

„Víš, tatí," začala nejistým hlasem.

„Jakmile jsme to vyfotili, tak jsme to hned zase bezpečně zahrabali," přispěchal jí Kurt na pomoc.

„Ale proč?" chtěl vědět Canton.

Karie se kousla do spodního rtu, podívala se rychle na Kurta a pak vytáhla z kapsy šek. „Proto," řekla. Nebyla jsem

si jistá, jestli se ti zase povede vydělat zpátky ty peníze. Rozdělili jsme si to s Kurtem, ale pořád je to dost, abych za to vychodila univerzitu."

Canton nevěděl, jestli má být dojatý nebo spáchat sebevraždu. „Ale to je novinářská kachna! Musíte jim v těch novinách říct, aby vytiskli omluvu a napsali, že to nebyla pravda."

„Já jsem jim to v dopise napsala," ujistila ho Karie. „Mám tady jeho kopii. Jenže oni řekli, že je to fuk. Je prý jedno, jestli je to novinářská kachna nebo pravda pravdoucí." Zhoupla se na patách a dala si ruce do kapes „Prosím tě, tati, copak tys věřil tomu, když minulý týden napsali, že Elvis teď žije na Marsu?"

„Inu, je to tvá dcera," vypravila ze sebe v záchvatu smíchu Janine. Zadívala se spolu s Cantonem znovu na titulní stránku a pak se podívali na děti.

„Půjdete do soukromé školy," řekl Canton.

„Ale pro jistotu každý v jiném státě," dodala Janine.

Děti na sebe mrkly s vědoucím úsměvem. Canton vzal Janine za ruku a vyvedl ji z pokoje do pracovny. Zavřel za nimi dveře.

„Takže," zabručel, „kde jsme to přestali náš rozhovor o svatbě? Myslím si, že někde... tady."

Sklonil se k ní a dlouze a vřele ji políbil. Musela se při dotyku jeho rtů usmát, protože teď už nebylo žádným tajemstvím, že ji Canton miluje. A že to platí i naopak.

DIANA PALMEROVÁ,

to je na poli milostných a romantických příběhů doslova vrcholek světa. V nejrůznějších anketách nejoblíbenějších autorek se po celém světě už od začátku své spisovatelské dráhy umisťuje na příčkách nejvyšších. Její obliba mezi čtenářkami je mimořádná i u nás. Vždyť v obou hlavních anketách českého Harlequina se umístila na prvním (!) místě.

Svou první knihu napsala, když jí bylo třináct a od té doby už ji vášeň pro psaní příběhů nikdy neopustila. Svou kariéru Diana začala jako reportérka i autorka novinových sloupků. Tomuto povolání se věnovala celých 16 let. Zrovna v době, kdy se ucházela o místo válečného zpravodaje, nakladatelství Harlequin publikovalo její první knihu, nazvanou *Kovboj a kráska.* To bylo v roce 1980. Diana okamžitě pověsila kariéru novinářky na hřebík a cele se zasvětila psaní romancí, které její fanoušci milují díky nezapomenutelným příběhům plným romantiky i vášně.